tHflfiiorr
í\

VX

\

VX

S
Js

X

clasici contemporani LITERA

Clasici contemporani Litera pune laolaltă scriitori contemporani laureaţi sau nominalizaţi ai unor prestigioase premii literare

care le prefigurează statutul de „clasici”. Operele de ficţiune cele mai noi, cele mai vândute, cele mai iubite din zilele noastre - cărţi pe care abia aştepţi să le citeşti

.Charlotte McConaghy este o scriitoare australiană. A absolvit cursurile universitare de scenaristică la Australian Film Television and Radio School şi a publicat mai multe volume de literatură fantastică pentru adolescenţi. Migraţii (Migrations, 2020) este primul său roman destinat publicului matur şi a fost urmat de Once There Were Wolves (2021). Locuieşte în Sydney, împreună cu partenerul şi cu fiul ei.

tH/ifiíorrí
Ml Co ¿f 6 H y

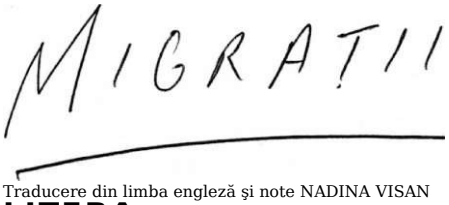

Traducere din limba engleză şi note NADINA VISAN
LITERA
Bucureşti

Migrations Charlotte McConaghy Copyright © 2020

Charlotte McConaghy Ediţie publicată prin înţelegere cu

Flatiron Books Toate drepturile rezervate

Această carte a apărut cu sprijinul Guvernului Australiei, prin intermediul Australia Council, organismul său de finanţare şi consiliere în domeniul artelor

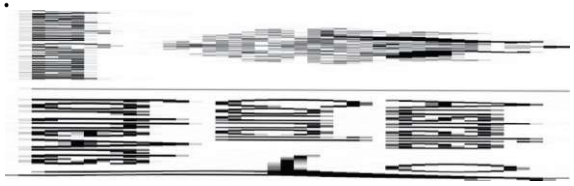

Editura Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro

Migraţii Charlotte McConaghy

Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru ediţia în limba română Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Mihaela Serea Corector: Cătălina Călinescu Copertă: Flori Zahiu-Popescu Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza

.ISBN 978-606-33-8656-5 ISBN EPUB 978-606-33-9004-3

Pentru Morga

n„Uită de siguranţa zilei de mâine. Trăieşte unde ti-e teamă să trăieşti.”

Rum

iPARTEA ÎNTÂI

Animalele sunt pe moarte. Nu va trece mult şi vom rămâne singuri aici.

Pe vremuri soţul meu a găsit o colonie de petreli-de-furtună pe coasta stâncoasă a neîmblânzitului Atlantic. în noaptea în care m-a dus acolo nu ştiam că erau printre ultimele exemplare din specia lor. Ştiam doar că erau aprigi în peşterile lor nocturne şi curajoşi cum plonjau în apele luminate de lună. Am rămas o vreme acolo şi în acel răstimp noptatic ne-am prefăcut şi noi că suntem la fel ca ei, neîmblânziţi şi liberi.

Odată, când animalele începuseră cu adevărat să se stingă şi nu era vorba doar de sumbre prevestiri ale unui viitor întunecat, ci de momentul deja sosit al dispariţiei în masă pe care o vedeam cu ochii noştri, m-am hotărât să urmăresc o pasăre peste un ocean. Poate speram că mă va

îndruma spre locul în care se refugiaseră toate, toate cele din specia ei, toate vietăţile pe care credeam că le omorâserăm. Poate că mă gândeam că voi descoperi ce cruzime mă îndemna mereu să părăsesc oameni, şi locuri, şi toate cele. Sau poate speram doar că migraţia finală a acelei păsări îmi va arăta locul căruia îi aparţin. Odată s-a întâmplat ca păsările să fie cele care au dat naştere unei noi fiinţe a mea, o fiinţă mai aprigă.

Groenlanda Sezonul cuibăritului

E o întâmplare fericită că sunt de faţă şi observ. Aripa trece razant pe lângă plasa subţire de sârmă şi capacul coşului se închide blând peste ea

.Lungesc gâtul să văd mai bine.
La început nu reacţionează. însă îşi dă şi ea seama că nu mai este liberă. Universul din jurul ei s-a schimbat doar un pic, sau ceva mai mult.
Mă apropii încet, nevrând să o sperii. Vântul se tânguie, muşcându-mi obrajii şi nasul. Mai sunt şi alte surate de-ale ei pe stâncile îngheţate, dând roată în aer, însă nu se apropie nicicum de mine. Cizmele îmi scârţie pe zăpadă şi o văd cum i se zbârlesc penele, acea primă fluturare de aripi şovăielnică, momentul în care se-ntreabă dacă are rost să încerce să se elibereze. Cuibul clădit de ea şi perechea ei e rudimentar, înjghebat din iarbă şi rămurele înghesuite într-o crăpătură de stâncă. Nu mai are de-acum nevoie de el - puişorii deja au învăţat să se avânte după mâncare -, dar ea continuă să se întoarcă la el, ca orice mamă incapabilă să le dea drumul. îmi ţin răsuflarea în timp ce mâna mi se întinde să ridice coşul. Ea dă doar o dată din aripi, o zbatere bruscă, sfidătoare, înainte ca mâna mea rece să o cuprindă şi să-i domolească mişcarea aripilor.
Trebuie să fiu foarte rapidă acum. Şi aşa şi sunt, căci am exersat mişcarea de câteva ori, iar degetele îi înconjoară cu iuţeală piciorul cu cureluşa, ridicând-o peste încheietură până la segmentul superior de sub pene. Ea scoate un sunet pe care-l ştiu prea bine, unul pe care-l scot şi eu în vis în aproape toate nopţile.
- îmi pare rău, acuş suntem gata, acuşica.
încep să tremur, dar nu mă opresc, e deja prea târziu acum, doar ai pus mâna pe ea, ai atins-o, ai întinat-o cu atingerea ta de fiinţă umană. Ce lucru îngrozitor!
Plasticul i se strânge ferm în jurul piciorului, fixând dispozitivul de urmărire. Clipeşte o dată să-mi dea de veste că funcţionează.
Şi exact când sunt gata să-i dau drumul, ea înlemneşte şi-i simt bătaia inimii în căuşul palmei.
Mă opreşte o clipă acel tic-tic-tic. E atât de rapid şi de fragil.
Are ciocul roşu de parcă şi l-a înmuiat în sânge. Asta mi-o înfăţişează puternică în minte. O pun binişor înapoi în cuib şi mă retrag atent, luând cu mine şi colivia. Aş vrea să o văd explodând într-un zbor eliberator, să fie furie în aripile ei şi chiar aşa se întâmplă, este magistrală în timp ce se înalţă. Picioarele îi sunt roşii cum îi e ciocul. O tichie de catifea neagră. Coadă despicată în două lame ascuţite şi aripi de o maiestuoasă precizie.

O privesc cum dă roată în văzduh, încercând să înţeleagă această nouă adăugire. Dispozitivul de urmărire nu o stânjeneşte, e la fel de mărunt cât unghia degetului meu mic şi foarte uşor - dar tot nu-l poate suferi. Plonjează spre mine brusc, scoţând un ţipăt strident. Eu zâmbesc larg, fericită, şi mă aplec să-mi feresc faţa, însă ea nu se mai repede a doua oară. Se întoarce la cuib şi se aşază cuminte în el, de parcă ar mai avea acolo un ou pe care trebuie să-l protejeze. Din punctul ei de vedere, ultimele cinci minute nici nu s-au întâmplat.

De şase zile stau singură aici. Noaptea trecută am rămas şi fără cort, care a fost luat de vânt şi aruncat în mare, în timp ce ploaia şi vântul mă biciuiau din toate părţile. Creştetul şi mâinile îmi sunt de zeci de ori ciupite de ciocurile unor păsări considerate drept cele mai teritoriale zburătoare. însă eforturile mi-au fost răsplătite cu trei rândunici-de-mare arctice marcate. Şi cu vene pline de sare.

Mă opresc pe creasta dealului să mai privesc o dată, iar vântul se domoleşte o clipă. Gheaţa se întinde departe, lucitoare, mărginită de oceanul alb-negru şi un orizont cenuşiu în depărtare. Frânturi uriaşe de gheaţă azurie plutesc leneş, chiar şi acum, în inima verii. Iar albul cerului şi al pământului e înţesat de zeci de rândunici-de-mare arctice. Ultimele din specia lor, poate. Dacă aş fi în stare să rămân într-un loc, aici aş rămâne probabil. Dar păsările nu rămân într-un loc şi nici eu.

Maşina pe care am închiriat-o e, slavă Domnului, încălzită bine. Duc mâinile îngheţate în dreptul ventilatorului şi simt mii de ace ascuţite. Pe scaunul din dreapta e un dosar cu hârtii pe care le răsfoiesc, căutând un nume. Căpitanul vasului Saghani.

Am schimbat şapte căpitani şi şapte vase şi cred că poate acea parte veşnic nebună din mine şi-a dorit ca ei să nu izbutească din momentul în care am văzut numele ultimului vas. Saghani: cuvântul inuit pentru corb.

Trec în revistă lucrurile pe care le-am aflat. Malone s-a născut în Alaska acum patruzeci şi nouă de ani. Este căsătorit cu Saoirse şi are doi copii mici.

Vasul său este unul dintre ultimele vase care au permisiunea legală să pescuiască hering în Atlantic, ceea ce el face ajutat de un echipaj compus din şapte membri. După orarul portului, Saghani ar trebui să fie andocat în Tasiilaq în următoarele două nopţi.

Introduc Tasiilaq în GPS şi pornesc încet pe drumul îngheţat. O să îmi ia o zi să ajung în oraş. Părăsesc Cercul Polar Arctic şi mă îndrept spre sud, gândindu-mă cum să pun mai bine problema. Fiecare căpitan de care m-am rugat m-a refuzat. Nu suferă să aibă străini fără pregătire la bord. Şi nici nu le place să li se dea rutina peste cap, să se abată din drum - marinarii sunt o tagmă superstiţioasă, am aflat. Fiinţe cărora le place rutina. Mai ales acum, când le este ameninţat modul de viaţă. Aşa cum pe tot cuprinsul pământului şi al cerului noi am ucis animalele încet şi sigur, pescarii au pescuit aproape toţi peştii din mare.
Gândul că aş putea fi la bordul unuia dintre aceste vase nemiloase cu oameni care pustiesc oceanul încreţeşte carnea pe mine, dar nu am de ales, iar timpul aproape că s-a scurs.
în dreapta mea se întinde un câmp verde, străpuns de o mie de pete albe care la început cred că sunt tulpini de bumbac, dar asta este din cauza vitezei maşinii care îmi înceţoşează vederea; de fapt sunt flori sălbatice de culoarea fildeşului. în stânga mea se sparg valurile unei mări întunecate. Departe de tot şi de toate. Aş putea uita misiunea, aş putea încerca să îmi înăbuş obsesia. Să găsesc o colibă rustică şi să mă adun acolo. Să grădinăresc, să mă plimb, să privesc cum păsările dispar încet, încet. Gândul îmi fulgeră prin minte, lipsit de constanţă. Dulceaţa s-ar transforma în acreală şi până şi un cer uriaş ca acesta s-ar transforma curând în colivie. Nu rămân aici; şi de-aş fi în stare, Niall nu mi-ar ierta-o niciodată.
îmi iau o cameră ieftină de hotel şi îmi las rucsacul să cadă pe pat. Podeaua e acoperită de un covor galben tare urât, însă pe fereastră se vede fiordul de la poalele dealului. în depărtare se zăresc munţi cenuşii, vrâstaţi cu vene de zăpadă. Mai puţină decât era pe vremuri. O lume mai caldă. în timp ce mi se încarcă laptopul, îmi spăl faţa sărată şi dinţii murdari. Abia aştept să intru la duş, dar mai întâi trebuie să îmi scriu raportul.
Consemnez marcarea celor trei rândunici-de-mare şi apoi, cu inima cât un purice, deschid programul prin care le voi putea urmări. Răsuflu uşurată când văd că luminiţele roşii clipesc. Nu eram sigură că va funcţiona, dar iată cele trei păsări care vor zbura spre sud să îşi petreacă acolo iarna şi care mă vor atrage după ele, dacă totul va merge conform planului.

După ce mi-am făcut duş, m-am curăţat şi m-am îmbrăcat cu haine groase, îndes câteva hârtii în rucsac şi ies din cameră, oprindu-mă câteva clipe la recepţie s-o întreb pe tânăra de acolo de un local bun. Ea mă priveşte cu luare-aminte, încercând probabil să se decidă care ar fi locul cel mai potrivit vârstei mele, apoi îmi spune să încerc barul din port.
- Mai e şi Klubben, dar cred că... e prea încinsă atmosfera acolo pentru dumneavoastră.
O spune cu un chicotit.
îi răspund cu un zâmbet şi mă simt antediluviană.
Drumul care străbate Tasiilaq este abrupt şi încântător. Case colorate stau cocoţate pe un teren inegal, creând un contrast puternic cu peisajul iernatic din spatele lor. Seamănă cu nişte jucării vesele presărate pe dealuri; totul pare mărunt sub privirea munţilor acestora imperioşi. Cerul tot cer este, însă parcă aici este mai mult decât un simplu cer. E mai mare. Mă aşez şi privesc o vreme gheţarii care plutesc în fiord şi nu-mi pot muta gândul de la pasăre şi inima ei zbătându-mi-se în palmă. Parcă aud încă ticăitul acela şi când îmi duc mâna la piept îmi imaginez că inima îmi pulsează în ritm cu a ei. Apoi îmi dau seama că nu-mi mai simt nasul şi mă îndrept spre bar. Sunt gata să pun tot ce am la bătaie (nu că aş mai avea cine ştie ce) şi să pariez că dacă există vreun vas de pescari în port, cu siguranţă marinarii îşi petrec timpul trăgând la măsea.
E încă destulă lumină afară, în ciuda orei târzii - soarele nu mai apune complet la acest moment din anotimp. Lângă duzina de câini moţăind legaţi de ţevile din faţa barului, rezemat de zid, e un bătrân. Un localnic probabil, căci n-are haină. Mă uit la el şi mă ia şi mai tare cu frig. Apropiindu-mă, observ ceva pe jos, mă aplec şi culeg un portofel.
- E al dumneavoastră?
Câţiva dintre câini se trezesc şi îmi aruncă priviri impenetrabile. Bătrânul mă priveşte şi el la fel, şi îmi dau seama că nu e chiar aşa de în vârstă pe cât am crezut şi că este foarte beat.

- Uteqqissinnaaviuk?

- Ăăă... scuze. Nu voiam decât... Ridic iar portofelul.

îl vede şi faţa i se luminează într-un zâmbet. Mă uimeşte căldura

lui.

- Vorbim englezeşte deci...? încuviinţez din cap.

El ia portofelul şi îl bagă în buzunar.

- Mulţumesc, drăguţă.

Este american, are o voce gravă şi distantă, ca un tunet care se aude în depărtare.

- Nu-mi spuneţi „drăguţă”, îi răspund pe o voce calmă, în timp ce îl măsor pe furiş cu privirea.

Dacă dai deoparte părul grizonant şi barba deasă şi neagră, să tot aibă spre cincizeci de ani, în nici un caz şaizeci, aşa cum am crezut prima dată. în jurul ochilor deschişi la culoare are creţuri mărunte. Un om masiv. Mâini şi picioare mari, umeri şi piept, nas şi burtă mari.

Se cam clatină pe picioare.

- Aveţi nevoie de ajutor? Vreţi să vă duceţi undeva?

începe iar să zâmbească. îmi deschide uşa şi apoi o închide în

spatele meu.

în antreul mic îmi dau jos haina, fularul, căciula şi mănuşile, agăţându-le la îndemână pentru când voi pleca. în ţările nordice există un întreg ritual de dezechipare. în iureşul din bar o femeie cântă muzică ambientală la pian şi focul trosneşte în cămin. Bărbaţi şi femei stau la mese, sau pe canapele în încăperea cu tavan înalt cu grinzi groase de lemn, iar într-un colţ sunt nişte tineri care joacă biliard. E mai modern decât multe alte localuri pitoreşti în care am fost de când am venit în Groenlanda. Comand un pahar de vin roşu şi mă duc să mă aşez pe unul dintre taburetele înalte de la fereastră. De acolo mă pot uita în voie la fiord şi mă simt mai în largul meu în ciuda spaţiului închis. Nu mă prea simt bine în spaţii închise.

Dau cu ochii roată în jur, uitându-mă la clienţii barului şi căutând un grup de oameni care ar putea fi echipajul vasului Saghani. Nu zăresc pe nimeni să se potrivească - singurul grup mai mare joacă un joc cu întrebări de cultură generală şi bea bere neagră.
Nici n-am apucat să iau o gură din vinul meu cu preţ piperat când dau iar cu ochii de el, de bărbatul de afară. S-a apropiat de mal acum, iar vântul îi zboară barba în toate părţile şi îi biciuieşte braţele goale. Îl privesc curioasă cum se cufundă în fiord şi dispare sub suprafaţa apei.
Mai că vărs vinul pe mine în timp ce sar de pe scaun. Nici un semn că ar ieşi la suprafaţă. Nici acum, nici mai încolo. Doamne, ăsta chiar nu mai apare. Deschid gura să strig, apoi o închid brusc. Am luat-o la fugă. Deschid uşa, ajung în goană la podeţ, cobor treptele de lemn atât de lunecoase de la gheaţă încât mă mir că nu-mi rup gâtul, şi ajung pe zloata noroioasă a malului. Undeva, aproape, se aude un câine care latră cu lătrături ascuţite, speriate.
Oare cât durează până să mori îngheţat? Nu mult, într-o apă la asemenea temperatură. Şi uite că tot n-a apărut la suprafaţă.
Mă arunc în fiord şi...
Oh.
Sufletul îmi părăseşte trupul prin porii pielii.
Răceala este familiară şi cumplită. Pentru o clipă mă apucă şi mă împinge într-o celulă, o celulă de piatră pe care o ştiu ca pe buzunarul meu, pentru că am petrecut patru ani înăuntrul ei, şi, pentru că răceala mă trimite acolo, petrec prea multe secunde preţioase dorindu-mi mai bine să mor, să se sfârşească odată cu toate, nu mai pot să aştept, nimic din mine nu mă mai reţine...
Luciditatea revine ca un pumn în piept. Mişcă, îmi spun. întotdeauna m-am descurcat bine în apă rece - pe vremuri înotam în ea de două ori pe zi, dar iată că e mult de atunci şi am uitat cum e, m-am înmuiat. Dau din picioare şi îmi mişc corpul îngreunat de hainele ude spre trupul mare de sub ape. Are ochii închişi şi şade pe fundul fiordului, într-o nemişcare care te scoate din minţi. Ridic încet mâinile să îl cuprind pe sub braţe. Mă împing cu picioarele şi îl trag la suprafaţă cu un icnet covârşitor. începe să se mişte, trage adânc aer în piept şi o ia înapoi cu mine în braţe, de parcă el e cel care m-a salvat pe mine şi nu invers, cum, Doamne, s-a întâmplat una ca asta?

- Ce faci, femeie? mă întreabă, răsuflând greu.

Pentru moment nu am glas; mi-e atât de frig că mă doare tot

corpul.

- Te-am văzut că te duci la fund.

- Nu făceam decât o baie, să mă trezesc!

- Poftim? Nu, doar te-am văzut că...
Mă târăsc cu greu sus, pe mal. încep să realizez ce se petrece. Dinţii îmi clănţănesc atât de tare că, atunci când încep să râd, zici că sunt cel puţin nebună.
- Am crezut că ai nevoie de ajutor.
Nu mai sunt în stare să-mi aduc aminte prin ce exerciţiu de logică am ajuns la acest moment. Cât oi fi aşteptat înainte să încep să alerg? Cât o fi stat el sub apă?
- Pentru a doua oară în această seară, zice el. Apoi: îmi pare rău, du-te repede să te încălzeşti, drăguţă.
între timp, din bar au ieşit mai mulţi oameni ca să vadă despre ce e vorba. S- au înghesuit afară pe balcon, cu feţe uimite. Oh, ce umilinţă! Râd din nou, deşi sunetul care se aude e mai degrabă un hârâit.
- în regulă, şefu'? strigă cineva cu accent australian.
- Da, zice bărbatul. O neînţelegere.
Mă ajută să mă ridic în picioare. înăuntrul meu nu-i decât frig şi - fir-ar să fie - ce doare! Frig ca ăsta am mai tras, dar nu atât de multă vreme. Cum rezistă omul ăsta oare?

- Unde stai?

- Ai stat sub apă o veşnicie.

- Am plămâni buni. Mă poticnesc pe mal.

- Mă duc să mă încălzesc. -Ai nevoie de...? -Nu.

-Hei!

Mă opresc şi privesc peste umăr.

- Mersi de ajutor.

Salut militărește. - Gata oricând!

Chiar şi după un duş cu apă dată la maximum de fierbinte, tot frig îmi este. Am pielea roşie ca racul, opărită, dar tot n-o simt. Singurul loc unde simt nişte furnicături sunt ultimele două degete de la piciorul drept, pe măsură ce mi se reglează temperatura corpului, lucru straniu, căci mi-au fost amputate cu ani în urmă. Dar deseori mi se întâmplă să simt aceste degete fantomă, iar acum altceva nu-mi dă pace, faptul că mintea mi s-a întors atât de rapid la celulă. Mă îngrozeşte cât de uşor mi-a fost să mă arunc în apă în loc să strig după ajutor.
Grozav instinct de conservare.
După ce-am pus pe mine toate hainele pe care le am în rucsac, găsesc un pix şi hârtie, mă aşez la măsuţa strâmbă şi îi scriu soţului meu o scrisoare.
Iată că s-a întâmplat până la urmă. M-am făcut aşa de rău de râs încât nu se mai poate face nimic. Un întreg sat de localnici a văzut o străină ciudată aruncându-se într-un fiord îngheţat pentru a hărţui în mod inexplicabil un om care-şi vedea de treburile lui. Măcar poate că o să fie bună de spus la petreceri.
Şi să nu te aud că te foloseşti de pretextul ăsta ca să îmi spui iar să vin acasă.
Mi-am marcat ultima pasăre în dimineaţa asta şi am părăsit zona de cuiburi.
Pierdut cort, pierdut şi minţile aproape. Dar văd că dispozitivele funcţionează, plus că am găsit un om cu un vas îndeajuns de mare încât să poată face călătoria, aşa că rămân în Tasiilaq până îl conving să mă ia. Nu ştiu dacă voi mai avea o altă şansă şi nu ştiu cum să modelez lumea într-o formă pe care să o pot suporta şi eu. Nimeni nu pare să vrea să facă ce-aş vrea eu să facă. Iar ăsta e exact locul
care te face foarte conştient de cât de neputincios eşti de fapt. N-am avut niciodată nici o putere asupra ta, e clar că n-am nici o putere asupra păsărilor, cât despre propriile picioare, nici atât. Păcat că nu eşti aici cu mine. Tu îi convingi pe toţi.

Mă opresc şi mă uit lung la cuvintele scrise. îmi par stupide, cum stau acolo pe pagină. După doisprezece ani, parcă mi-e şi mai greu să exprim ce simt, iar asta n-ar trebui să se întâmple - nu cu omul pe care îl iubesc cel mai mult pe lumea asta.
Apa a fost atât de rece, Niall. Am crezut că o să mă omoare. Şi pentru o clipă mi-am dorit-o.

Cum am ajuns aici noi doi?

Mi-e dor de tine. Asta e tot ce ştiu.

îţi mai scriu mâine.

Fx
Bag scrisoarea în plic şi scriu adresa, apoi o pun lângă celelalte pe care nu le- am trimis încă. A început să-mi revină sensibilitatea în membre şi pulsul îmi bate aiurea în vene, o combinaţie de bucurie şi disperare pe care o recunosc. Mi-ar plăcea să am un cuvânt care s-o descrie. O ştiu prea bine, poate ar trebui să îi dau eu un nume. în orice caz, e încă devreme, iar eu am o treabă de făcut.
Nu sunt sigură când am început să visez traversarea, sau când a devenit atât de mult o parte din mine, ca instinctul de a respira. E multă vreme de atunci, sau cel puţin aşa mi se pare. N-am cultivat eu acest sentiment; m-a copleşit el
cu totul. La început, o fantezie imposibilă, prosteasc ă: ideea de a găsi un loc pe un vapor de pescuit şi de a ruga căpitanul să mă transporte cât de departe în sud; ideea de a urma migraţia unei păsări, migraţia cea mai lungă din istoria oricărei vieţuitoare. însă voinţa e mai tare ca orice, iar a mea a fost adesea numită de fier.M-am născut cu numele Franny Stone. Mama mea irlandeză m-a născut într- un târguşor australian unde fusese abandonată, fără para chioară, singură. Aproape că a murit la naştere, căci era prea departe de spital. Dar până la urmă uite că a trăit, o supravieţuitoare până în măduva oaselor. Nu ştiu cum a făcut rost de bani, dar n-a trecut mult şi ne-am mutat înapoi la Galway, unde am petrecut primul deceniu din viaţă într-o casă de lemn atât de aproape de mare că eram în stare să îmi potrivesc pulsul meu iute de copil cu susurul fluxului şi refluxului. Credeam că ne cheamă Stone[1] pentru că locuiam într- un oraş înconjurat de ziduri joase de

piatră care şerpuiau argintii peste câmpurile gălbui şi deluroase. De îndată ce am fost în stare să merg în două picioare am luat-o de-a lungul zidurilor acestora cotite şi mi-am trecut degetele de-a lungul marginilor lor colţuroase şi am ştiut că trebuie să mă poarte în locul de unde am venit de fapt.
Pentru că mie de la început un lucru mi-a fost clar: nu era locul meu acolo.

Colindam. Pe străzi pietruite, pe islazuri, unde iarba lungă scotea un şşşş când treceam prin ea. Vecinii mă găseau inspectându-le florile din grădină, sau hăt departe pe dealuri, căţărându-mă într-un copac atât de încovoiat de vânt că degetele sale fragile se îndreptau de-acum în lături, spre pământ. Spuneau: „Ai grijă, Iris, că asta are dor de ducă, mare necaz!” Mamei tare nu-i plăcea să audă cum mă încondeiază, dar nu ascunsese faptul că fusese părăsită de tata. Purta rana aceasta ca pe o medalie. Toată viaţa păţise aşa: oamenii o părăseau şi singurul mod în care putea să suporte una ca asta era ţinând capul sus. Dar, aproape în fiecare dimineaţă, îmi spunea că dacă o să o părăsesc, va fi

lovitura finală, blestemul ultim, şi atunci va renunţa

.Aşa că am rămas acolo, am rămas până ce n-am mai putut rămâne. Eram făcută din altă plămadă. N-aveam bani, dar mergeam des la bibliotecă. Dacă era să o crezi pe mama, între paginile unei cărţi trăia singura frumuseţe oferită de această lume. Mama aşternea pe masă farfurii, ceşti şi cărţi. Citeam în timp ce mâneam, în timp ce îmi făcea baie, în timp ce stăteam tremurând în pat, ascultând ţipătul vântului prin crăpăturile ferestrelor. Citeam mergând pe coama zidurilor joase de piatră pe care Seamus Heaney[2] le-a imortalizat în poeziile lui. Era un mod de a pleca fără a pleca de fapt.

Apoi, într-o zi, chiar la intrarea în Galway, unde lumina schimbătoare absoarbe albastrul apei şi îl aşterne pe iarba lungă, am întâlnit un băiat şi el mi-a spus o poveste. Pe vremuri era o femeie care şi-a petrecut viaţa scoţând pe gură pene şi într-o zi, cu părul alb şi gârbovită, s-a alungit până a devenit pasăre. Din acea clipă, amurgul a vrăjit-o şi gura larg căscată a nopţii a înghi- ţit-o întreagă.

Mi-a povestit asta şi apoi băiatul m-a sărutat cu buze cu gust de oţet de la chipsurile[3] pe care le mânca, iar eu mi-am zis că asta era povestea mea favorită dintre toate şi că îmi doream să ajung şi eu pasăre când aveam să albesc.

După asta, cum aş fi putut să nu fug cu el? Aveam zece ani; am luat cu mine o geantă pe care nu am umplut-o decât cu cărţi, am săltat-o pe umăr şi am pornit, aşa, pentru o hoinăreală, o mică aventură, nimic mai mult. Ne-am revărsat afară din oraş odată cu furtuna în aceeaşi după-amiază şi am luat-o în susul Coastei de Vest a Irlandei până ce familia lui mare şi numeroasă a decis să întoarcă convoiul de maşini şi rulote şi să pătrundă în ţinut. Eu una nu voiam să plec de lângă mare, aşa că m-am furişat fără să mă vadă nimeni şi am petrecut două zile pe ţărmul bătut de furtună. Acolo mi-era locul, acolo duceau toate zidurile argintii. Către sare, şi mare, şi pale de vânt care să te ducă mai departe.

Noaptea însă am dormit şi am visat că am pene în plămâni, atât de multe că simţeam că mă înec. M-am trezit tuşind, înspăimântată, şi

mi-am dat seama că făcusem o greşeală. Cum putusem să o părăsesc?
Drumul până la primul sat părea interminabil, iar cărţile atârnau dintr-odată aşa de greu. Am început să le abandonez una câte una pe drum, o dâră de cuvinte în urma mea. Speram că îi vor ajuta şi pe alţii să-şi găsească drumul. O doamnă grasă şi cumsecade de la brutărie mi-a dat să mănânc pâine, apoi mi-a plătit biletul de autobuz şi a aşteptat cu mine până a venit. Cât a stat cu mine a fredonat în loc să vorbească, iar melodia mi-a rămas în creier, aşa că şi după ce am lăsat-o în staţie, am continuat să îi aud vocea gravă.

Când am ajuns acasă, mama nu mai era acolo. Asta a fost.

Poate că de la ea veniseră penele, aşa cum îmi şoptiseră în vis că vor veni. Poate că tata se întorsese după ea. Sau poate că puterea tristeţii ei o făcuse invizibilă. în orice caz, picioarele mele fără astâmpăr o părăsiseră, aşa cum mă prevenise că o vor face.
Am fost luată din casa mamei şi trimisă înapoi în Australia să locuiesc cu bunica din partea tatălui. După asta n-am mai văzut nici un rost în a sta într- un loc. N-am mai încercat asta decât o singură dată, mulţi ani mai târziu, când am întâlnit un bărbat pe nume Niall Lynch şi ne-am iubit cu peceţi pe nume, şi pe trupuri, şi pe suflete. Am încercat de dragul lui Niall, aşa cum am încercat de dragul mamei. Chiar am încercat. Dar ritmurile mareei sunt singurele lucruri pe care noi, oamenii, nu am reuşit încă să le distrugem.

Tasiilaq, Groenlanda Sezonul cuibăritului

Dubla a doua. De data asta, în faţa barului nu mai este nimeni, nu sunt decât câinii, care mă privesc somnoroşi şi apoi îşi pierd interesul când trec pe lângă ei fără să le ofer nimic.
Când păşesc înăuntru, se aude un foşnet straniu care trece ca un val în rândul clienţilor, iar apoi, la unison, aceştia izbucnesc în aplauze. îl văd şi pe el la una dintre mese, zâmbind cu gura până la urechi şi bătând din palme împreună cu ceilalţi. Oamenii mă bat pe spate în timp ce mă îndrept spre bar, iar asta mă face să râd.
Acolo mă aşteaptă cineva care zâmbeşte larg. Să tot aibă vreo treizeci de ani, e chipeş, cu plete lungi şi negre, strânse într-un coc. Dinţii de jos îi sunt vizibil strâmbi.

- îi facem noi cinste doamnei în seara asta, îi spune el barmanului, şi nu-mi dau seama dacă e australianul care a strigat mai devreme de pe balcon, sau dacă e altcineva.
- Dar nu e nevoie...
- I-ai salvat viaţa.

Omul zâmbeşte din nou, iar eu nu îmi dau seama dacă face mişto sau dacă crede cu adevărat că asta s-a întâmplat. Dar decid că nu contează - o bătură gratis e o băutură gratis. Comand un alt pahar de vin roşu şi îi strâng mâna.

- Mă cheamă Basil Leese.

- Franny Lynch.

- îmi place numele Franny.

- Mie îmi place numele Basil.

- Te simţi bine acum, Franny?

Nu suport întrebarea asta. Şi dacă aş muri de ciumă, şi tot m-ar

enerva.

- N-a fost decât niţică apă rece, nu?

- Da, dar apa asta rece nu e de ici, de colea.

Basil îmi ia băutura şi o duce la el la masă fără să mă întrebe, aşa că îl urmez. E cu „înecatul" care a reuşit la rândul lui să se schimbe în haine uscate - şi alţi câţiva. îi sunt prezentată lui Samuel, un tip corpolent trecut bine de şaizeci de ani, cu o chică grozavă de păr roşcat, şi apoi lui Anik, un inuit zvelt. Apoi Basil îmi arată un grup de trei care joacă biliard:

- Idioţii ăştia doi sunt Malachai şi Daeshim. Cei mai noi şi mai tembeli membri ai echipajului. Iar tipa e Lea.

Mai e şi un coreean îmbrăcat în haine ponosite şi un lungan negru. Femeia - Lea - e şi ea neagră şi e mai înaltă decât ambii bărbaţi. Toţi trei sunt în toiul unei discuţii aprinse despre regulile jocului de biliard, aşa că ultimul spre care mă întorc este înecatul, aşteptând

să fiu prezentată, însă Basil s-a lansat deja într-o plângere amănunţită despre cina care i-a fost servită.
- E prea prăjit, a pus oregano cu toptanul şi e înecat în unt. De garnitură ce să mai vorbim, vai de capul ei! Şi uită-te şi tu ce aspect de rahat are!

- Tu ai vrut cârnaţi cu piure, îi reaminteşte Anik, pe un ton plictisit.

Samuel nu şi-a luat ochii veseli de la mine.

- De unde eşti, Franny? Nu reuşesc să îţi recunosc accentul.
în Australia, am accent irlandez. în Irlanda, toată lumea crede că sunt australiancă. De la bun început am oscilat între cele două, incapabilă să mă fixez într-o direcţie.

Iau o gură de vin şi mă strâmb la cât de dulce e.

- Dacă vrei, poţi să zici că sunt irlandezo-australiană.

- Am zis eu! spune Basil.

- Şi ce caută o irlandeză în Groenlanda, Franny? insistă Samuel.

Eşti poetă?

- Poetă?

- Nu sunt toţi irlandezii poeţi? Zâmbesc.
- Presupun că aşa ne place tuturor să credem. Studiez ultimele rândunici-de- mare arctice. îşi fac cuiburile pe coastă, însă în curând vor zbura spre sud, tocmai până în Antarctica.
- Atunci chiar că eşti poetă, spune Samuel.
- Iar voi sunteţi pescari? întreb.

- Da, pescuim hering.

- înseamnă că nu vă e străin sentimentul de dezamăgire.

- Nu, probabil că nu.

- E o îndeletnicire pe moarte, comentez eu.
Au fost preveniţi nu o dată. Cu toţii am fost preveniţi. Peştele se termină. Oceanul este aproape pustiu. Aţi luat tot ce s-a putut lua şi acum n-a mai rămas nimic.

- Nu încă, vorbeşte înecatul pentru prima dată.

Până acum a stat şi a ascultat în tăcere, dar acum mă întorc spre

el.

- N-a mai rămas cine ştie ce peşte în ape. încuviinţează din cap.

- Şi-atunci de ce o mai faceţi? întreb eu.

- E tot ce ştim să facem. Şi viaţa n-are nici un haz fără o provocare.
Zâmbesc, dar e un zâmbet forţat. Stomacul mi se întoarce pe dos şi mă gândesc ce-ar zice soţul meu să audă conversaţia asta, când toată viaţa a luptat pentru conservarea speciilor. Dispreţul şi dezgustul lui nu ar cunoaşte margini.
- Căpitanului i-a intrat în cap că trebuie să dea de Captura de Milioane, îmi spune Samuel şi îmi face cu ochiul.
- Ce-i aia?
- Marea balenă albă, spune Samuel. Sfântul Potir, Fântâna Tinereţii.
Face un gest atât de expansiv încât i se scurge bere din halbă pe degete. Cred că e deja beat.
Basil îi aruncă prietenului său mai în vârstă o privire nerăbdătoare şi explică apoi:
- E vorba de o captură uriaşă. Cum se prindea pe vremuri. Atât de mare încât să umple un vas şi să ne îmbogăţească pe toţi.

Mă întorc spre înecat şi îi arunc o privire.

- înseamnă că umblaţi de fapt după bani.

- Nu bani, spune el şi mai că-mi vine să îl cred. îmi dă prin cap să îl

întreb totuşi:

- Cum se numeşte vasul vostru? Iar el spune:
- Saghani. Nu mă pot abţine să nu râd. Pe mine mă cheamă Ennis Malone, mai spune el, întinzându-mi mâna.
E cea mai mare mână pe care am strâns-o vreodată. Bătută de vreme, cum îi sunt şi obrajii şi buzele, cu unghii îndoliate de ani de muncă.
- Femeia îţi salvează viaţa şi tu nici măcar nu-i spui cum te cheamă? întreabă Basil.

- Nu i-am salvat viaţa.

- Dar asta ai încercat să faci, spune Ennis. E totuna.

- Mai bine-l lăsai acolo să se înece, spune Samuel. Aşa-i trebuie.
- Să-i fi legat şi nişte pietroaie de picior, aşa se îneca mai iute, zice şi Anik, iar eu îl privesc lung.

- Nu-l băga în seamă, spune Samuel. Are un simţ al umorului cam

macabru. Expresia lui Anik sugerează că umorul este ultimul lucru

care l-ar caracteriza.
Se scuză şi iese.
- Nu-i place să stea prea mult pe uscat, explică Ennis în timp ce privim cum inuitul se strecoară cu eleganţă printre clienţii localului.
Ni se alătură şi Malachai, Daeshim şi Lea. Bărbaţii par nemulţumiţi, se aşază încruntaţi, cu braţele încrucişate. Lea pare amuzată, până dă cu ochii de mine, moment în care ochii căprui i se tulbură.
- Acum ce mai e? îi întreabă pe cei doi Samuel.
- Dae se ţine doar de regulile care îi convin lui, spune Malachai cu un puternic accent londonez. Şi când vede că e codaş, începe să născocească propriile reguli.

- Păi altfel e mare plictiseală, spune Daeshim, cu accent american.

- Plictiseala e pentru cei fără imaginaţie, spune Malachai.

- Nţţ, plictiseala are şi ea rostul ei - stimulează creativitatea.

îşi aruncă amândoi priviri piezişe şi îi văd cum se abţin să nu

zâmbească.

- Şi, pe cine avem aici? întreabă Lea.

Are un accent franţuzesc, sau cel puţin aşa cred.

- Franny Lynch, spune Basil.

Le strâng tuturor mâinile şi văd cum băieţii se mai însenineză.

- Femeia-selkie[4], nu-i aşa? întreabă Lea. Are o mână zdravănă,

pătată de unsoare.

Mă opresc, surprinsă de aluzia făcută şi de ecourile unei vieţi

trecute.

- Oamenii-focă, cei care se retrag în ape, dar care nu salvează muritori, ca tine, ci îi îneacă.

- Ştiu ce sunt, răspund eu. Dar n-am auzit de un selkie care să

înece oameni. Lea dă din umeri, îmi dă drumul la mână şi se

sprijină de spătar.

- Asta pentru că sunt vicleni şi alunecoşi, nu?

Greşeşte, însă îi răspund cu o urmă de zâmbet în timp ce simt semnale de alarmă.

- Gata, trecem la alt subiect, spune Daeshim. Am pentru tine o întrebare, Franny. Cum stai cu regulile, le respecţi?

Simt cum se aţintesc mai mulţi ochi către mine.

Pare o întrebare cam stupidă, de care în mod normal aş râde. însă iau o gură de vin şi spun:

- De obicei, aşa încerc să fac.

La un moment dat, Ennis se duce la bar să mai comande un rând, Samuel dispare pentru a paişpea oară la baie („Vezi matale când o să ai vârsta mea, n- o să ţi se mai pară haios"), Daeshim şi Lea ies pe terasa rece să fumeze, iar eu mă trezesc pe un colţ de canapea lângă Malachai, chiar dacă aş fi preferat să fiu şi eu afară, la ţigară. Lumea a mai plecat din bar - pianista a terminat concertul pe seara asta.
- De câtă vreme eşti venită aici? mă întreabă Malachai cu vocea lui adâncă.
Are un aer zăpăcit, de căţel vioi, ochi căprui şi degete care bat ritmul muzicii chiar şi când nu se aude nici o muzică.
- O săptămână doar. Voi?
- Am coborât pe uscat acum două zile. Plecăm iar mâine-dimineaţă.
- De când eşti cu echipajul de pe Saghani?
- De doi ani. Dae şi cu mine.
- Şi... îţi place?
îi văd dinţii albi lucind într-un zâmbet.
- Ei, ştii cum e. E greu, doare, în unele nopţi nu vrei decât să plângi de durere, n-ai unde fugi şi te simţi de căcat, ultimul om. Dar tot îţi place. E căminul tău. Eu şi cu Dae ne-am cunoscut pe o dragă, dar nu ne-a mers prea bine la început, când ne-am combinat. Aici nu ne judecă nimeni, echipajul e familia noastră.

Malachai face o pauză şi apoi zâmbeşte amuzat.

- Ţi-am spus doar, e un veritabil balamuc.

- Cum adică?

- Samuel nu s-a potolit până n-a turnat câte un plod în fiecare port de aici până în Mâine, unde mai pui că declamă versuri, ca să se ştie că poate. Basil era bucătar într-o emisiune australiană, dar l-au concediat pentru că nu-i ieşea nici o mâncare ca lumea - nu găteşte decât chestiile alea de fiţe pe care le găseşti la marile restaurante, mă-nţelegi?

Rânjesc.

- Şi îl lăsaţi să vă gătească?

- Păi ne-a interzis să punem piciorul în bucătărie.

- înseamnă că măcar mâncaţi bucate alese.

- Mâncăm la miezul nopţii pentru că petrece ore în şir împănând una-alta şi după aia e o farfurie care arată ca un nisip acoperit de petale de flori, în cantităţi infime, dar îndeajuns să îţi lase un gust oribil în gură. Ca să nu spun că uneori se poartă ca un nemernic. Cât despre Anik, Doamne, mai bine să nu mă pornesc. E secundul nostru... ai făcut cunoştinţă cu el, nu? Da, ce să
zic... e un lup în straie de om. Asta, în unele zile. în altele, e ba vultur, ba şarpe, în funcţie de cât de naşpa se simte. Mi-a luat o veşnicie să-mi dau seama că făcea mişto de mine. Nu-i place nimeni şi nimic. Pe bune. Dar aşa sunt navigatorii, mă-nţelegi? Toţi sunt singuratici şi neintegraţi.
Bag la cap cuvântul „navigator" ca să întreb de el mai târziu.
- Şi Dae?

- Bată-l să-l bată, are un rău de mare ceva de speriat. N-ar trebui să fac haz, că nu e deloc de râs. Dar a devenit parte din rutina lui - trezit, vomitat, terminat treaba, vomitat, mers la culcare. Trezit, luat de la capăt.
îmi dă prin cap că poate Malachai le scorneşte, dar recunosc că mă distrează ce spune. E clar din tonul vocii lui cât de mult ţine la ei.
-Lea?

- E veşnic cu fundul în sus, plus că-i cea mai superstiţioasă dintre noi toţi. Nici un pârţ nu poţi să tragi fără să auzi vreo prevestire neagră. Săptămâna trecută am întârziat plecarea cu două zile numai pentru că dumneaei nu voia să pună piciorul pe punte până nu era luna cum trebuie.

- Şi Ennis?

Malachai dă din umeri.

- Ennis e Ennis.

- Cum adică?

- Păi, nu ştiu. E căpitanul nostru.

- Nu-i şi el din balamucul general?

- Nu, nu prea, zice Malachai pe gânduri, cu o mină jenată. Are şi el metehnele lui, ca toată lumea.
Asta pot să cred, că doar nu degeaba l-am văzut stând pe fundul fiordului. Aştept să continue. Degetele lui Malachai bat ritmul furios.

- în primul rând, îi place să parieze.

- Păi nu ne place tuturor?

- Nu, nu ca lui.

- Hm. Pe meciuri? Curse de cai? Blackjack?

- Pe orice. L-am văzut luat complet de val. Pur şi simplu îşi pierde

raţiunea.
Malachai se opreşte din vorbit şi se vede că se simte vinovat pentru că a povestit asta.

Las subiectul Ennis deoparte.

- Şi de ce faceţi asta? îl întreb în loc. -Ce?

- De ce vă petreceţi viaţa pe mare? Stă şi se gândeşte.
- Cred că pur şi simplu te face să te simţi că trăieşti cu adevărat, spune el cu un zâmbet timid. Şi-apoi, altceva ce să fac?
- Nu te deranjează deloc protestele?
în ultima vreme mi se pare că nu văd la televizor la ştiri nimic altceva decât proteste violente în porturile pescarilor din întreaga lume - salvaţi peştele, salvaţi oceanele!

Malachai îşi fereşte privirea.

- Ba cum să nu?

Ennis se întoarce cu băuturile şi îmi dă un al doilea pahar de vin.

- Mersi.

- Şi bărbatu-tău ce crede de faptul că eşti aici? întreabă Malachai, făcând semn cu capul către verigheta mea.

îmi scarpin braţul cu un aer absent.

- Şi el lucrează într-un domeniu apropiat, aşa că mă înţelege.

- Oameni de ştiinţă? încuviinţez din cap.

- Cum se numeşte asta cu păsările?

- Ornitologie. Pentru moment el predă, iar eu sunt pe teren.

- Mie, unul, mi-e clar unde e distracţia mai mare, spune Malachai.

- Mal, eşti cel mai mare găgăuţă din lume, spune Basil, aşezându-se. Pun gâtul că ţi-ar plăcea să stai la căldurică într-o sală de clasă undeva. Deşi asta ar însemna să dovedeşti că ştii să citeşti...

Malachai face un gest obscen, iar Basil râde.

- Ce-o fi crezând de fapt? mă întreabă Ennis.

- Cine?

- Bărbatu-tău.

Deschid gura şi nu iese nici un sunet. Oftez.

- Nu îi place absolut deloc. Zice că mereu îl las singur.

După aia, Ennis şi cu mine stăm la fereastră şi privim întinderea fiordului care ne-a înghiţit. în spate, echipajul se îmbată cu simţ de răspundere şi se pune iar să joace „întrebări şi răspunsuri", joc care stârneşte tot felul de controverse.
Lea nu participă la ciondăneală, dar n-are o problemă să câştige detaşat majoritatea rundelor.
Samuel citeşte lângă foc. Dacă ar fi altă seară, aş juca şi eu cu ei, i-aş descoase să văd ce hram poartă. Dar în seara asta am o misiune. Trebuie să mă învârtesc de un loc pe vasul lor.

Soarele miezului de noapte a pictat în indigo realitatea şi ceva din consistenţa luminii îmi aminteşte de ţinutul în care am crescut, acel albastru special de Galway. Am văzut ceva din lumea asta mare şi mă frapează că nicăieri lumina nu e la fel, oriunde te-ai duce. Australia e luminoasă şi dură. Galway avea o înceţoşare proprie, o ceaţă fragedă.

Aici, colţurile lumii sunt vii şi reci.

- Ce-ai spune dacă ţi-aş zice că pot să vă ajut să găsiţi peşte? Ennis

ridică din sprâncene. Tace o vreme şi apoi:

- îmi închipui că vorbeşti de păsările tale, şi aş zice că asta e ilegal.
- A devenit ilegal din cauza metodelor folosite de vasele mari de pescuit, care prindeau şi ucideau toate vietăţile marine, inclusiv păsările. Voi nu procedaţi aşa, mai ales că vasul vostru e mai mic. Altfel nu mi-ar trece prin cap să propun aşa ceva.

- Văd că ţi-ai făcut bine temele. Confirm din cap.

- Despre ce e vorba de fapt, Franny Lynch?

Scot din geantă hârtiile şi mă întorc pe scaunul de lângă Ennis. Pun între noi dosarul şi încerc să netezesc unul din colţuri.
- Studiez migraţia rândunicii-de-mare arctice, mai ales impactul schimbărilor climatice asupra zborului lor. Cred că ştii despre ce vorbesc. E motivul pentru care dispar peştii.
- Şi restul, zice el.
- Şi restul.

Studiază hârtiile, însă nu-l învinuiesc că nu stă să interpreteze sensul lor - sunt articole ştiinţifice aride cu ştampila universităţii pe ele.
- Cunoşti rândunica arctică, Ennis?
- Le-am văzut pe aici. E perioada cuibăritului, nu?
- Exact. Rândunica arctică are perioada cea mai lungă de migraţie dintre toate păsările. Zboară din Arctica până în Antarctica şi înapoi într-un an de zile. E un zbor extraordinar de lung pentru o pasăre de mărimea asta. Şi pentru că ele trăiesc în jur de treizeci

de ani, distanţa pe care o parcurg în timpul vieţii lor echivalează cu trei zboruri dus-întors până la Lună.
Ennis ridică privirea.
împărtăşim tăcerea, încărcată de frumuseţea unor delicate aripi albe ce poartă o vietate atât de departe. Mă gândesc la cât curaj îi trebuie şi aproape îmi vine să plâng, şi poate că şi în ochii lui este ceva ce sugerează că înţelege o parte din asta.
- Vreau să mă iau după ele.
- Până la Lună?
- Până în Antarctica. Să traversez Atlanticul de Nord, de-a lungul Coastei Americii, de la nord la sud, apoi apele îngheţate ale Mării Weddell, unde păsările se odihnesc.

îmi cercetează atent faţa.

- Şi ai nevoie de un vas. -Da.

- De ce nu un vas de cercetare? Cine finanţează studiul?
- Universitatea Naţională a Irlandei, din Galway. Dar mi-au retras fondurile. Nu mai am nici măcar echipă.
- De ce?
îmi aleg atent cuvintele.
- Colonia pe care ai văzut-o aici, pe coastă, se presupune că e ultima din lume.
Ennis oftează adânc, fără a se arăta surprins. Cu toţii ştim ce se întâmplă cu animalele; sunt ani buni de când ne uităm la ştiri despre distrugerea habitatului lor, ştiri în care specie după specie este declarată ocrotită de lege, apoi în mod oficial dispărută. Nu mai sunt maimuţe în junglă, nici cimpanzei, nici gorile, de fapt n-a mai rămas nici picior de animal în pădurile tropicale. N-a mai văzut nimeni nici o felină în savană de ani de zile şi nici o altă vietate exotică pe care pe vremuri izbuteai să o zăreşti într-un safari. Nu mai sunt urşi în nordul odinioară îngheţat, nici reptile în sudul mult prea fierbinte, iar ultimul lup de pe lumea asta a murit anul trecut în captivitate. Nu mai există locuri sălbatice, iată destinul de care suntem cu toţii mai mult decât conştienţi.
- Mare parte din organismele care ne finanţau au renunţat la păsările astea, spun. Se concentrează să facă cercetări în alte direcţii, în locuri în care cred că ar mai putea aduce o schimbare.

Se preconizează că asta e ultima migraţie a rândunicilor arctice. Şi că nu vor supravieţui.

- Tu însă crezi că vor supravieţui, spune Ennis. Confirm din cap.
- Am pus dispozitive de urmărire la trei dintre ele, însă nu mă ajută decât să aflu în ce direcţie vor zbura. Nu sunt camere de luat vederi, deci nu vom putea observa comportamentul păsărilor. Trebuie să fie cineva care să urmărească în ce fel reuşesc să supravieţuiască dacă dorim să învăţăm ceva şi să le ajutăm. Cred că există o cale prin care să salvăm aceste păsări. Sunt sigură de asta.

Nu spune nimic, continuă să privească lung ştampila universităţii de pe documente.

- Dacă mai există peşte în oceanul acesta, păsările cu siguranţă îl vor găsi. Ele ştiu să descopere bancurile de peşte. Dacă mă duci în direcţia sud, le putem urma.
- Noi nu mergem chiar atât de departe. Groenlanda, Mâine şi înapoi. Asta-i tot.
- Dar ai putea merge mai departe, nu? Măcar până în Brazilia...
- Măcar? îţi dai seama cât de departe este? Eu nu pot să mă duc unde am chef.
- De ce?

Mă priveşte răbdător.

- Pescuitul are protocoalele lui. Teritorii, metode, maree cunoscute, porturi în care trebuie să livrez marfă şi să fiu plătit. Echipaj a cărui simplă existenţă depinde de ce am prins şi ce am livrat. Deja a trebuit să îmi modific ruta pentru a exclude porturile care se închid. Dacă mai schimb ceva, o să ajung să pierd şi ultimul cumpărător pe care-l mai am.
- Când ţi-ai făcut norma ultima dată? Nu-mi dă nici un răspuns. Chiar pot să te ajut să găseşti peşte. Pe cuvânt. Nu trebuie decât să fii îndeajuns de curajos să te avânţi mai departe decât ai făcut-o vreodată.

Se ridică în picioare. Are o expresie dură acum. Am atins un punct sensibil.

- Nu îmi permit încă o gură de hrănit. Nu te pot plăti, nu te pot hrăni, nu te pot adăposti.
- O să lucrez pe gratis.

- Nu ai nici cea mai mică idee despre ce înseamnă să lucrezi la năvod. Nu ai pregătirea necesară. Ar însemna să te trec direct pe lumea ailaltă dacă te-aş primi la bord atât de necoaptă.
Clatin din cap, neştiind cum să îl conving, incapabilă să găsesc o cale.
- Dar dacă semnez o declaraţie că nu eşti cu nimic responsabil pentru siguranţa mea?
- Exclus, drăguţă. Nu pot să-ţi cer aşa ceva. îmi pare rău, e într-adevăr romantic să urmăreşti păsările, dar viaţa pe mare e mai grea decât crezi, iar eu am guri de hrănit.
Ennis îmi atinge o clipă umărul, în chip de scuză, apoi se întoarce la echipaj.
Rămân aşezată la fereastră şi îmi termin paharul de vin. Am inima grea, cumplit de grea, şi dacă m-aş mişca, m-aş sfărâma în mii de bucăţi.
Dacă ai fi aici, Niall, tu ce-ai spune, cum ai proceda?
Niall ar spune că am încercat să cer cu frumosul şi că acum e vremea să iau cu japca.
Privirea mi se opreşte pe Samuel. Mă duc la bar, comand două pahare de whisky şi duc unul lângă foc.

- Pari însetat.

Samuel zâmbeşte, măgulit.

- E ceva vreme de când mi-a făcut cinste o fată.

îl întreb despre cartea pe care o citeşte şi îl ascult cum îmi povesteşte cartea, apoi îi fac cinste cu încă un whisky şi mai vorbim despre cărţi, despre poezii, apoi îi mai fac cinste cu încă un whisky şi îl privesc cum se îmbată încet şi sigur, iar limba i se dezleagă.
Simt privirea lui Ennis aţintită asupra mea; acum, că ştie ce vreau, e bănuitor. Dar eu îmi concentrez toată atenţia asupra lui Samuel şi când obrajii îi sunt îmbujoraţi şi ochii sticloşi, îndrept conversaţia către căpitan.
- De câtă vreme lucrezi pe Saghani, Samuel?
- Se fac zece ani, cred. Cam pe-acolo.

- Oh, înseamnă că tu şi Ennis vă cunoaşteţi bine.

- El mi-e rege şi eu îi sunt Lancelot. Zâmbesc.

- Este şi el la fel de romantic cum eşti tu? Samuel râde cu bunătate.

- Nevastă-mea ar spune că e imposibil. Dar în fiecare dintre noi, marinarii, există un strop de romantism.

- De-aia faci munca asta? Confirmă discret din cap.

- O avem în sânge.

Mă foiesc pe scaun, pe de o parte intrigată, pe de alta dezgustată. Cum să aibă în sânge instinctul de a ucide fără rezerve? Cum pot ignora ce se petrece în lume?

- Şi ce o să faci când nu va mai fi nimic de pescuit?

- N-o să mi se întâmple nimic, am fiice care mă aşteaptă să mă întorc acasă. Iar ceilalţi sunt toţi foarte tineri, o să-şi revină, o să găsească alte lucruri pe care să le îndrăgească. Nu ştiu însă cum o să fie cu Ennis.

- N-are familie? întreb, deşi ştiu că are.

Samuel oftează cu jale şi trage o gură zdravănă de băutură.

- Ba sigur că are. E o poveste tare tristă. Şi-a pierdut copiii. Se tot chinuie să câştige îndeajuns de mulţi bani ca să renunţe la viaţa de pescar şi să îi recapete.

- Adică ce vrei să spui? I-a pierdut în instanţă?

Samuel confirmă din cap.

Mă sprijin de scaun şi privesc flăcările care trosnesc şi sâsâie. Tresar la auzul unei voci joase şi îmi dau seama că Samuel a început să cânte o baladă tristă despre viaţa pe mare. Doamne, l-am aruncat complet în butoiul cu melancolie. încerc să nu mă umfle râsul când realizez că întregul local se uită la noi.

Cu un semn către Ennis, mă chinui să ridic uriaşul în picioare.

- Cred că e vremea de culcare, Samuel. Poţi să te ţii pe picioare?

Vocea lui Samuel capătă amploare, cu o intensitate de bariton.

Ennis vine să mă ajute, căci Samuel e destul de greu. Nu uit să îmi înhaţ rucsacul, apoi îmi trec un braţ după umărul lui Samuel şi, împreună cu Ennis, îl târăsc afară din bar în timp ce el încă se tânguie.

Ajunsă afară, nu mă mai pot ţine. încep să râd.

Nu trece mult şi Ennis începe şi el să râdă încetişor.

- Unde sunteţi ancoraţi? întreb.

- îl duc eu de-aici, drăguţă.

- Nu mă deranjează să te ajut, zic, iar el încuviinţează din cap.

Nu au mijit încă zorile, însă lumina te zăpăceşte. Cenuşie şi albastră, cu un soare palid atârnat la orizont.

Mergem de-a lungul fiordului până la portul satului. Marea se cască în faţa noastră, dizolvându-se în depărtare. Un pescăruş chirăie şi se lamentează deasupra; sunt atât de rari acum că nu mă pot abţine să nu-l privesc secunde lungi până se face nevăzut.

- Uite şi vasul, spune Ennis şi îl zăresc.

Un vas de pescuit cu linii zvelte, la vreo treizeci de metri, cu copastia neagră, pe care se zăreşte mâzgălit cuvântul Saghani.

Am ştiut din momentul în care am citit acest nume. Acesta e vasul meu. Corbul.

îl ajutăm pe Samuel să se caţăre la bord şi îl conducem sub punte. Coridoarele sunt înguste şi trebuie să ne aplecăm pentru a trece pragul cabinei lui. Micuţă şi sărăcăcios mobilată, cu un pat de fiecare parte. El se clatină pe picioare şi apoi se prăbuşeşte ca un copac secerat pe salteaua lui. Mă chinui să-i scot pantofii în timp ce Ennis se duce să-i aducă un pahar cu apă. Dar n- apucă să i-l dea că Samuel a şi început să sforăie.

Ennis şi cu mine ne aruncăm o privire.

- Ei, atunci te las, spun eu încetişor.

Ennis mă conduce înapoi pe puntea principală.

Mirosul oceanului mă năpădeşte ca întotdeauna şi mă opresc, incapabilă să mai fac un pas.

Ennis mă priveşte atent.

- Ţi-e rău, drăguţă?

Inspir adânc mirosul de sare şi alge marine şi mă gândesc la distanţa dintre aici şi acolo, la călătoria lor şi a mea, şi văd în căpitan ceva diferit, ceva ce n- am putut recunoaşte la el până n-am aflat de copiii lui.
Bag mâna în rucsac şi scot harta, apoi mă duc şi mă aşez lângă balustradă. Ennis mă urmează şi eu desfac harta.
Cu zorii vestindu-şi apropierea invizibilă, îi arăt tăcută cum păsările au pornit dintotdeauna pe rute separate şi apoi s-au unit, fiecare dintre ele urmând o altă rută spre peşte, însă întotdeauna sfârşind prin a ajunge în aceleaşi locuri, întotdeauna ştiind unde e punctul de întâlnire.
- Locul e întotdeauna puţin diferit de la un an la altul, spun. Dar eu ştiu exact

ce fac. Am aparatura necesară. Pot să te duc după ele. Pe cuvânt.

Ennis cercetează harta, liniile care se întretaie peste Atlantic. Apoi

spun:

- Ştiu cât de important este pentru tine. Sunt copiii tăi în joc. Aşa că haide să încercăm o ultimă captură. Ridică privirea. Nu îmi dau seama ce culoare au ochii lui în lumina asta. Pare foarte obosit. Eşti pe cale să te îneci, Ennis.
Stăm aşa o vreme, tăcuţi, în clipocitul blând al valurilor care se lovesc de coca vasului. De undeva, din depărtare, se aude ţipătul pescăruşului.

- Eşti o femeie de cuvânt? mă întreabă Ennis. încuviinţez grav din

cap.

El se ridică în picioare şi coboară sub punte, neobosindu-se să se oprească în timp ce spune:
- Plecăm în două ore.
împăturesc harta cu degete tremurânde. Mă cuprinde o undă de uşurare atât de puternică încât aproape că îmi vine să vomit. Paşii îmi sună slab pe podeţul de scânduri. Când ajung pe uscat, mă întorc să privesc vasul şi numele mâzgălit în grabă.

Mama îmi spunea întotdeauna să fiu atentă la indicii.

- Ce indicii? am întrebat eu prima dată.

- Indiciile vieţii. Se ascund peste tot.

De-atunci le caut pretutindeni şi iată că ele m-au condus aici, la acest vas pe care îmi voi petrece restul vieţii. Fiindcă, cum, necum, atunci când voi ajunge în Antarctica şi se va sfârşi migraţia, m-am decis să mor.

Secţia de poliţie, Galway Cu patru ani în urmă

Podeaua este acoperită de un linoleum ieftin şi e foarte rece. Mi-am pierdut pe undeva pantofii, înainte să umblu cinci kilometri prin zăpadă cu o geantă plină cu echipamente de fotbal. Nu-mi aduc aminte cum mi i-am pierdut. Le- am spus celor de la poliţie, iar ei m-au dus în camera asta să aştept, dar nu s- au mai întors să îmi spună.

Eu însă ştiu.

Petrec minute, apoi ore, recitând pasaje din Toibin pe care le-am memorat şi pe care încerc să mi le aduc aminte pentru a-mi mai linişti sufletul cu povestea lui despre o femeie care iubea marea, doar că mi-e din ce în ce mai greu să mă concentrez la proză, aşa că trec la poezie, Mary Oliver şi gâştele ei sălbatice şi la trupurile animalice care iubesc ceea ce iubesc ele, dar până şi asta îmi vine greu să fac. Efortul de a mă disocia e ca un atac constant asupra minţii mele. O fâşie lungă şi încârligată de coajă de portocală curăţată de pe fruct într-o singură bucată: acesta mi-e creierul. Să încerc puţin Byron, „inima se frânge”[5]... nu, poate mai bine Shelley, „la ce bun toate aste sărutări”[6]... nu, atunci Poe, „mă-ntind lângă draga mea dragă”[7]...

Uşa se deschide şi mă salvează de mine însămi. Tremur din toate încheieturile şi lângă scaun e o băltoacă de vomă pe care nu-mi amintesc când am făcut-o. Poliţista este doar un pic mai în vârstă decât mine, arată impecabil, are părul blond bine strâns în coc, costumul negru i se mulează perfect pe corp, iar pantofii fac acel clic-clac care îmi aminteşte de tropotul unui cal. E ciudat, însă nu-mi scapă nici un detaliu. Poliţista vede mizeria de pe jos şi reuşeşte să îşi ascundă grimasa de dezgust în timp ce trimite după cineva care să facă curat, apoi se aşază în faţa mea.

- Sunt Laura Roberts. Iar tu eşti Franny Stone. Mă adun cu greu.

- Franny Lynch.

- Da, îmi cer scuze. Franny Lynch. Mi-aduc aminte de tine din şcoală. Erai cu vreo doi ani mai mică decât mine. Te vânturai mereu încoace şi încolo, nu reuşeai deloc să stai locului. Până la urmă ai plecat de tot. în Australia, nu?

îi arunc o privire plină de umilinţă.

Apare un bărbat cu o perie şi o găleată şi aşteptăm în timp ce el curăţă cu migală voma. Pleacă şi îşi ia cu el uneltele, apoi se întoarce câteva minute mai târziu cu o ceaşcă de ceai fierbinte pentru mine. O apuc cu mâinile mele îngheţate, însă nu beau din ea - cred că m-ar apuca din nou vomitatul.

Când văd că poliţista nu se îndeamnă să vorbească, îmi dreg glasul:

- Deci?

Şi atunci văd în sfârşit groaza pe care s-a străduit să o ascundă de mine. I se întinde peste ochi ca un văl.

- Sunt morţi, Franny.

Eu însă ştiu asta deja

.în limba engleză, stone înseamnă „piatră”.

Seamus Justin Heaney (1939-2013) a fost un important poet, dramaturg şi traducător irlandez; a primit Premiul Nobel pentru Literatură în 1995.

Chipsuri de cartofi cu sare şi oţet, un sortiment preferat în Regatul Unit şi în Irlanda

Selkies, sau oamenii-focă, sunt personaje fantastice din mitologia irlandeză care se pot transforma din focă în om, lepădându-şi pielea de focă.

Fragment din poemul „Childe Harold, Canto III” al poetului romantic britanic George Gordon Byron (1788-1824)

Fragment din poemul „Love's Philosophy” al poetului romantic britanic Percy Bysshe Shelley (1753-1844)

Fragment din poemul „Annabel Lee” al poetului romantic american Edgar Alian Poe (1809-1849

)Vasul Saghani, Atlanticul de Nord Sezonul migraţiei

îmi sângerează mâinile de câte ori ating cu ele ceva. Petrec şase ore pe zi înnodând odgoane. Asta e sarcina mea, până ce voi reuşi să fac zece noduri marinăreşti cu ochii închişi. Trebuie să le cunosc ca pe buzunarul meu, trebuie să ştiu la ce e bun fiecare dintre aceste noduri. Acum câteva zile eram sigură că ştiu, dar Anik mi-a spus să continui să le fac. Mai întâi am avut băşici, apoi băşicile s-au spart şi mi-a curs sânge, şi în fiecare noapte încep să facă un pic de coajă, dar în fiecare dimineaţă coaja se duce şi sângerează din nou. Las dâre din mine ca un melc oriunde pun mâna.
înnodatul, deşi e o îndeletnicire dureroasă, e relativ uşor pe lângă celelalte treburi. De două ori pe zi spăl puntea cu furtunul. O frec bine de sus până jos, după care pun la loc echipamentul, car tot felul de maşinării grele şi canistre cu benzină. Şterg toate ferestrele, dând deoparte sarea şi mizeria de pe ambele părţi ale geamurilor. Fac curat şi înăuntru, dau cu aspiratorul în cabine, şterg şi curăţ podelele bucătăriei, lustruiesc fiecare suprafaţă şi mă asigur că nu rămâne nici un strop de apă nicăieri, mai ales în zona congelatorului. Stropii de apă sunt mare pacoste pentru vase. Cauzează rugină. Apoi diverse piese nu mai funcţionează.

Primele zile de după plecare le-am petrecut despachetând şi punând proviziile la locul lor. Avem mâncare pentru un batalion, pentru că trebuie să ne ajungă luni de zile. Ieri am început să învăţ despre năvoade. Saghani este o dragă dotată cu năvoade lungi de un kilometru jumătate, aşa că echipajul petrece o grămadă de timp având grijă de ele, de greutăţi, de cabluri şi de sistemul de tracţiune, care este un complex de

scripeţi şi se ridică la cer ca braţul unei macarale. încă n-am văzut cum funcţionează, pentru că deocamdată navigăm pe ape pline de pericole în căutarea unui banc de heringi care s-ar putea să n

umai existe. Năvodul are „plute” pe o latură, nişte chestii de un galben strălucitor care plutesc şi care trebuie să fie înfăşurate atent, ca să nu se încurce. Fireşte că şi asta îmi face băşicile să supureze, însă m-am încăpăţânat să înfăşor la ele opt ore, exersând pentru a fi în stare să fac asta rapid şi eficient când o veni vremea să folosim cu adevărat năvodul. După asta, m-am întors să curăţ ce era deja curăţat.
Cred că încearcă să mă facă să renunţ. Echipajul nu mă vrea aici. Au părut năuciţi când au auzit de noul plan, noua rută. Se tem să navigheze pe ape pe care nu le cunosc, pe care căpitanul lor nu le cunoaşte. îmi poartă pică din cauza asta.
Dar ce nu bănuiesc ei este că mie îmi place la nebunie fiecare secundă din aceste zile de muncă cruntă timp de câte optsprezece ore. N-am fost în viaţa mea atât de sfârşită de oboseală şi e perfect. înseamnă că dorm.
Saghani îşi croieşte anevoie drum şi se desprinde de coasta Groenlandei prin gheaţa groasă, spărgând-o în bucăţi imense care apoi sunt îndepărtate din calea noastră. Sunetul nu seamănă cu nimic din ce-am auzit pe lumea asta. Scrâşnituri colosale şi cutremurătoare sfâşie cerul, imense foşnete însoţite de veşnicul muget al mării şi-al motoarelor.
Mă înfofolesc mai bine în fâş; chiar şi cu trei bluze izotermice pe dedesubt tot mi-e frig, însă mi-e bine. Un vânt îngheţat îmi muşcă obrajii şi buzele, uscându-le, şfichiuindu-mi pielea. Mi se îngăduie o rară pauză de la îndatoririle mele pentru a privi cum ne îndepărtăm. Sus, pe puntea de comandă, stă Ennis, conducând atent vasul prin gheaţa periculoasă. îl văd prin geamul veşnic încărcat de sare şi pe sub cerul înnegurat de mânie, îi văd doar barba neagră şi deasă. în lumina fluorescentă portocalie, Samuel stă lângă el, citind măsurătorile. Ceilalţi sunt într-un du-te-vino continuu de la pupa la prora, monitorizând trecerea vasului prin gheaţă şi urmărind sloiurile mai mari care ar putea vătăma coca. Strigă într-o limbă care îmi pare străină, aşa cum mi se pare tot ce vorbesc ei la bord. Lucruri precum la travers, şi pic prova, şi a amara.
Rândunicile nu au părăsit încă Groenlanda. Am urmărit obsesiv punctuleţele

roşii de pe laptop, ştiind că nu va mai dura mult. Până nu se pornesc, continuăm să rămânem în apele obişnuite ale vasului, trăgând nădejde.
Ennis decide ruta noastră; el este cel care găseşte peştele, astfel că subzistenţa echipajului depinde în întregime de capacitatea lui de a scormoni acest enorm ocean. Nu am schimbat o vorbă cu el de când am urcat la bord. îl văd rareori, şi atunci stă la cârmă, în depărtare. Nu stă la masă cu noi. Basil spune că asta e ceva normal - că probabil stă singur şi studiază hărţile şi rapoartele meteorologice şi detectoarele sonice, căci îi atârnă greu pe umeri responsabilitatea.
- Este cufundat în febra vânătorii, mi-a spus Anik în prima zi, de parcă ar fi trebuit să ştiu lucrurile astea. îl separă de noi, ceilalţi.
- Se străduieşte să ne ţină în viaţă, Doamne-ajută, a mormăit Samuel în timp ce aprindea două ţigări deodată şi i-o pasa lui Anik pe a doua.
Iată cum aflu eu lucruri despre căpitanul vasului Saghani - de departe, din frânturi pe care mi le dezvăluie membrii echipajului. Are cabina lui de căpitan, în timp ce noi, ceilalţi, împărţim o cabină câte doi, cămăruţe înşirate lângă mica popotă şi lângă cambuză. Pe mine m-au pus în cabină cu Lea, iar ea nu-i deloc obişnuită să împartă camera cu cineva. Nu-mi vorbeşte decât răstit, în porunci, iar cabina abia cuprinde cele două paturi. Singurul motiv pentru care am reuşit până acum să îndur dimensiunile acestea este că sunt atât de obosită încât nu am când să stau trează în întunericul apăsător şi să îmi imaginez că sunt într-un sicriu.

- Franny, dă-te din drum! strigă Dae în timp ce trece furtunos pe

lângă mine. Sar în lături la timp ca să-l aud zbierând:

- 'ţar două grade babord!
Mă uit peste balustradă să văd despre ce vorbeşte. Un gheţar iese din stratul de gheaţă netedă care-l înconjoară, iar noi ne îndreptăm direct spre el. Foarte probabil, forma lui indică faptul că e mult mai mare decât pare şi că e ascuns sub apă, în timp ce restul gheţii pluteşte în jur. Spărgătoarele noastre de gheaţă nu pot despica un gheţar. Nu arată îndeajuns de mare încât să ne facă

stricăciuni, însă mă gândesc că aşa or fi crezut şi cei de la bordul Titanicului. Şi, dacă e să mă iau după zgomotele pe care le fac membrii echipajului, aş zice că am dat de bucluc.
- Pregătiţi-vă de impact!
Basil mă ia brusc în braţe şi se lipeşte de punte. Impactul răscolitor ne aruncă într-o parte şi-n alta, iar umărul mi se loveşte zdravăn de perete. Mă strâmb de durere în timp ce vasul revine la poziţia anterioară. Dacă Basil nu m-ar fi înhăţat, aş fi zburat peste bord. El deja a sărit în picioare şi a luat-o la fugă. Mă ridic şi eu cu greu şi mă ţin strâns de balustradă. Am trecut de gheţar şi am virat - probabil că l-am atins pe o parte. Oceanul eliberat de gheţuri mi se întinde în faţă, iar inima care-mi bate în piept cu putere nu ştie dacă să o ia mai repede la goană sau să se domolească.
Nu că mi-aş fi dorit să ne scufundăm, dar chiar a fost grozav.
- Liber! se aude vocea tunătoare a lui Ennis de sus, de pe punte.
Am ieşit din gheaţă.
- 'Nţeles, căpitane! strigă Lea.
- Bună treabă! se aude şi vocea lui Mal.
Ennis coboară scările şi îl urmăresc cum se îndreaptă spre punctul de ciocnire, aruncând o scară groasă de frânghie pe o parte. Mă aplec să îl privesc cum coboară şi verifică stricăciunile produse, complet în largul lui pe frânghia aceea. Apa îi biciuieşte trupul, dar el continuă să coboare, întinzând mâna să atingă zgârietura lungă şi să-i verifice adâncimea. După ce se uită cât crede de cuviinţă, se caţără înapoi la bord, aterizând cu un plescăit zdravăn pe punte.
- Ne-am cosmetizat, spune el echipajului în aşteptare, care dă drumul unui potop de înjurături pline de uşurare.
- Ai păţit ceva, drăguţă? mă întreabă, primele cuvinte pe care mi le-a adresat din noaptea în care ne-am întâlnit.
- Uită-te la ea ce faţă are, spune Mal, şi când se întorc cu toţii să se uite la faţa mea, cine ştie ce văd, că îi umflă pe toţi râsul.
Până şi Lea râde încetişor, iar Anik dă ochii peste cap. Ennis zâmbeşte când trece pe lângă mine şi mă bate pe umăr:
- Gata, te-a prins şi pe tine în mreje.

- Hei, Franny, scularea! Nu.

- Haide!

Cineva trage de mine până mă scoală din pat. Nu se poate să fie deja dimineaţă. Clipesc ameţită de somn şi îl văd pe Dae.

- Ce faci? Lasă-mă să dorm.

- E gata masa.

- Sunt prea obosită.

- N-ai să rezişti dacă nu mănânci.

Văd că n-am nici o şansă să îl conving să mă lase în pace, aşa că mă ridic cu greu în picioare şi mă târăsc până la sala de mese. Scaunele din separeu sunt acoperite de o piele maronie care se cojeşte şi când ne aşezăm toţi acolo, de- abia încăpem. Pe peretele de deasupra noastră tronează un televizoraş ca o ghiulea şi cu toţii lungim gâtul să vedem unul dintre cele patru DVD-uri din dotare - azi rulează Greu de ucis, pe care cu toţii sunt în stare să îl recite pe de rost de la cap la coadă, fără nici o exagerare. îmi las capul să cadă pe spătarul scaunului şi picotesc.

- Ce naiba faci aici? îl aud pe Dae strigând la un moment dat şi trezindu-mă brusc din moţăială.

- Cât e ceasul? întreb eu adormită.

- Unu noaptea! strigă Dae, nu pentru că aş fi eu fudulă de urechi.

- Răbdare! răsună vocea lui Basil din cambuză.

- Nu mă lăsaţi să mă duc la culcare? întreb, complet năucită. Mal

şi Dae găsesc că figura mea adormită e foarte amuzantă.

- E greu la noi aici, nu, prinţeso? mă întreabă Lea cu răceală. Mă

afund în scaun şi îi ignor.

Samuel se aşază greoi şi îmi pune în faţă un pahar de tărie.

- O să-ţi facă bine, fătuco.

Sunt mult prea obosită să mai protestez, aşa că îl dau pe gât. Mă arde atât de tare că scuip jumătate înapoi pe masă şi tuşesc până îmi dau lacrimile. Asta le stârneşte şi mai tare râsul. Mă uit la Samuel bănuitor.

- Asta a fost o răzbunare? Rânjeşte.
- Sunt un om paşnic. „Ochi pentru ochi nu face decât să orbească întreaga lume."[8]
Samuel le toarnă în pahare şi celorlalţi.
- Nici mie nu-mi place deloc, îmi spune milos Malachai în timp ce duce paharul la gură.

- Noroc, mormăi eu.

Cineva scoate un sunet de uimire.

- Putain de cretin! scrâşneşte Lea din dinţi.
- Poftim?

- Nu spune noroc, proasto!

- De ce să nu spun?

- Aduce ghinion.

Mă fixează cu toţii. Deschid mâinile într-un gest larg.

- Şi mă rog de unde era să ştiu?

- Da' tu ce căcat ştii? scuipă Lea.

- Păi, informează-mă.

- Lecţia numărul unu, spune ritos Samuel.

- Nu se păşeşte niciodată pe vas cu stângul, spune Lea,

cutremurându-se.

- Nu se pleacă din port vinerea, spune Dae.

- Nu se deschide o conservă cu susul în jos, spune Samuel.

- Nu e voie cu banane, spune Lea. Sau să fluieri.

- Nu sunt permise femei la bord, spune Basil în timp ce iese din cambuză cu câte o farfurie în fiecare mână. îi face cu ochiul lui Lea în timp ce rosteşte aceste cuvinte. Nici o grijă, aici, pe Saghani, ne place să trăim pe muchie de cuţit.

Samuel şi Dae privesc lung farfuriile pe care le-au primit. Pe bună dreptate. Conţin câte o şuviţă subţirică în formă de S de spaghete, artistic pictată cu înfloriturí de sos roşu şi galben şi garnisită cu bucăţele de ceva ce arată a parmezan, înfipte precis între spaghete ca să stea în picioare.

Drept să spun, mă surprinde că avem mâncare proaspătă, dar abia am început călătoria - dacă e să-l cred pe Dae pe cuvânt, meniul o să se deterioreze pe zi ce trece.

-Ce.

Mal nici nu apucă să rostească cuvintele. Pare să-şi înăbuşe impulsul de a scoate un ţipăt sau, cine ştie, de a face un atac de cord.

- Ce se presupune că e? întreabă Samuel.

- Spaghete bolognese, spune Basil în timp ce revine cu un alt rând de farfurii. Aţi zis că vreţi mâncare normală. Na, v-am făcut mâncare normală.

- Cum, Doamne, iartă-mă?...

- E descompusă.

- Nu s-ar putea recompune?

Nu mai pot. îmi astup gura şi încep să hohotesc.

Dae reuşeşte să ia ce mai rămăsese şi să îngrămădească pe farfuriile noastre, astfel încât să avem fiecare o porţie normală, timp în care Basil perorează despre tendinţa americanilor de a se îndopa. Mi se dă un castron de spaghete simple, pentru că toţi ştiu de acum că sunt vegetariană.

- Nici măcar nişte peşte? m-a întrebat Basil când a aflat.

- Nici măcar.

Această informaţie a fost întâmpinată cu mare suspiciune.
După cină spăl vasele şi curăţ bucătăria, apoi, pentru că m-a trezit mâncarea niţel, îmi torn câteva degete de whisky pentru a mai domoli zgomotul din cap, după care mă duc pe punte să trag un fum.
Am lăsat în urmă soarele de la miezul nopţii. Ne-a găsit noaptea. Mă duc la prova să privesc întinderea nesfârşită de mare neagră. Totul e calm şi liniştit, nu se aud decât huruitul motorului şi susurul oceanului. Lunecăm pe ape cu iuţeală, spre sud. îmi aprind o ţigară deşi ştiu că dacă mă pornesc mi-e greu să mă mai opresc şi că probabil voi rămâne aici şi voi fuma tot pachetul, ţigară după ţigară, într-o încercare disperată de a supravieţui acestei nopţi. Otrava fumului îmi umple plăcut plămânii; simt cum mă vatămă.

- Ennis spune că aici a rămas singurul loc cu adevărat sălbatic.

Samuel se iveşte lângă mine.
Mă uit la întinderea întunecată şi ştiu ce vrea să spună. Mă bucur acum că m- a trezit Dae - n-am avut o clipă în care să-mi adun gândurile de când am urcat la bord cu o săptămână în urmă.

- Crezi că nevasta ta te va ierta că lipseşti aşa de mult? îl întreb.

- Sigur. Pe tine însă nu cred că o să te ierte.

Nu prea ştiu ce să spun. Aş putea să îmi cer scuze, dar de fapt nu-

mi pare rău.

- Deci nu-i place când pleci? -Nu.

- Atunci de ce continui să pleci?
- „E plăcere în pădurea neumblată. E-ncântare pe ţărmul solitar. E lume unde nimeni nu se-arată, lângă marea largă, şi muzică în al ei vuiet rar”[9].
Zâmbesc.

- Byron.
- Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, draga mea. îmi plac la nebunie irlandezii. Se opreşte şi rânjeşte. Şi îmi place la nebunie să pescuiesc.
Dar de ce? Vreau să întreb. De ce?
înţeleg că vrea să fie pe mare. Sigur că înţeleg. Şi eu am îndrăgit-o toată viaţa. Dar pescuitul? Poate nu pescuitul e de fapt ce îndrăgesc oamenii ăştia, ci libertatea, aventura, primejdia. Respectul pe care li-l port mă îndeamnă să cred asta.
- Nu pot să zic că mă omor după veniri şi plecări şi după lunile de absenţă. Dar ştii ce mi-ar plăcea? mă întreabă Samuel.
- Ce ţi-ar plăcea?
- Mi-ar plăcea să îmi iau mulineta pe plajă, pe bucăţica mea de pământ, şi să petrec tot timpul cu undiţa în mână, bând vin şi citind versuri.
- Nişte versuri anume?
- „Au nu vezi oare cât de necesară e o lume de jale şi necaz pentru a instrui o inteligenţă şi a o transforma în suflet?”[10]

îmi scormonesc creierul şi încerc să ghicesc.

- Nu-i cumva Keats?

- Pentru asta primeşti puncte în plus.

- Sună grozav. De ce nu o faci?

- Am o mulţime de copii care toţi cer de mâncare.
Mă gândesc la asta. Nu pădurea neumblată sau ţărmul solitar îl îndepărtează pe el de casă, ci nevoia, de fapt.

- Mai reuşeşte să găsească ceva? îl întreb. Samuel dă stingherit

din umeri.
- Pe vremuri găsea. Toată lumea voia să lucreze cu Ennis Malone. Hering cât pofteşti. Acum nu mai e uşor deloc. E altă lume. Lucrurile s-au înrăutăţit. îmi aruncă o privire. Nu mai avem vreme să umblăm după păsările cerului.

Nu vreau să repet: le-am spus deja că păsările îi vor conduce la peşte. Nu mă cred. Cred în superstiţii, în rutină. Cred în navigarea apelor ştiute.
- Azi, când cu gheţaru' ăla... asta n-a fost nimic, spune Samuel. Să vezi cum o să fie când ajungem la Curentul Golfului.
- De ce?
- Se leagă de Curentul Labrador, care o să ne ducă spre sud. Sunt doi dintre cei mai mari curenţi ai lumii şi se mişcă în direcţii opuse. Trage din ţigară, iar capătul luceşte roşu în întuneric. Când ajungi în punctul acela în care se întâlnesc... Samuel clatină din cap. Nu ştii la ce să te aştepţi. E un ocean crud şi nemilos Atlanticul. Ennis mi-a spus odată că l-a cutreierat aproape toată viaţa şi că tot nu ştie mai nimic despre el.

- Ennis pare să le spună o grămadă de lucruri tuturor, mai puţin

mie. Samuel îmi aruncă o privire piezişă, apoi mă bate cu bunătate

pe umăr.

- Eşti încă nouă pe-aici, fetiţo. Iar el e concentrat.

- E înfuriat, vrei să zici.
- Dacă regretă decizia luată, nu pe tine o să se răzbune. Nu e genul acela de om. Eu nu vreau decât să te întreb dacă eşti sigură de lucrurile astea, fată dragă. E tare uşor să dai ortul popii când te-avânţi pe o corabie şi n-ai nici o pregătire să supravieţuieşti. O păţeşti şi când ai pregătire, dacă mă gândesc bine.

- Tu ai supravieţuit.

Bănuiala mea e că în spatele siluetei sale rotofeie se ascunde mare

iuţeală.

- în fiecare zi m-aştept să îmi dea cu tifla zeiţa Fortuna. Dau din

umeri.

- Păi, ce să zic, Samuel. Dacă mor pe vasul acesta, înseamnă că aşa mi-a fost scris, şi cu asta, basta.

-Hm...

- Ce hm?

în ochi i se aprinde o scânteie blândă în timp ce mă priveşte.
- Oare de ce-o fi o fătucă tânără ca tine aşa de sătulă de viaţă?
Când vede că nu-i răspund, mă ia în braţe. Sunt aşa de surprinsă că nu-mi dă prin cap să îl îmbrăţişez şi eu. Sunt puţini pe lumea asta, aşa cum o văd eu, care le oferă tandreţe altora cu atâta generozitate.
Nu-l urmez pe bătrânul marinar înapoi înăuntru. Prefer să mă gândesc la ce a văzut el în mine şi să îmi dau seama că nu e adevărat. Nu de viaţă sunt sătulă, cu uimitorii ei curenţi oceanici, şi straturile de gheaţă, şi penele delicate care compun o aripă. De mine sunt sătulă eu.
Există două lumi. Una este făcută din apă şi pământ, din piatră şi minerale. Are un nucleu, o manta şi o scoarţă, precum şi oxigen pentru respirat.
Cealaltă e făcută din teamă.
Am locuit în ambele şi ştiu bine cât de amăgitor se aseamănă cele două. Apoi e prea târziu şi deja priveşti ochii tovarăşilor tăi să vezi dacă în ei se oglindeşte moartea, priveşti fiecare faţă pe lângă care treci, asculţi cel mai mic murmur mânios care-ţi arată că tu eşti următoarea ţintă, te zbaţi în propriul tău corp să te eliberezi de acolo, să evadezi, să respiri aerul, să vezi cerul, nu, Doamne, acest sicriu care te strânge.

Lumea terorii este mai rea decât moartea. Mai rea decât orice.

Şi ea m-a găsit din nou, în largul Atlanticului, în cabina mea care

se leagănă.

Noaptea asta este prima în care n-am izbutit să dorm.

- Remigele primare, remigele secundare, şoptesc eu în timp ce îmi clănţănesc dinţii, tectricele supraalare, gâtul superior, ceafa, creştetul... mă-sa!
Ţâşnesc înainte şi mă ridic în capul oaselor pentru că nici măcar litania mea obişnuită nu mi-e de ajutor în această seară, nu mă calmează, nu mă ajută să mă concentrez, nu mă distrage de la teroarea cutremurătoare, greţoasă, a acestei cămăruţe fără cer. Apăs butonul lanternei şi o proptesc pe rucsac astfel încât raza ei să îmi lumineze carnetul.
Niall, notez eu. Trebuie să fac ceva pentru a preîntâmpina un atac de panică în toată regula. Unde sunt plămânii tăi când am nevoie de ei? Unde e veşnicul tău bun-simţ, veşnicul tău calm?
E mai bine de o săptămână şi am reuşit să ne eliberăm de gheaţă. Ne îndreptăm spre Curentul Labrador, despre care Samuel spune că e periculos. El spune că tot oceanul e periculos.
Nu sunt sigură că ţi-ar plăcea. Cred că îţi place mult prea mult să ai picioarele pe pământ, însă marea e precum cerul, iar eu nu mă satur de cer şi mare. Când o să mor, să nu mă îngropi în pământ. împrăştie-mă în vânt.
Mă opresc pentru că privirea mi-e înceţoşată de lacrimi. Scrisoarea asta n-o s- o trimit nicăieri. L-ar speria să mă audă vorbind de moarte.
- închide dracului lumina aia, se răsteşte Lea la mine de la ea din pat.
Cotrobăi prin rucsac până dau de somnifere. Nu am voie să le iau cu alcool, dar în momentul ăsta chiar nu-mi mai pasă. înghit o tabletă şi apoi închid ochii strâns. „Remigele primare, remigele secundare, tectricele supraalare, gâtul superior, ceafa, creştetul...”
Mă trezesc când atârn la cinci centimetri deasupra mării. Marea urlă neagră, fără fund, stropindu-mi îngheţată faţa. Pentru o clipă mi se pare un vis perfect, apoi momentul trece şi îmi dau seama că m-am trezit, şi trupul îmi tresaltă de şoc atât de tare că aproape mă prăbuşesc. Stau atârnată de scara de frânghie pe care l-am văzut urcat pe Ennis. Mă balansez gata să cad lângă coca vasului. Degetele îmi sunt albe şi îngheţate, încleştate pe frânghie şi nu sunt îmbrăcată cum trebuie.
Am mers prin somn.
Sunt pe cale să mă trag înapoi şi să urc pe punte, când ceva mă opreşte. M- am mai trezit eu în alte locuri ciudate, dar niciodată

într-un loc aşa de extrem, de periculos. Mă simt brusc vie, pentru prima dată în ani de zile. Pentru prima dată, drept să spun, de când m-a părăsit soţul meu.
Dacă e să fim corecţi, eu l-am părăsit prima, de mai multe ori decât pot spune.
- Ai o voinţă de fier, mi-a spus el odată.
E adevărat, însă eu sunt victima acestei voinţe de mult mai multă vreme decât el.
Frânghia începe să se ridice şi sunt scoasă din mare. Cineva a rotit manivela şi acum mă ridic fără să mă fi hotărât să o fac. Pentru o clipă îl urăsc pe cel care mă trage în sus. Apoi gândurile mi se amestecă şi frigul mă loveşte cumplit. Sunt urcată pe punte într-o învălmăşeală de mâini şi picioare. După strălucirea pielii luminate de lună îmi dau seama că e Lea, îndeajuns de înaltă şi de puternică să îmi sprijine corpul neputincios. Nu mă mai pot ţine pe picioare, aşa că mă susţine ea.

- Ce dracu'?!...

- N-am nimic.

- Pe dracu' n-ai nimic. Eşti bocnă.

începe să mă târască de-a lungul punţii, prinzându-mă de câte ori mă poticnesc.
- Ce dracu' faci aici, Franny? spune ea, dar nu e de fapt o întrebare. Ce naiba e cu tine?
Reuşim să ajungem la scară şi să coborâm sub punte. Dinţii mi se izbesc unii de alţii ca nişte ciocane. în săliţa de baie care are un duş atât de îngust trebuie să păşesc îndărăt pentru a mă putea spăla pe cap. Lea îmi smulge de pe mine puloverul şi mă împinge sub şuvoiul de apă fierbinte. Mă frige atât de rău că îmi muşc limba şi simt gustul ruginiu al sângelui.
Mă lasă genunchii, iar ea mă prinde şi se lasă pe podea cu mine. Acum
suntem amândouă ude şi opărite, o aglomeraţie de extremităţi îngheţate şi opărite, pe lângă tot ce se află în mijloc.

- Ce e cu tine? mă întreabă ea, dar acum întrebarea e pe bune.

Răsuflu într-un hohot de râs.

- Cât timp avem la dispoziţie?

Braţele i se strâng în jurul meu, aproape îmbrăţişându-mă.
Nu am energie să dau explicaţii, aşa că nu-i spun decât „îmi pare rău” şi vocea mea e sinceră.Zicală atribuită lui Mahatma Gandhi
Fragment din poemul narativ „Childe Harold's Pilgrimage” al poetului romantic britanic George Gordon Byron (1788-1824)

Fragment dintr-o scrisoare scrisă în 1810 de poetul romantic britanic John Keats (1795-1821

)Universitatea Naţională a Irlandei, Galway, Irlanda *Cu doisprezece ani în urmă*

- „Am mâncat păsările”, spune el. „Le-am mâncat. Am vrut ca viersul lor să ni se suie pe gâtlej şi să ni se reverse din gură, aşa că le-am mâncat. Am vrut să ne răsară penele lor pe trupuri. Am vrut aripile lor, am vrut să zburăm şi noi ca ele, să ne înălţăm liberi pe deasupra copacilor şi a norilor, aşa că le-am mâncat. Le-am străpuns cu suliţele, le-am zdrobit cu bâtele, le-am prins picioarele în clei, le-am capturat cu plasa, le-am pus în frigare, le-am aruncat pe tăciuni aprinşi, toate din dragoste, pentru că le iubeam. Pentru că voiam să fim una cu ele.”[11]

în sala uriaşă domneşte tăcerea. Pare mărunt, cum stă în spatele pupitrului. îndeajuns de mare să umple locul acela. îndeajuns de sonor, îndeajuns de puternic.

îi sorbim cu nesaţ cuvintele, chiar dacă aceste cuvinte nu-i aparţin lui, chiar dacă el nu spune decât ce-a spus Margaret Atwood mai întâi.

Sunt aici de două sute de milioane de ani, spune el, şi până de curând au fost zece mii de specii. Au evoluat în aşa fel încât să poată căuta de mâncare, să călătorească mai departe decât orice alt animal pentru a supravieţui şi astfel au colonizat pământul. De la pasărea guacharo, care locuia în peşteri în care întunericul era gros să-l tai cu cuţitul, până la gâştele de India, care scoteau pui numai pe pustiul platou tibetan. De la colibriul roşu, care supravieţuia la altitudinea îngheţată de patru mii de metri, până la vulturul Riippell care putea să zboare la fel de sus ca un avion comercial. Aceste extraordinare vietăţi erau fără doar şi poate cele mai reuşite vietăţi de pe pământ, pentru că învăţaseră vitejeşte să supravieţuiască în orice colţ din această lume.Inima îmi bate cu putere şi încerc să mă calmez, să respir mai încet, să pot savura aceste cuvinte. Să le absorb şi să îmi amintesc fiecare amănunt pentru că nu va trece mult şi voi părăsi cercul cuvintelor lui perfecte.
Profesorul iese din spatele pupitrului şi îşi desface mâinile într-un gest rugător.
- Singurul pericol care le-a ameninţat vreodată pe aceste păsări suntem noi. în 1600, petrelul Bermudelor, din familia Procellariidae, pasărea naţională a Insulelor Bermude, a fost vânată pentru carne în mod atât de catastrofal încât s-a crezut că a fost exterminată. Până când, în 1951, printr-o pură întâmplare, au fost redescoperite doar optsprezece perechi de astfel de păsări. Se ascundeau, îşi făcuseră cuiburi în stâncile unor insuliţe. De multe ori mă gândesc la momentul descoperirii lor.
Face o pauză ca şi cum ar încerca să îşi imagineze acel moment pe loc, iar eu stau şi mă minunez de priceperea cu care ţine în mână sala. Sunt alături de el, pe acele stânci, descoperind acele păsări singuratice, unicele exemplare care au supravieţuit din specia lor.
El continuă, iar vocea sa este acum neiertătoare, imperativă.
- Iată că nu au supravieţuit unui al doilea atac. Acesta a fost mult mai crud, mult mai amplu. Odată cu arderea combustibilului fosil am schimbat lumea, am ucis-o. Pe măsură ce clima s-a încălzit şi nivelul mării a crescut, cuiburile petrelului Bermudelor au fost inundate şi păsările s-au înecat. Doar o specie din multele specii. Şi nu suferă doar păsările - cum spuneam, păsările sunt mai rezistente. Dar au dispărut şi urşii polari odată cu temperatura

crescută. Ţestoasele au dispărut şi ele, plajele în care pe vremuri îşi depuneau ouăle au fost erodate de marea crescută. Oposumul australian, pseudocheirus peregrinus, care nu a putut supravieţui temperaturilor mai mari de treizeci de grade Celsius, a fost decimat de un singur val de căldură. Leii au pierit din cauza secetei interminabile, iar rinocerii au fost exterminaţi de braconieri. Şi aşa mai departe. Sunt doar câteva exemple mai importante, de animale bine cunoscute, însă dacă m-aş apuca să enumăr toate vietăţile al căror habitat a fost distrus, am sta aici toată ziua. Mii de specii îşi dau chiar acum ultima suflare, iar noi le ignorăm. Le ştergem de pe faţa pământului. Animale care au învăţat să supravieţuiască oricărei calamităţi nouă nu ne pot supravieţui.
Se duce înapoi la pupitru şi dă drumul retroproiectorului. Este înalt şi slab, poate chiar uscat, cu un păr scurt şi negru şi un costum bleumarin impecabil. O cravată vernil îi dă un aer vetust, împreună cu ochelarii cu rame groase. în ciuda înfăţişării lui stranii este cel mai îndrăgit profesor dintre toţi. Studenţii îl adoră. E aşa de tânăr că ai zice că e unul dintre ei. O masă acoperită cu o pânză, proiectată mare pe un perete. El dă pânza la o parte cu un gest de magician pentru a scoate la iveală o pasăre.
Durează o clipă până îmi dau seama că e reală, o pasăre moartă, împăiată, spânzurată în aşa fel încât să spui că zboară. Un pescăruş, cu pene albe şi cenuşii, imagine care mă depăşeşte. într-o secundă, rămân în urmă. Nu îl mai pot urmări. Mă ridic şi îmi fac drum printre studenţii înşiraţi lângă mine, stârnind murmure de iritare, dar nepăsându-mi deloc, nedorind decât să ies afară. Vocea lui mă urmăreşte.
- Semestrul acesta vom studia nu numai anatomia păsărilor, ci şi modul de reproducere, hrănire, migrare şi cum acestea au fost afectate în timp - atât negativ, cât şi pozitiv - de intervenţia omului...
Uşa se închide cu un mic zgomot care cu siguranţă că se aude înăuntru. O iau la goană cu sandalele lipăind pe linoleum. Ajunsă afară în lumina soarelui, cobor treptele la locul unde mi-am legat bicicleta. Bag codul cu degete tremurânde şi apoi demarez în cea mai mare grabă, cu părul fluturându-mi în vânt, pe străzi pietruite, până ajung la mare.

Bicicleta se prăbuşeşte la pământ în timp ce eu sar şi-mi arunc încălţările din picioare în iarbă, apoi alerg până ce ajung la apă şi mă scufund în adâncurile ei.
Iată cerul. Cerul sărat, imponderabil. Aici pot zbura.
Mă gândesc foarte serios să nu mă mai întorc. Am început să simt iar un dor de ducă - nu îmi place să fiu prea aproape de casa pe care am împărţit-o cu mama odinioară. M-am săturat de Galway. Dar universitatea are şi ea rostul ei: îmi permite acces la softuri prin care îmi pot crea arborele genealogic şi în felul acesta o să reuşesc, o să îmi găsesc mama.
- Ai întârziat.
- Consideră că ţi-am făcut un cadou, Mark, luând în considerare cât de mult îţi place să-mi faci observaţie.
Arunc geanta în dulap şi trag pe mine uniforma de femeie de serviciu. Mark nu pare deloc impresionat, aşa că înhaţ căruţul cu peria şi găleata şi o iau din loc.

- Eşti repartizată în clădirile cu filme.

- Nu pot să mă duc la laboratoare în loc?

- Franny...
- O să lucrez în plus, promit în timp ce îmi împing afară găleata. Rămân datoare!
Cineva a făcut o mizerie înfiorătoare în baia bărbaţilor din corpul de clădiri ale biologiei. îmi trag tricoul peste nas şi încerc să nu vomit în timp ce curăţ. Afară aşteaptă trei tineri care vor să intre la baie, cu expresii pline de dezgust şi poate şi de dispreţ, de parcă eu aş fi de vină pentru scârboşenia aia. Nu mă privesc în ochi când trec pe lângă mine, nu aruncă nici o privire în direcţia mea, de fapt nimeni din universitate nu o face. Dacă eşti femeie de serviciu, te trezeşti deodată invizibilă. Aşa că eu am născocit un joc. Le zâmbesc tuturor. Iar ei par să creadă că sunt puţin dusă cu pluta şi se grăbesc să treacă pe lângă mine. Dar uneori, din când în când, îmi întorc zâmbetul, iar aceste zâmbete sunt ca nişte suvenire.
Deschid laboratorul cu cartela. Nu e nimeni înăuntru, ceea ce nu ar fi ieşit din comun, căci programul s-a terminat, însă de multe ori se întâmplă să găseşti în laborator câte un cercetător împătimit,

neinteresat de lumea exterioară şi deloc dornic să plece de acolo, chiar dacă e târziu. Nu aprind luminile din tavan, ci mă duc în spaţiul liniştit şi răcoros luminat doar de becul roşu al monitoarelor de securitate. Specimenele sunt ţinute la temperaturi chiar mai joase, în sertare frigorifice care scot un şuierat când sunt deschise şi închise, îmi plimb degetele de-a lungul lor, imaginându-mi toate micile comori dinăuntru şi dorindu-mi atât de mult să trag cu ochiul. Dar nu pot să risc - mi-ar părea tare rău să stric ceva -, aşa că merg mai departe, uitând pe podea echipamentul de curăţat. în cea mai mare parte, laboratorul este plin de mese pe care stau tot soiul de maşinării, dar mai sunt şi etajere care conţin sute de borcane, şi sticle, şi eprubete, iar acestea lucesc slab în lumina pâlpâitoare. Trec pe lângă vitrine şi mă îndrept spre insectele şi reptilele conservate în etanol, şi fascinată, şi dezgustată în acelaşi timp. Nu arată reale, cum plutesc nemişcate acolo. Sau poate că arată prea reale.
E mai uşor să le privesc pe acestea decât pasărea pe care am văzut-o în amfiteatru de dimineaţă. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte că, dacă mă gândesc la ea, atrag după mine ghinionul. Şi imediat ce întorc capul o zăresc. Iat-o acolo, o văd cu coada ochiului. întotdeauna m-au înspăimântat fiinţele moarte, păsările în special. Nu există lucru mai cumplit decât o fiinţă menită să zboare care a fost prinsă într-o nemişcare lipsită de viaţă.
Mă întorc să nu mai văd forma aceea albă şi dau nas în nas cu o persoană. Scot un mic ţipăt.

- Doamne!

Ridic mâna şi mi-o duc la piept.

Este profesorul, care mă priveşte din întuneric.

- Fata care a fugit de la oră, spune el. Privirea i se plimbă de la căruciorul cu perii la mine. Vino încoace.

Pe moment sunt năucită şi el mă ia de cot şi mă duce la pescăruşul mort. îndrăzneala atingerii lui îmi usucă gura, însă fiind omul care sunt, veşnic admirator al îndrăznelii, mă simt în acelaşi timp înviorată. Apoi dau cu ochii de vietate şi capul mi se goleşte de

orice fel de gând în afară de gândul de a fugi de acolo. Mă îndrept către uşă, însă el, cu un gest uimitor, îmi prinde
braţele şi mă ţine pironită în faţa lui, mă imobilizează în faţa acelui lucru macabru.

- Nu te teme. Nu e decât un ghem de carne şi pene. Nu înţelege

oare? Tocmai asta e problema.

- Deschide ochii.

îi deschid şi privesc. Pasărea este nemişcată, mă fixează. Are pene curate şi netede. Ochi fără viaţă. Este un lucru atât de trist şi de neclintit că mă doare inima.
Delicată şi blândă, şi la ce i-a folosit?...
Profesorul îmi ridică mâna şi o duce către corpul ei. Nu vreau absolut deloc să o ating, însă parcă sunt într-un vis în care nu îmi mai pot controla membrele. Vârful arătătorului este lipit acum de marginea unei pene din aripă.
- Remigele primare, spune el încetişor. îmi plimbă degetul de-a lungul penei până ajunge la alte pene. Remigele secundare, tectricele supraalare... apoi o ia în susul umărului, de-a lungul gâtului: gâtul superior, ceafa... murmură el, conturând forma moale a craniului păsării: creştetul.
îmi dă drumul şi mâna îmi cade pe lângă corp. Şi totuşi, în imponderabilitatea tăcută a momentului, simt cum mâna abia aşteaptă să se întoarcă şi să atingă din nou vietatea. Să îmi unesc pielea de penele ei, să îi suflu aer în plămâni.

- Corpul e tot atât de graţios pe cât a fost în viaţă, spune

profesorul. Mă trezesc ca dintr-un vis.
- Aşa îţi seduci dumneata studentele? Cu termeni ştiinţifici într-un laborator întunecos?
Clipeşte, surprins.
-Nu.
- Nu ţi-am dat voie să mă atingi.
Face imediat un pas înapoi.
- îmi cer scuze.

Pulsul îmi bate nebuneşte şi aş vrea să îl pedepsesc pentru că m-a făcut să îmi pierd controlul, însă ştiu că ador să pierd controlul, ceea ce face ca totul să fie atât de aiuritor încât mi-e greaţă, aşa că mă întorc spre uşă fără să-l privesc.

- Să nu întârzii la oră, strigă el în timp ce trag de cărucior şi îl împing cu putere pe coridor.

N-am nici cea mai mică intenţie de a mai intra la ora profesorului Niall Lynch vreodată.

Maşina care mă ia de pe drum este un Ford vechi şi hodorogit în care stau două tinere. Am reguli clare despre autostop: nu mă sui în dube, nici în camionete, nici în maşini conduse de bărbaţi singuri. Am învăţat regula asta după ce m-am suit ca proasta într-o dubiţă când aveam paisprezece ani şi şoferul între două vârste mi-a dat ordin să i-o sug.

Legate de acoperiş sunt două plăci de surf, iar pe locul meu e plin de nisip: fetele astea fac surfing. Mă duc în direcţia sud de-a lungul coastei şi se opresc la o pensiune, unde ne abţiguim şi începem să vorbim despre temerile noastre. Le cheamă Chloe şi Megan şi merg pe urma valurilor. Afară, un stol ciripitor de grauri se avântă maiestuos spre cerul alb.

Mă duc să caut apa. Nu îmi ia mult să îi simt mirosul, să simt cum mă cheamă la ea. În inima mea se află o busolă care mă duce nu spre nord, ci spre mare. Nu contează în ce direcţie o apuc, ea mă reorientează cu încăpăţânare. Mai întâi aud mugetul adânc, apoi, ca de obicei, simt mirosul.

Fetele vin după mine, iar eu le duc în direcţia mării. Bem vin roşu care ne înnegreşte buzele şi eu strâng alge marine să le fierbem mai târziu într-o cratiţă şi să le mâncăm direct cu degetele, abia luate de pe foc. Pe jos se înşiră
bucăţi de scoici ce strălucesc argintii în lumina lunii, formând o cărare lucitoare pe care trebuie să o urmez, lăsând în urmă căldura vocilor şi râsetele. Cărarea mă conduce la apă, aşa că îmi dau jos hainele şi plonjez în mare, iar frigul e ca un cuţit în plămâni şi râsul îmi zboară din gât asemenea unor ţipete de pasăre.

Zonei ăsteia de-a lungul coastei i se spune Burren şi mama e de fel de aici. De sute de ani locuiesc ei aici, pe aceste coline de argint şi ardezie. Când aveam şaisprezece ani, m-am întors şi n-am mai găsit

pe nimeni. Am încercat din nou la nouăsprezece ani. Şi încerc acum din nou, la douăzeci şi doi. De data asta sunt hotărâtă să stau cât de mult e nevoie; am luat o cameră cu chirie într-o casă unde împărţim mai mulţi costurile şi mi-am găsit o slujbă. Fiecare minut pe care nu-l lucrez mi-l petrec la bibliotecă încercând să schiţez un arbore genealogic. Nu mi-a fost uşor, pentru că sunt mulţi oameni care au acelaşi nume şi n-am idee care e ramura de care ţin şi nici măcar care Iris Stone e mama mea. Sper din tot sufletul că voi găsi măcar un membru al familiei ei şi că acesta mă va conduce la ea.
La răsăritul soarelui le privesc pe Chloe şi Megan cum trag pe ele costumele ude şi îşi aruncă trupurile puternice pe creasta valurilor. M-aş uita toată ziua cum vâslesc şi se avântă şi apoi se răsucesc pe valuri şi tot nu m-aş sătura. Ştiu atât de bine oceanul, dar cumva se luptă cu el. Se înfruntă şi se iau la trântă cu el într-un mod care nu le e propriu înotătorilor, despicând zidurile oceanului cu armele lor cerate. E ceva violent.
Mă alătur lor fără costum de surfing sau placă, înveşmântată doar în pielea mea subţire. Oceanul spală orice amărăciune rămasă, alcătuindu-mă din nou, proaspătă. Zâmbesc atât de larg că aproape mi se despică faţa. Tustrele ne prăbuşim pe nisipul cald; ele îşi trag fermoarele şi se ajută una pe alta să se dezbrace.
- Nu-s decât nouă grade în apă, spune Chloe râzând. îşi clatină pletele încâlcite şi din ele curge un kil de nisip. Cum reuşeşti să faci aşa ceva fără costum?
Dau din umeri şi rânjesc.
- Am sânge de focă.
- Oh, da, ai şi aspectul lor întunecat.
Mi s-a mai spus asta. Din cauza părului negru şi a ochilor negri, a pielii foarte albe. Aşa arătau irlandezii cu părul negru pe vremea când poveştile din bătrâni erau adevărate şi oamenii chiar se prea poate să fi venit din mare. Aşa arată şi mama.

- Şi unde mergem azi?

- Eu mă duc pe jos de aici, zic. Mulţumesc pentru că m-aţi luat.

- Dar cum ai să te întorci? întreabă Megan.

- Să mă întorc unde?

- La Galway. La viaţa ta. Nu acolo este?

Nu ştiu ce să răspund la asta. Am crezut că viaţa mea e aici, cu

mine.

Membrii familiei Bowen locuiesc într-o casă roz, în afara Kilfenorei. A lor e cârciuma satului, Linnanes, şi sunt cu toţii în orchestra locală, Kilfenora Ceili Band, care a cutreierat tot globul. Am urmărit clipuri cu ei pe net şi le-am găsit două CD-uri într-un magazin de muzică din Galway, spre încântarea mea. Le tot ascult de o lună. Acum, că mă aflu aici, abia reuşesc să îngaim câteva vorbe din cauza emoţiei. îmi trebuie mult curaj să bat la uşa din faţă, dar nu răspunde nimeni şi când mă uit în spatele casei, realizez că nu-i nimeni acasă.

Aşa că sar gardul, dând frâu liber obsesiei. Vreau să înţeleg de unde vine mama. Vreau să aflu dacă a locuit vreodată aici sau măcar dacă a fost în vizită. Ăştia trebuie să fie verii ei, mă gândesc, poate veri de-al doilea, sau de-al treilea. O strămătuşă, ceva? Poate că m-am înşelat şi sunt rude mult mai îndepărtate, poate că ramurile s-au despărţit cu multe generaţii în urmă, dar ştiu că sunt rude, măcar oleacă, iar asta îmi e de ajuns.

în spate e o frânghie de rufe şi uşa e întredeschisă. Se aude un lătrat şi într-o clipă mă trezesc la pământ, acostată de un ciobănesc alb cu negru, care mă

linge şi mă priveşte plin de entuziasm. Dau cu greu câinele la o parte, gemând şi râzând şi chiar în acel moment...

- Cine-i acolo?

Ridic privirea şi văd o bătrână în pragul uşii din spate. Are un pulover violet, păr alb, ochelari şi papuci.

- Bună ziua... îmi pare rău, dar...
- Cine-i?

Mă dau mai aproape, în ciuda faptului că ciobănescul mi se sprijină pe picioare de parcă mă aşteaptă de o viaţă.

- O caut pe Margaret Bowen.

- Eu sunt.

- Numele meu e Franny Stone, spun. îmi cer iertare că am intrat

aşa.

- Stone? Rudă cu noi, hm?

Şi, din senin, îmi aruncă un zâmbet, apoi începe să râdă încântată şi mă bagă în casă. Continuă să râdă în timp ce îmi face o ceaşcă de ceai şi eu îi spun cum am ajuns acolo, făcând autostopul şi mergând pe jos, iar ea râde mai abitir şi începe să îi sune pe toţi din familie şi să le spună să vină în vizită diseară. Şi eu ştiu că nu de mine râde, ci de fericire, de viaţă, şi ştiu şi că râde aşa tot timpul, zi de zi, minut de minut. E o minunăţie de femeie şi aproape că încep să plâng acolo, în bucătăria ei, în timp ce ea glumeşte şi spune că mai bine ar bea nişte ceai cu whisky decât ceai gol.

- Din ce parte a familiei eşti, draga mea? Mă cuprinde brusc panica

şi spun:

- Din partea australiană.

- Australia?

Asta pare să o nedumirească.

- Doamne, da' ai făcut drum lung până aici, nu glumă. Ce te-aduce pe la noi?

Nu-i spun că şi eu sunt irlandeză. E ca şi cum aş păcăli-o. Ca şi cum ea e irlandeza adevărată, iar eu doar o impostoare. îi spun în schimb că familia noastră a părăsit Irlanda acum cinci generaţii şi s-a stabilit în Australia, ceea ce e adevărat pentru rudele tatei, după cum mi s-a povestit. Este mai aproape de firea mea să spun asta şi probabil de aceea mi se pare firesc să i-o împărtăşesc. Că sunt din os de fugari, căutători, călători. De soiul celor furaţi de maree în loc de cei statornici, cei credincioşi. Dar că o parte din mine întotdeauna şi-a dorit să ţină de aceste meleaguri.

îmi spune despre alte rude care au plecat în Australia, alţi veri, un izvor nesecat de veri, cu toţii fascinaţi de ceea ce consideră a fi moştenirea lor, şi apoi spune, râzând, că n-a înţeles niciodată fascinaţia asta, de ce se bulucesc cu toţii să vadă bucăţica asta de

pământ bătut de vânturi, unde viaţa este cum nu se poate mai simplă. Nu ştiu ce să îi răspund, nu pot decât să îi dau dreptate, e ceva inexplicabil, dar probabil are de-a face cu muzica, poveştile şi poezia, cu rădăcinile, cu familia, cu sentimentul de apartenenţă şi curiozitatea. Ea ia de bun ce-i spun şi apoi se ridică şi face un ceai cu whisky, chiar dacă ora nu e potrivită. Bărbatul ei, Michael, stă într-un fotoliu aproape şi când Margaret mă prezintă, îmi dau seama că nu poate vorbi şi nu se poate mişca cum trebuie, dar el îmi zâmbeşte la fel de larg ca ea şi are ochii cei mai strălucitori pe care i-am văzut, iar ea îl îngrijeşte cu tandreţea unei vieţi întregi de iubire.
Familia soseşte repede. Cei trei fii şi patru fiice, câţiva soţi şi copii. E clar că nici unul dintre ei n-are idee cine sunt, dar cu toţii îmi strâng mâna sau mă sărută pe obraz şi sporovăiesc şi râd fericiţi, strânşi cu toţii în jurul măsuţei de bucătărie, făcându-i loc lui Michael să fie pus la locul de onoare şi cu toţii mâncăm biscuiţi cu ciocolată şi bem din sticle de cola uriaşe şi apoi, fără preambul, îşi scot instrumentele şi încep să cânte.
Rămân într-o tăcere uimită în timp ce muzica se desfăşoară în jurul meu. Trei viori, al căror arcuş se mişcă cu furie sau ale căror corzi sunt ciupite zdravăn, un cimpoi, tobe irlandeze, un fluier, două chitare şi mai multe voci. Se împrăştie şi umple bucătăria, fiecare colţişor, e ca o dezlănţuire de viaţă, de suflet, de distracţie. Asist la un concert de bucătărie al orchestrei din Kilfenora. Margaret joacă pe scaun, iar ochii îi strălucesc de voie bună. Pe nepusă masă, mă ia de mână. îi şoptesc:

- Aşa e în fiecare seară? Iar ea spune:

- Nu, dragă, asta e în cinstea ta. Şi atunci mă podideşte plânsul. Mai târziu ei fac o pauză şi mă poftesc să cânt, iar eu, cu destulă jenă în glas, le mărturisesc că nu ştiu cuvintele nici unui cântec.
- Nici unul? întreabă John, fiul lui Margaret. Hai, nu se poate să nu ştii ceva. Spune un titlu. Sau începe cu ceva, iar noi ne luăm după tine.
- Păi... în Australia nu se pomeneşte aşa ceva. Nu prea învăţăm cântece, nu cântece care să merite să fie cântate. Mi-e tare ruşine.
Urmează o tăcere surprinsă.

- Atunci îţi dau o temă. Data viitoare când vii la noi în vizită, o să vrem să ascultăm un cântec pe care l-ai învăţat pentru noi.
încuviinţez din cap cu putere.
- Promit.
Se termină mult prea repede. Cu toţii trebuie să se întoarcă acasă, iar Margaret trebuie să îl pregătească pe Michael de culcare. Nu ştiu ce să fac şi nici unde să mă duc. Continui să mint şi să spun că am unde sta şi nu am nici cea mai mică idee de ce procedez aşa. Cred că pur şi simplu aş muri de ruşine să îi deranjez mai mult decât am făcut-o deja.
Disperată la culme, mă opresc în pragul uşii, chiar dacă biata Margaret e tare
istovită.

- O cunoşti pe Iris Stone? întreb în cele din urmă. Ea se încruntă,

se gândeşte bine, apoi clatină din cap.

- Nu, nu cred că o cunosc. E rudă cu tine? Am un nod în gât.

- E mama.

- Oh, ce minunat! Dacă trece pe aici, dragă, să-i spui să ne viziteze.

- Sigur.

- Ce rău îmi pare că nu cunosc mai mulţi din ramura asta! Singura Stone pe care am cunoscut-o, acum că mă gândesc mai bine, a fost Maire Stone, care s-a căsătorit cu bătrânul John Torpey, vărul scumpului meu bărbat. Locuiau mai sus în nord, ultima dată când am auzit veşti.
Nu sunt sigură cine sunt oamenii ăştia, însă cu siguranţă am să aflu.
- Călătorie plăcută, draga mea, îmi spune Margaret. Eşti sigură că nu vrei să dormi aici?
- Sunt sigură. Mulţumesc, Margaret. Seara asta a însemnat tare mult pentru mine.
Mă pierd în noaptea neagră. Sunt departe de oraş, dar nu-mi pasă. Noaptea este blândă, noapte de vară, iar luna este mare pe cer, iar mie îmi place să merg pe drum. Şi poate că drumul ăsta nu-i unul

pe care să îl fi făcut vreodată mama, dar parcă mă simt o câtime mai aproape de drumul ei.

E vremea să mă întorc la Galway, acolo unde o voi găsi pe Maire Stone şi pe soţul ei, John Torpey.

Acolo unde este un bărbat, cu remigele şi tectricele lui, cu ceafa şi creştetul păsărilor, vii sau moarte. Fără să îmi fi îngăduit una ca asta, ceva din minepare a se fi rotit către el.

Fragment din eseul „Eating the Birds” („Mâncând păsările”), care face parte din colecţia de proză scurtă The Tent, publicată în 2006, a autoarei canadiene contemporane Margaret Atwood

Vasul Saghani, Atlanticul de Nord Sezonul migraţiei

Sunt înconjurată din toate părţile, toţi se înghesuie în mine, încercând să îşi facă loc. Toţi vor să vadă mai bine: pe ecranul laptopului sunt trei punctişoare roşii.

Care se mişcă spre sud.

- Pe astea le urmăm noi? întreabă Mal. încuviinţez din cap.

Samuel îmi vede expresia feţei şi râde, bătându-mă pe spate:

- Bravo ţie, fătucă!
- Cât de bine funcţionează dispozitivele astea? mă întreabă Lea pe un ton sceptic.
- Sunt dispozitive electronice de localizare, spun eu. Măsoară nivelurile de lumină, pe care apoi programul computerului le foloseşte pentru a măsura latitudinea şi longitudinea şi a localiza pasărea.
- Eu n-aş avea încredere în ele.

Nici eu nu ştiu mai multe despre aceste dispozitive şi tind să îi dau dreptate.

Dă-ţi la o parte capul ăla, spune Basil, împingându-l pe Dae într-o parte ca să vadă mai bine.Privim cu toţii punctele. După ce în primele zile mi-au aruncat priviri chiorâşe, acum sunt cu toţii entuziasmaţi de imaginea de pe monitor. Păsările sunt mai în nord, în urma noastră, care abia am plecat din Groenlanda, dar cu siguranţă ne vor ajunge din urmă, folosindu-se cu dibăcie de curenţii de aer pentru a se grăbi în direcţia noastră.
După o vreme, cele trei puncte se despart un pic, se reunesc, apoi par a o lua în direcţii diferite.
- Asta-i, frate. Acum ce facem? întreabă Mal.
îmi duc laptopul pe puntea de comandă. N-am mai fost aici, până acum am privit de la depărtare şi m-am tot întrebat ce decizii se iau acolo. Ennis stă singur la cârmă, privind locul unde marea întâlneşte cerul. Acesta este punctul cel mai înalt de pe vas, cu excepţia gabiei, şi pentru o clipă mă las furată de priveliştea mării largi din faţa noastră. Răsăritul a colorat într-un roşu uimitor marea şi cerul.
- N-am mai văzut răsărit de culoarea asta, murmur eu.
- E rost de furtună, spune Ennis. Apoi, fără să se uite spre mine: Ai nevoie de ceva, Franny Lynch?
Tonul şi postura sa sunt uşor rigide. E ceva care îl îndeamnă să nu aibă încredere în mine, să nu mă privească cu ochi buni, să mă antipatizeze un pic. Nu ştiu exact de ce, dar simt asta.
- Rândunicile au părăsit Groenlanda.
Pun computerul pe masa mare şi rotundă din centrul punţii. Ennis mi se alătură şi privim împreună punctele.
- Vezi cum se despart?
Două dintre dispozitive indică estul, pe când celălalt indică faptul că pasărea a luat-o spre vest.
- E ceva neobişnuit? întreabă el.
- Nu. Se mai întâmplă. De obicei aleg una dintre cele două rute. Ori călătoresc singure, ori în grupuri mici, iar unele dintre ele se duc în est, pe coasta Africii. Altele în vest, spre America. Dar niciodată ruta lor nu e o linie dreaptă. Mai degrabă şerpuieşte, în forma literei S.

- Dar de ce să zboare mai departe decât au nevoie?

- Urmează curenţii şi hrana, exact aşa cum şi voi urmaţi curenţii.

- Acele zone cu bancuri de peşte de care spuneai. -Da.

- Ai idee unde se vor duce de data asta?

- Am nişte hărţi mai vechi cu rutele pe care au zburat atunci, dar datele sunt deja perimate. Pe vremea aia era încă peşte în ocean, acum oceanul e aproape secătuit.
- Ce îmi recomanzi să fac, Franny?
- Cred că ar trebui să urmărim cele două păsări care se duc spre Africa. Şansele sunt mai bune.
Ennis cugetă vreme îndelungată, privind harta de pe ecran. Inima începe să îmi bată mai repede când îi urmăresc privirea şi îmi dau seama unde ne duce ruta acestor păsări mai întâi. în Irlanda, sau dincolo de ea.
Ennis clatină din cap.
- Nu, o să ne luăm după cea care zboară spre vest. Acolo cunosc apele mai bine.
- Riscul este mai mare, îl avertizez eu. Probabilitatea de a găsi peşte se reduce la jumătate.
- N-am de gând să urmăresc nişte puncte roşii traversând Atlanticul fără să ştiu unde vom ajunge.
în loc să îi aduc aminte că exact asta încercăm să facem, dau îndărăt.
- Tu eşti şeful.
Tare aş mai vrea să îl contrazic, să îi spun că n-am de gând să dau computerul pe mâna nimănui, dar îmi dau seama că e o idee prostească. Nu are cum urmări pasărea dacă nu se uită după ea. Cu o ultimă privire în direcţia punctelor roşii, renunţ la computer şi i-l las pe masă, îndreptându-mă spre uşă.
- Ia spune, zice el, oprindu-mă. Dacă am dispozitivele pe computer, de ce-aş mai avea nevoie de tine?
Mă întorc şi îl privesc în ochi. E prima dată că se uită la mine de când am părăsit Groenlanda. Mă priveşte provocator, gata să se zbârlească la mine. Vrea să mă ducă înapoi pe uscat, văd prea bine, iar asta îmi stârneşte furia. Vreau să mă răstesc la el, să îndrăznească numai să mă lase în urmă, că îi spun eu vreo două de dulce şi-i dau foc la corabie. Am ajuns mult prea departe, am trecut prin prea multe ca să mă împotmolesc acum.

Inima mi-e şi senină, dar şi plină de sălbatică furie. Vocea mai blândă a împrumutat tonul vocii soţului meu, îndemnându-mă să am răbdare, avertizându-mă că mai e mult până să ajungem la destinaţie şi că voi obţine mai multe cu viclenie decât cu mânie.
îmi dreg glasul şi îi spun:
- N-ai nevoie de mine. Dar eu am nevoie de tine. Şi până la urmă, mă gândesc că vei face cum îţi va dicta conştiinţa.
Ennis ezită, apoi pleacă privirea, strângând cu putere cârma.
- Ce-ţi fac mâinile?
Nu mă deranjez să îi răspund. Ştie prea bine cum îmi sunt mâinile. Nu vreau să fac pe recunoscătoarea mai mult decât e cazul.
Căpitanul îmi dă voie să părăsesc puntea.
- De ce e aşa de pornit pe mine? întreb la masă în seara aceea.
Membrii echipajului ridică privirile din cărţile de pocher. Lea dă ochii peste cap, apoi revine la jocul de cărţi.

- Nu e pornit... începe să zică Samuel.

- îmi spuneţi sau nu adevărul? Ce-am făcut?

- Nu-i vorba că ai făcut ceva, spune Mal stingherit.

- E vorba de cine eşti, spune Anik fără menajamente.

îl privesc, îi privesc faţa impasibilă pe care nu o pot interpreta.

- Şi adică ce sunt?

- Nepregătită, spune el. Un pericol. Un risc pentru vasul acesta.

Cuvintele îmi pier de pe buze.

Urmează o tăcere apăsătoare.

- Nu e vina ta, spune Dae cu blândeţe. Dar sigur că este vina mea.
Nu mi-a dat nimeni voie, dar revin pe punte de două ori pe zi pentru a verifica rândunicile.
Luminiţele roşii continuă să clipească, urmându-şi cu râvnă călătoria. Pasărea pe care o urmărim ne duce înspre sud şi vest,

spre coasta Canadei. Ennis a calculat un curs care crede el că va intercepta rândunica, în condiţiile în care
aceasta îşi urmează traiectoria. Nu vorbeşte cu mine, nici măcar nu mă priveşte, însă nu contează; cu fiecare vizită pe punte, mă ataşez din ce în ce mai tare de luminiţa roşie, îi port din ce în ce mai tare de grijă, o îndrăgesc din ce în ce mai mult.
După-amiaza aceasta este calmă, cerul e fără nor. înaintăm încetişor prin apa netedă şi sticloasă.
Iar eu fac noduri. Mare surpriză.
- Arată-mi un nod de vergă, îmi zice Anik.
Fac o buclă pe care o petrec pe după parâmă, apoi o jumătate de buclă pe care o strâng tare.
Anik se uită la nod cu o privire critică, nu pare impresionat.
- La ce foloseşte?
- Nodul de vergă este folosit pentru prinderea saulei de inelul de la colţul de velă. Se poate folosi şi pentru blocarea unui obiect fix de pe vas.

Anik mă priveşte atent.

- Ai habar ce înseamnă asta? -Nu.

Aş putea să jur că a zâmbit. Apoi nenorocitul îmi spune să mai fac cincizeci după care să mă apuc de nodurile de boţ.
După ce dispare, las parâma jos, ridic faţa la soare şi mă bucur de razele lui. Puntea de sub picioare este caldă şi aerul este încă rece, însă pentru prima dată nu mai sunt încotoşmănată într-o sută de haine. Gândurile îmi zboară spre Niall, ca întotdeauna. Mă întreb cum s-ar descurca el în aceste condiţii, cu atâta muncă fizică. Mintea lui, întotdeauna atât de rapidă, căutând veşnic răspunsuri la întrebări fără răspuns, s-ar ofili probabil de plictiseală, însă poate nu i-ar strica să facă o pauză de la atâta gândit. I-ar face bine să trăiască mai mult în trup, nu doar în minte. însă ce s-ar face cu mâinile? Are mâini fine şi subţiri, fără nici cea mai mică pată. Iată-le trasându-mi conturul feţei, parcă ieri a fost, plimbându-se pe pielea mea sărutată de soare, masându-mi pielea capului cum îi place să facă de obicei. Mi-ar părea rău să le văd schingiuite cum sunt acum ale mele.
Din cer se scoboară o voce.
Mijesc ochii şi îl zăresc pe Dae pe gabie. Râde şi arată cu degetul.

Parâmele îmi cad din mână, uitate. Grăbesc spre balustradă, cu inima cât un purice. Şi iată-le, forme albe în depărtare, zburând din ce în ce mai aproape.Când aveam şase ani, mama se aşeza cu mine în grădina din spatele casei şi privea ciorile cocoţate în salcia uriaşă. în lunile de iarnă, frunzele lungi care atârnau se albeau precum omătul de pe jos, sau precum mustăţile argintii ale unui bătrân, iar ciorile care stăteau ascunse printre ele erau pete vii de cărbune. în mintea mea, ele erau prezenţa a ceva profund, deşi la vârsta de şase ani nu ştiam ce era acel ceva. Singurătate poate, sau opusul ei. Erau vremea, lumea întreagă; erau distanţele pe care le puteau acoperi zburând şi locurile în care n-aveam cum să le urmez vreodată.
Mama mi-a spus să nu le dau niciodată de mâncare căci pot deveni periculoase, însă eu mă duceam în casă şi tot le aduceam câte ceva. Coji de pâine prăjită sau bucăţi din prăjitura cu portocale a domnului Hazel, atent ascunse în buzunar şi apoi fărâmiţate pe furiş şi împrăştiate pe stratul de brumă. Ciorile începuseră să îmi aştepte ofrandele şi veneau mai des; n-a trecut mult şi au început să vină zilnic. Erau douăsprezece cu toate. Uneori mai puţine, dar niciodată mai mult de douăsprezece. Aşteptam până mama era ocupată şi apoi mă strecuram afară la ele, acolo unde mă aşteptau. Apoi au început să se ţină după mine. Dacă mergeam la cumpărături, zburau pe lângă mine şi se aşezau pe acoperişurile caselor. Când mă plimbam de-a lungul zidurilor de piatră şi urcam pe deal, făceau roată deasupra capului. Mă urmau la şcoală şi aşteptau în copaci să îmi termin orele. Erau tovarăşele mele pretutindeni, iar mama, intuind că voiam să le ţin secret, se prefăcea că nu observă norul acela negru şi devotat.
într-o zi, ciorile au început să îmi aducă şi ele daruri.

Pietricele sau ambalaje de la dulciuri apăreau în grădină sau îmi cădeau la picioare. Agrafe de hârtie sau bolduri, bijuterii sau alte nimicuri, uneori scoici, sau pietre, sau bucăţi de plastic.

Le strângeam într-o cutie care de la un an la altul trebuia schimbată cu una mai mare. Chiar şi când uitam să le dau de mâncare, ele tot îmi aduceau daruri. Erau ale mele aşa cum eu eram a lor ş

ine iubeam.
A continuat aşa patru ani, zi de zi. Până când mi-am părăsit nu numai mama, ci şi pe cele douăsprezece suflete pereche ale mele. Uneori visez că stau cocoţate în copac şi aşteaptă o fată care nu va veni niciodată, aducând dar după dar minunat ce rămâne neapreciat în iarbă.

Vasul Saghani, Atlanticul de Nord Sezonul migraţiei

Păsările sunt deja obosite, deşi e de-abia începutul călătoriei, aşa că e un noroc că le-am descoperit. Se îndreaptă glonţ spre noi şi, de parcă cerul s-ar fi sfărâmat dintr-odată într-o puzderie de frânturi fluturânde, aterizează pe vas cu toatele, cel puţin douăzeci de păsări. îşi strâng aripile şi privesc calm lumea ce trece, bucuroase să se lase purtate înainte. încremenesc acolo unde mă aflu, îngrozită să nu le alung, ţinându-mi răsuflarea, şi dându-mi încet- încet seama că nimic nu le sperie - puţin le pasă de prezenţa mea. Dae coboară din gabie, iar ceilalţi se opresc din munca lor, se suie pe punte să privească păsările, să fie aproape de ele.
- Uiţi cum e până nu vezi una... spune Basil, şi înţelegem cu toţii ce vrea să zică.
E foarte uşor să uiţi ce multe erau pe vremuri, cât de normale ţi se păreau. E uşor să uiţi cât de frumoase sunt.
Primul care îşi pierde interesul este Anik, care încearcă să mă trimită înapoi la lucru, dar când vede că îi dau cu tifla mă lasă în pace.
Cobor sub punte numai în momentul cel mai geros al nopţii adânci, dar tot restul vizitei rămân lângă păsări, cât de aproape pot, şi îi scriu scrisori lui Niall. E sistemul meu de a consemna totul: îi descriu lui cu de-amănuntul rândunicile-de-mare arctice. Cum îşi folosesc ciocul pentru a se scărpina între
pene, cum se cheamă unele pe altele pe tot întinsul vasului folosind un limbaj pe care aş da orice să-l pot şti. Cum, atunci când simt un curent de aer, îşi desfac aripile şi îi dau voie să le ridice de pe unde-s cocoţate, apoi plutesc acolo, în aer, fără nici un motiv anume, doar din plăcerea de a zbura. îi scriu lui totul, în aşa fel încât atunci când va citi cuvintele să i se insufle curajul acestor păsări aşa cum le suflă lor vântul în aripi.

Sunt pe vas la noi deja de douăzeci şi patru de ore când apare şi Ennis care se aşază lângă mine pe punte. Numai el nu a venit să petreacă timp cu ele. Părul sur de la tâmple îi luceşte în lumina amiezii.
- Văd că n-a venit furtuna cum ai zis, îi spun eu.
- Unde e a ta? întreabă Ennis.
I-o arăt, cum stă pe acoperişul punţii de comandă, cu bucăţica de plastic vizibilă printre pene. Are ochii închişi; cred că doarme. Perechea ei este probabil şi ea pe vas - slabe şanse să plece separat într-o astfel de călătorie lungă.

- De ce nu pleacă mai departe? întreabă Ennis.

- Păi nu prea e vânt. Se folosesc de vas ca să se odihnească.

- Nu putem să le facem noi vânt? Mă uit urât la el.

- Nu, Ennis, nu putem. O să plece când vor ele, iar noi, după ele.

Dacă aş avea puteri magice, le-aş purta eu pe păsări până departe. Le-aş feri de dificultăţile călătoriei. însă nebun e cel care încearcă să ferească o vietate de instinctele ei.
Ennis pleacă fără o vorbă, se întoarce pe punte. îl privesc o clipă prin geamul sărat, apoi mă întorc să privesc lucruri mai bune.
La apusul soarelui, vântul bate mai tare. Nu m-am clintit din locul meu, căci nu vreau să pierd nici un moment preţios. Membrii echipajului fac cu rândul,
îmi aduc de mâncare, stau câteva minute cu mine şi pun întrebări despre păsări. De unde ştiu încotro să o apuce? De ce zboară aşa de departe? De ce sunt ultimele pe pământ, de ce tocmai astea, ce le face mai norocoase ca altele? Nu ştiu ce să răspund, dar mă străduiesc, şi de fapt nu răspunsuri vor ei, ci pur şi simplu să îşi amintească ce înseamnă să iubeşti fiinţele care nu sunt omeneşti.
O tristeţe fără nume, dispariţia păsărilor. Dispariţia animalelor. Cât de singuri ne vom simţi aici când nu vom mai fi decât noi!
Nu sunt singura care a petrecut cât de mult timp a putut pe punte. Azi-noapte, Malachai a ajuns la concluzia că trebuie să învelească rândunicile în pături şi să le ducă la el în cabină, ca să stea bine, la căldură. A trebuit să îl conving că nu avem cum să le ţinem captive

când ele îşi fac ultima migraţie, că sunt încă la începutul călătoriei, că sunt încă puternice, încă mulţumite că zboară. Am surprins-o pe Lea cântându-i uneia şi, în ciuda ordinelor, Basil le-a adus pe furiş firimituri pe care ele nu le mănâncă, deşi hrănirea acestor păsări e o prostie în condiţiile în care vrem să le urmăm în timp ce ele îşi caută hrană.
Membrii echipajului îşi fac apariţia. I-am avertizat că s-a schimbat vremea şi păsările vor pleca, aşa că au venit să îşi ia la revedere. Prima care îşi ia zborul este pasărea mea. M-am obişnuit să mă gândesc la ea ca fiind a mea pentru că şi-a făcut cuib înăuntrul meu, în spatele coastelor. Odată cu apusul auriu, ea se înalţă, îşi întinde aripile, pluteşte. Testează aerul, propria foame, propria dorinţă poate. Şi ce simte este ceea ce trebuie pentru că dă o dată din aripi şi e ca şi cum ar pluti sus, pe cer, urcând fără nici un efort din ce în ce mai sus, fără oprelişti.
în timp ce alte surate o urmează, membrii echipajului fac cu mâna, îşi iau adio, le doresc păsărilor călătorie plăcută.
Samuel îşi şterge lacrimile cu degete cărnoase. Când mă vede că l-am observat, desface mâinile într-un gest larg şi spune, neputincios:

- Dacă sunt ultimele...

Nu e nevoie să spună mai mult.

- Nu te duce prea departe, îl aud pe Anik spunându-i încetişor unei

rândunici
în timp ce aceasta îşi ia zborul.
O descopăr pe a mea sus, pe cer, în fruntea stolului. E din ce în ce mai mică, se înjumătăţeşte o dată, încă o dată.
„Nu”, şoptesc în sinea mea. „Nu pleca.”

Dar ştiu că n-are încotro. E în firea ei.Universitatea Naţională a

Irlandei, Galway, Irlanda Cu doisprezece ani în urmă

- Ai chiulit de la ora mea, se aude o voce în timp ce frec vasul unui closet. Mă uit peste umăr şi apoi îmi văd de treabă.
- La ce bun să mai stai aici să cureţi rahatul altora dacă nu profiţi să vii la ore?
- Ca să am un loc de muncă. Pe lumea asta sunt locuri mult mai murdare de curăţat.
- Dar de ce să faci curat?

Trag apa şi mă îndrept de spate, iritată de întrebarea unui om care a avut totul de-a gata. A blocat intrarea în cabină şi pare şi mai înalt decât era când stătea la catedră.

- Pardon.

Profesorul Lynch îşi înclină capul ca să mă vadă mai bine. Ochii lui mă sfredelesc de parcă aş fi un specimen pe care nu l-a catalogat încă. E o prostie ce face, dar are în felul său efect.

- Dacă mai chiuleşti o dată, o să te trec absentă şi nu vei mai obţine nici un credit.

Zâmbesc.

N-ai decât. Iar acum, dacă nu te dai deoparte, o să îmi şterg mănuşile plin

ede rahat pe tine. El se dă repede îndărăt.

- Cum te cheamă?

îmi scot cu violenţă mănuşile şi le arunc în gunoi, apoi strâng punga cu gunoi şi o duc în direcţia containerului.

- Ce cauţi aici? mă întreabă el. Bună întrebare.

Data următoare când dau de el sunt în curtea din faţa cafenelei universităţii şi mătur. El e cu mai mulţi colegi de-ai lui, beau cafele lungi şi se bucură de razele de soare care au îndrăznit să străpungă norii. Privirea îi traversează curtea şi mă fixează; nu ştiu cum îmi dau seama de asta pentru că am mare grijă să nu privesc în direcţia lui. Dar simt. Mă apropii cu mătura, pentru că asta e slujba mea, trebuie să mătur şi acolo, aşa că ajung la masa alăturată, unde a fost răsturnată o grămăjoară de cartofi prăjiţi. Mă aplec să îi mătur, râzând când văd un pescăruş care aterizează şi încearcă să mi-i şterpelească.
- Bine, mâncăciosule, ia-i dacă vrei.
Las cartofii pentru pasăre, realizând în acelaşi moment că a trecut ceva timp de când n-am mai văzut una în curte, când pe vremuri nu puteai mânca nimic fără să te trezeşti înconjurat de un întreg stol. Acum e mult mai multă linişte, fără zgomotul făcut de ele când se luptă să înhaţe resturile.
- Domnişoară, se aude vocea unei femei şi când ridic privirea mă trezesc cu o farfurie în dreptul ochilor.
E de la una dintre femeile de la masa profesorului, iar farfuria e murdară şi mai are încă jumătate de porţie nemâncată. Am mai văzut-o - e şi ea profesoară la catedra de fizică, are vreo treizeci de ani, e şarmantă, dar plină de nerăbdare, se pare.

- Nu sunt chelneriţă, spun.

în plus, se ştie că fiecare trebuie să îşi ducă farfuria şi tacâmurile

înăuntru.

- Atunci ce eşti?

- Femeie de serviciu. Fac curat.

- Atunci asta e pentru tine.

îmi trânteşte farfuria în mâini, aşa că n-am încotro şi trebuie să o

iau.

- Sigur, mă duc în locul dumneavoastră să o duc înăuntru.

întoarce privirea spre mine, surprinsă. Mijeşte ochii, de parcă e prima dată când mă vede şi nu îi convine ce vede.

- Da, excelent.

- Doriţi să merg cu dumneavoastră şi la closet? Mă pricep grozav să şterg oamenii la fund.

Rămâne cu gura căscată.

îi duc farfuria înăuntru şi nu ştiu ce mă apucă de îi fac cu ochiul lui Niall Lynch când trec pe lângă el. Pentru o clipă pe faţă i se citeşte uluiala, iar asta îmi dă o satisfacţie deosebită.

Am făcut pană la roata din faţă, aşa că seara îmi ţin bicicleta de ghidon şi merg pe faleză când îl văd pentru a treia oară în aceeaşi zi. Aşezat pe o bancă preferată de-a mea, are în mână un binoclu cu care priveşte cum păsările ţipă şi pescuiesc pentru masa de seară. Cormoranii care plonjează, despicând vitejeşte apa întunecată.

Mă opresc în faţa lui. Soarele începe să apună, dar în acest moment din an apune prea în nord ca să se poată vedea unde se ascunde în spatele falezei, mai ales că e învelit într-o perdea de nori. Lumina acestei lumi e cenuşie, iar

la această oră marea este agitată, plină de pasiune, cercetătoare.

Trec câteva clipe şi spun:

- Bună.

Profesorul Lynch e gata să cadă de pe bancă.

- Doamne sfinte! Ce naiba? M-ai speriat.

- După faptă şi răsplată.

Privirea mi se îndreaptă spre binoclu şi, fără o vorbă, el mi-l dă. Şi, dintr- odată, păsările nu mai sunt doar nişte pete şterse, ci elegant detaliate, pline de intenţie şi scop, reale. Mi se taie răsuflarea aşa cum păţesc de fiecare dată când mă uit la ele, aceste vietăţi cărora li se pare cel mai normal lucru din lume să aibă aripi.

- Numele meu este Niall.

Eu nu-mi iau ochii de la păsări. -Ştiu.

Se ridică în picioare cu o viteză smucită care îmi spune imediat că ceva e în neregulă. Cobor binoclul, urmăresc degetul pe care el îl îndreaptă spre o formă în depărtare, duc binoclul iar la ochi şi privesc. E o barcă cu vâsle. Recunosc mica ambarcaţiune. E singura care stă ancorată la mal, nu mai e demult capabilă să înfrunte valurile, nu foloseşte decât ca reclamă pentru Florăria lui Nan. Are la bord toate decoraţiunile ciudate, florile de plastic, ghirlandele, şi iată şi inscripţia aurie de la botul ei, pe care scrie Nan's. De obicei e priponită cu o ancoră pe stânci, dar poate că ancora s-a pierdut sau a fost îndepărtată, pentru că barca nu mai stă cuminte la mal, ci pluteşte rapid, din ce în ce mai departe, trasă cu putere de vântul care suflă în umbrela ţipătoare roşu cu galben care stă deschisă. în barcă stau doi băieţi.
- Vântul îi duce în larg, spune Niall.
- O să fie prinşi de curent.

îl văd în depărtare, aşteptând răbdător şi necruţător să prindă prada. Linia aceea întunecată unde se întâlnesc valurile.

Niall începe să se descalţe.

- înoţi bine? îl întreb.

în sinea mea, deja mă mişc. Trupul meu ştie.

- Nu prea, dar...

- Du-te după ajutor. Găseşte o barcă, cheamă salvarea. -Hei!...

Bicicleta mea inutilă cade pe jos. Nu îmi scot pantofii, ca să pot alerga. E o prostie să plonjezi aici - mai departe, pe faleză, e o limbă delicată de pământ care se întinde în apă; de la capătul ei va fi mai uşor să ajung la barcă, pentru că voi evita curentul în mare parte. Terenul este neregulat şi prin cap îmi trec o sumedenie de gânduri: ce bine că mi-am pus tenişi de dimineaţă, să nu îmi irosesc toată energia alergând când voi avea nevoie de ea ca să înot. Cât de rece va fi apa. Cât de departe au fost deja purtaţi băieţii de curent şi cât de nesigură pare barca aceea.
Trec câteva minute înainte să ajung la limba de pământ cu vârful alb. Lepăd în urma mea jacheta, care cade într-un ochi de apă. Tenişii cad şi ei în lături şi primii paşi în fugă pe care îi fac în timp ce plonjez sunt ca o injecţie familiară de adrenalină în inimă. Am înotat în oceanul ăsta tot anul, în fiecare moment al zilei, pe orice vreme. înot dimineaţa şi noaptea cât de des pot. Şi asta m-a învăţat nu cum să îl învinge şi nici măcar cum să îi supravieţuiesc, ci pur şi simplu cum să conştientizez cât de capricios este, chiar şi după atâţia ani. Oricând poate să mă înghită, în seara asta poate, aşa cum ar fi putut s-o facă în copilărie, sau ar putea s-o facă la bătrâneţe. „Numai omul prost", mi-a spus mama cândva, „nu are teamă de mare".
Când ajung destul de departe, trag cu putere aer în piept şi mă afund. E rece, dar am văzut apă şi mai rece. Problema este cât de repede o să îmi scadă temperatura corpului. N-am ce să fac, n-are rost să îmi bat capul acum. Mai bine să mă concentrez pe mişcarea braţelor, pe arcuirea netedă a umerilor, pe picioarele care împing cu putere şi, mai ales, pe aerul care trebuie să intre precis în plămâni. Respiraţia trebuie să fie perfectă, ca ticăitul unui metronom, la fel de sigură şi precisă.
Fac pauze dese, ca să văd unde e barca şi să îmi ajustez traiectoria. Mi se pare de fiecare dată că barca s-a îndepărtat de mine. Curentul este îngrozitor. Iar groaza mă stăpâneşte, implorându-mă să mă întorc. Nu vreau să mor. Sunt atâtea aventuri pe care nu le-am trăit încă. Mă gândesc încontinuu: „Acum, acum e punctul în care nu te mai poţi întoarce la mal, acum probabil că te vei îneca aici cu copiii", şi la ce va folosi asta? Dar continui să înot până ce barca e îndeajuns de aproape ca băieţii să mă audă strigând prin vântul puternic:

- închideţi umbrela!
Băieţii se chinuie să mă asculte, însă vântul urlă cumplit, iar ei nu îi pot ţine piept.
Ating în cele din urmă tabla de pe fundul bărcii, apoi mă agăţ de margini. Braţele îmi tremură de la efortul de a mă căţăra în barcă. E prea mult şi îmi imaginez cum ar fi să mă scufund înapoi în îmbrăţişarea apei până ce mâini mici se încleştează pe încheieturile mele, încercând să mă ajute. Mă impulsionează să lupt şi iată că reuşesc să mă trag în barcă cu un muget de animal rănit.
înhaţ umbrela şi reuşesc cu greu să o închid. înaintarea noastră încetineşte considerabil. Slavă Cerului că există vâsle! Mă apuc să vâslesc spre uscat, însă îmi dau repede seama că nu am cum să conduc barca înapoi.
- E un golfuleţ mai la sud, spune unul dintre băieţi.
îi privesc pentru prima oară. Opt sau nouă ani, poate. Unul cu pistrui roşcaţi; celălalt, cu un breton negru care îi ascunde ochii şi mai întunecaţi. Amândoi, uimitor de calmi.
Roşcatul indică sudul şi îmi dau seama că are dreptate, golfuleţul nu e prea departe şi ne va fi mai uşor să ajungem acolo. îndrept barca spre sud, lăsând o vâslă în apă, pentru a descrie un arc mare în jurul falezei.
- Nu ştiu cât o să mai ţină barca asta, spun. Ştiţi să înotaţi?
- Un pic.
Ne întoarcem şi începem să vâslesc cum trebuie, tare şi repede, spre cel mai apropiat mal. Dar barca ia apă, aşa cum mă aşteptam. Suntem în apă mai întâi până la glezne, apoi până la genunchi.
- Haideţi, săriţi în apă şi staţi aproape de mine.
Ne rostogolim în mare şi începem să înotăm, şi o!, curajul băieţilor ăstora, şi o!, neputinţa lor în apă, picioruşele şi mânuţele lor care se zbat şi se răsucesc numai bine cât să nu ne fie de nici un folos. Aşa că îi apuc cu stânga de jachete, de ceafă, şi cu dreapta înot, cu picioarele împing în apă ca o creatură dezlănţuită, ca o bestie a iadului, târându-i după mine cu pas de melc.
Uscatul ne găseşte în douăzeci de minute, sau o oră, sau două - cine mai ştie? - şi, deşi nu aş vrea să recunosc în gura mare, nu sunt sigură că aş fi putut continua să înot mai mult de atât. Nu cu greutatea pe care o duceam atârnată de muşchi, muşchi pe care îi crezusem puternici, dar care se dovedeau acum fragili. Nu există

scăpare uşoară din această încercare, pentru că nu există nisip fin care să ne aştepte cum se găseşte pe plajele Australiei; nu sunt decât stânci cu colţuri ascuţite şi valuri posace care să ne arunce pe mal. Fac tot ce pot să ajung pe uscat mai întâi, trăgând băieţii peste mine şi ocrotindu-le corpurile de impact, însă simt cum mă arde într-o parte un foc în timp ce mă târăsc pe pietrele cu dinţi ascuţiţi.
Nu am timp de gândire pentru că următorul val care va veni mă va lovi cu şi mai mare putere şi trebuie neapărat să ies împreună cu copiii din raza lui. îi azvârl pe băieţi spre uscat şi le spun să se târască şi ei mă ascultă - lunecă înainte şi îşi croiesc drum pe pietrele uscate, iar eu reuşesc să mă caţăr exact când loveşte următorul val, şi cu toţii ne prăbuşim acolo, gata să ne dizolvăm în pământ.
Şedem în tăcere, fără să spunem nimic. Peste mugetul mării se aude sirena îndepărtată a salvării.
E un frig de-ţi vine să crăpi.

Profesorul Niall Lynch soseşte cu bicicleta mea.

- Sunteţi cu toţii întregi? încuviinţăm din cap.
- Vin acum părinţii voştri, spune el, iar eu îmi dau seama cu întârziere că el a mers pe bicicletă după noi, în ciuda roţii dezumflate.
De-a lungul dealului se vede o adunătură de siluete care se îndreaptă spre noi. Niall îi înveleşte pe cei doi băieţi care tremură în haina lui, dar haina nu-i destul de largă şi începe să le cadă de pe umeri.
Mă ridic în picioare. Mă doare tot corpul, dar e doar o vagă impresie. Bănuiesc că durerea va lovi mai încolo, mă va dezgoli cu totul, dar deocamdată sunt prea năucită şi prea conştientă de dinţii care-mi clănţănesc.
- îţi curge sânge, spune Niall Lynch.
- Nu, zic eu, deşi ştiu că sângerez.
Mă aplec să îmi ridic bicicleta; se întinde şi el după ea o secundă mai târziu şi o ridicăm amândoi. îmi dă tenişii şi jacheta, pe care nici n-am ştiut că le-a adunat.
- Mulţumesc, îi spun, iar el îmi aruncă o privire scrutătoare, aşa că îmi întorc ochii spre băieţi.

Aceştia se uită fix la mine. îmi zâmbesc. Şi mi-e de ajuns, mi-e mai mult decât de ajuns. Nu vreau părinţi, nu vreau salvare, nu vreau spital şi nici întrebări.
Zâmbetele sunt de ajuns. Le arunc şi eu un zâmbet larg, le fac repede cu mâna şi apoi mă apuc să împing bicicleta înapoi în susul dealului acoperit de iarbă.
Privesc doar o dată în urmă. Niall se uită lung după mine, într-o manieră care pare să sugereze că ar fi trebuit să spun ceva, aşa că spun şi eu singurul lucru care îmi vine în minte, şi anume: „Pe curând”, după care o iau spre casă.
Sângele se prelinge în scurgerea duşului. Degetele de la picioare îmi sunt murate, iar mintea, goală. Sunt făcută ghem pe podeaua duşului şi apa fierbinte e pe cale să se termine; nu va trece mult şi voi îngheţa la loc, dar tot nu mă pot mişca.
Am uitat să-i întreb pe băieţi cum îi cheamă. Presupun că nu are importanţă, doar că mi-ar fi plăcut să ştiu. Mi-ar fi plăcut să fiu înapoi, în apa mării.
Două aşchii de piatră îmi stau înfipte în şold; coastele şi pulpa au un strat de piele lipsă. încep să mi se formeze vânătăi. Durerea acestui înot mi-este săpată adânc în oase.
Când nu mai am cum să mai stau acolo, mă ridic stângace în picioare şi închid robinetul. Până şi să mă usuc cu prosopul mă secătuieşte de puteri. Mă aşez pe capacul closetului şi folosesc o pensetă să-mi scot pietricelele din carne. Nu am nici un dezinfectant, aşa că trag pe mine chiloţi şi un tricou cu mâneci lungi şi mă apuc să caut prin bucătărie o sticlă de tequila. Câteva picături pe şold, o duşcă pe gât.
Colegele mele de apartament mă găsesc aşezată pe blatul din bucătărie, cu sticla pe jumătate goală. Nu par să fie surprinse. Iau pahare şi mi se alătură, însă nu trece mult şi se duc în treaba lor, iar eu rămân în acelaşi loc, singură pe blatul din bucătărie, doar că acum sticla mea de tequila e goală, durerea s-a topit în fundal şi în puls se simte adrenalina. Mi-ar plăcea să ies, însă sunt pironită acolo, clătinându-mă doar niţel, prea uimită de viaţă şi de lumea din jur ca să mă mişc.
Mă gândesc la mama: era întotdeauna conştientă de minunile şi de pericolele vieţii şi de cât de strâns se împletesc acestea două. Mă tot întreb ce a făcut-o să traverseze un ocean şi să sară în patul

unui monstru. Mă întreb dacă nu cumva a ştiut de la început cu cine are de-a face şi mă gândesc că e foarte posibil să fi ştiut. Se prea poate să fi fost intrigată de el, deşi avea să fie abandonată din nou. Mă întreb dacă o fi reuşit ceva să penetreze acel zid de furie care îl făcuse pe tata să-şi încleştеze braţele în jurul gâtului unui alt om. O fi fost oare vreo urmă de regret în timp ce făcea acest lucru? O dezvăluire fugară a ororii în care se transforma? Mă întreb la ce s-o fi gândind acolo, în
închisoare, şi dacă furia lui se simte ca un prieten vechi şi bătrân sau ca un iubit înflăcărat chiar şi acum. Poate că o urăşte, poate că a lăsat-o îngropată în gâtul bărbatului pe care l-a ucis.
La naiba. Sunt beată. Acestea sunt lucrurile care îmi vin în minte, nepoftite.
Mă dau jos de pe blatul din bucătărie şi mă îndrept năucă spre dormitorul pe care îl împart cu Sinead şi cu Lin. Sunt adormite, iar Sinead sforăie încetişor. Mă gândesc la mare ca să adorm, dar în seara aceasta ritmurile ei sunt tulburi şi nu îmi oferă calm. Sunt mult prea vie ca să fiu calmă.
La ora 3.00 noaptea bate cineva la uşa din faţă. Ştiu asta pentru că sunt trează şi fixez deşteptătorul lui Lin când sunetul reverberează prin peretele subţire ca hârtia al casei. O să dea de bucluc cel care îndrăzneşte să facă asta. Ceilalţi şapte ocupanţi ai casei noastre, Wall Manor, aşa cum am numit-o noi, scot pe gură nişte înjurături care ar face să roşească şi un matelot.
Henry, cel mai aproape de uşa din faţă, se ridică să răspundă şi ascultăm cu toţii zgomotul pe care îl fac picioarele lui pe duşumea.
- Ce e? Nu ştii cât e ceasul, omule?
- Este 3 şi două minute, răspunde o voce, iar eu ştiu vocea aceea. îmi pare rău că vă deranjez.
Mă ridic buimăcită în capul oaselor.
- Aici locuieşte Franny Stone? continuă vocea, şi un cor de gemete străbate întreaga casă.
Sinead şi Lin îmi aruncă cu perne în cap în timp ce mă îndrept greoi spre uşă.
Niall Lynch stă pe treapta din faţă, scăldat în lumina argintie a lunii de Galway. Are aceleaşi haine pe care le purta mai devreme şi fumează o ţigară. Arată zvelt şi palid. Ce-o fi având omul acesta de le fură inimile tuturor? Nu reuşesc deloc să înţeleg. Nu atunci când nu vorbeşte despre păsări.

- Ce cauţi aici?

- Nu am de gând să intru. Clipesc din ochi.

- Adevăr grăieşti.

- Vrei o ţigară?

îmi întinde o ţigară rulată de el.

- Ce? Nu!

- Uite, ia asta atunci.
De data asta e o pungă înflorată cu lucruri. Mă uit înăuntru curioasă şi identific câteva obiecte: bandaje, dezinfectant, analgezice şi o sticlă de gin.
- Mulţumesc. Am şi eu nişte...
- Ei, mi-am închipuit eu. îşi desface mâinile larg. Ai făcut gestul acela şi apoi ai plecat atât de repede, şi arătai ca dracu', şi nimeni n-a apucat nici măcar să- ţi spună mulţumesc.

Mă gândesc la asta.

- Şi îmi spui tu? Dă din umeri.

- Dacă n-are cine...

- Bine.

îşi termină ţigara, o calcă cu piciorul şi îşi caută pachetul de tutun.

- Şi ai de gând să laşi aia acolo?
Privirea lui o însoţeşte pe a mea în direcţia mucului de ţigară. Schiţează un zâmbet.

- De ce întrebi? îl vrei tu?

- Ia-l de acolo odată! E scârbos. Râde şi se apleacă.

- Doamne, urma să-l iau. Iartă-mă că la ora asta nu mai sunt la fel de rapid ca de obicei. Nu mai râde în timp ce se îndreaptă de spate. Am crezut că ai să mori în seara asta. Şi băieţii. Tăcere. Dau din umeri, n-am idee ce vrea să spun. Ţii cu orice preţ să mori? Mă încrunt pentru că întrebarea mă enervează la culme. Nu era el ăla care voia să sară în apă? Nu aşa ar fi procedat oricine?
- Ce cauţi aici, profesore?
Niall Lynch îmi dă un dosar. Pe întuneric durează ceva până să-mi dau seama ce scrie pe prima pagină. „înscriere la UNI".

Obrajii mi se înroşesc de necaz.

- Ce-i asta? După care: Şi de unde ştii unde locuiesc?

- L-am întrebat pe şeful tău. Mi-a spus că nu eşti studentă. -Şi?
- Şi am de gând să fiu mărinimos şi să te invit să continui să îmi frecventezi cursul până când te vei înscrie cu acte în regulă, pentru că aşa sunt eu.
- Nu, mersi.
- Şi de ce nu?
- Nu te priveşte. Şi dacă tot vorbim de asta, să ştii că ce-ai făcut - un gest larg care îi indică prezenţa aici - nu e deloc în regulă. Nici măcar nu ţi-am
spus numele meu.
încerc să îi dau înapoi hârtiile, dar el nu vrea să le ia. Nu e nevoie să ştie că n- am apucat să termin ultimul an de liceu. Universitatea e închisă pentru mine.
Urmează o a doua ţigară, deja rulată, pe care o scoate din punguţă, iar eu îl privesc cum aprinde un chibrit şi ţine flacăra lângă capătul ţigării, privesc cerculeţul acela de jar, apoi îl privesc cum trage adânc în piept, cum închide ochii, de parcă s-ar ruga. îmi imaginez gustul nesuferit din gura şi de pe limba lui.
- Aruncă-le, sau arde-le, sau fă ce vrei, spune el. Dar citeşte-le mai întâi. Şi vino la ora mea. Zâmbeşte iar. Un zâmbet periculos. Nu te spun nimănui.
în timp ce se îndepărtează, îmi spun în gând: „Nu întreba, nu întreba", după care întreb.
- De ce ai făcut asta?

Niall se opreşte şi mă priveşte peste umăr. Are părul şi ochii foarte negri, pielea de argint. Spune:
- Pentru că tu şi cu mine o să ne petrecem tot restul vieţii împreună. Apoi adaugă: Pe curând.
înapoi, în casă, simt că nu pot respira. Stau întinsă pe salteaua îngustă de pe podea şi ignor chicotele colegelor mele de cameră, care au ascultat fiecare vorbuliţă.
Sunt în strânsoarea mării din nou: în paginile formularelor de înscriere a ascuns o singură pană neagră.

Aştept să adoarmă la loc cu toţii şi apoi îmi ating buzele cu vârful

arzător al penei, mă masturbez cu gândul la Niall Lynch.Vasul

Saghani, Atlanticul de Nord Sezonul migraţiei

Se aude un sunet de sirenă prelung şi nu-mi trece prin cap decât: „Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne". Şi dacă asta înseamnă că ne scufundăm, şi dacă anunţă un alt aisberg sau furtună, nu-mi pasă - aş da orice să scap din colivia asta. Mă ridic repede în picioare şi trag fâşul peste hainele groase. Sar într-un picior ca să îmi pun mai repede ghetele, nereuşind să îmi ţin bine echilibrul când mă sprijin pe piciorul stâng care a fost schilodit, apoi o urmez în goană pe Lea. Ceilalţi membri ai echipajului trec deja în fugă pe lângă mine, îndreptându-se spre scările care duc pe punte.
Basil îmi spune cu un rânjet:
- Să vezi că a găsit ceva.
îi întorc zâmbetul, gândindu-mă că nu Ennis e cel care a găsit ceva, ci păsările. Urc în urma celorlalţi în lumina necruţătoare a reflectoarelor. Două luminează vasul care acum stă pe loc, în timp ce un al treilea atârnă deasupra apei. Ne grăbim cu toţii la balustradă să vedem ce-a găsit. Oceanul negru luceşte stins, ca argintul; sute de peşti înoată chiar la suprafaţă, iar deasupra lor sunt rândunicile, plonjând în apă şi ţâşnind afară, ca să se ospăteze.
Toată lumea strigă, bucuroasă. E o privelişte rară.
Hai, la treabă! se aude vocea tunătoare a lui Ennis de la balcon, iar eu sucesc repede gâtul, ca să îi surprind zâmbetul ca argintul viu.Mal şi Dae se grăbesc să învârtească o manivelă şi îmi dau seama că din vas coboară un schif mai mic. Anik sare peste balustradă şi aterizează graţios în barcă, cu mişcări de dansator. Coboară la suprafaţa oceanului şi dezleagă cablurile. îl privesc cum manevrează schiful şi văd că în spatele lui vine un năvod mare, rulat. Lea stă lângă manivelă, asigurându-se că năvodul se desfăşoară fără să se agaţe sau să se înnoade, iar Anik îl trage în largul întunecat, unde i se vede doar marginea ridicată de bucăţi galbene de plută pe care le ştiu atât de bine, în timp ce marginea de jos stă scufundată, din cauza plumbului. Anik trage năvodul într-un cerc enorm, înconjurând bancul de peşte.

- Şi-acum ce urmează? întreb.
Mal, care stă lângă mine, îmi arată năvodul.
- Când Anik şi-a terminat treaba şi căpitanul ne dă semnalul, o să lăsăm să cadă greutăţile astea - să formeze un fel de pungă - pentru a opri peştele să se ducă la fund. Apoi vom ridica năvodul pe punte. Pregăteşte-te, fată hăi! Ai crezut că e grea viaţa de pescar? Să vezi acum când începe cu adevărat treaba. Va trebui să stocăm peştele.
Anik face cercul şi îmbină capetele năvodului. Mă uimeşte cât de repede a făcut-o, manevrând schiful acela mititel prin apă de parcă s-a născut pe el. Un kilometru şi jumătate de năvod. Malachai a spus că toţi cei care ştiu să conducă un schif sunt de fapt oameni în afara legii; că n-au cum să fie altfel, la cât de solitari sunt. înţeleg acum ce vrea să spună, privind trecerea singuratică a acelei mici ambarcaţiuni.
Cablurile sunt întinse la maximum.
- Punga! strigă Ennis.
Privim cu toţii cum cablurile încep să tragă greutăţile. Nu îmi dau bine seama ce se întâmplă la adâncime, dar pluta se smuceşte şi se răsuceşte de parcă plasa de sub apă se mişcă. Solzii argintii parcă au înnebunit, crestând suprafaţa şi învolburând-o, cuprinşi de panică. E ceva monstruos în asta, de parcă un uriaş animal marin a fost prins şi târât din adâncuri.
Păsările se ridică brusc în aer şi dispar, căci festinul le-a fost întrerupt.
Manivela se opreşte:
- Gata de ridicare! strigă Lea.
Mal şi Dae îl ridică pe Anik cu schif cu tot înapoi pe punte, apoi toţi trei se grăbesc să tragă pe ei salopete de plastic şi mănuşi mari de cauciuc. Fac semn că sunt gata şi aşteaptă pe punte năvodul.
Ennis controlează blocul de alimentare şi le strigă tuturor să aştepte înainte ca macaraua să se pună brusc în funcţiune, ridicând încet năvodul greu din ocean. Apa se scurge cu muget şi văd cum încep să capete contur peştii, sute, poate chiar mii, de peşti. Cei de deasupra deja dau disperaţi din coadă în timp ce sunt ridicaţi. Nu mă aşteptam la volumul acesta, chiar şi după ce văzusem mărimea năvodului.
Nu vreau să mă uit la aşa ceva. Dar nu-mi pot dezlipi privirea. Trebuie să îi opresc cumva.

Dar bineînţeles că n-am cum.
Basil scoate un chiot victorios şi mie îmi vine să vomit. Chiar am de gând să stau acolo să privesc cum măcelăresc vietăţile astea? Cu ce sunt oare diferite de păsări, pe care mi-aş da şi viaţa să le protejez?
Privirea îmi cade pe ceva ascuns în năvod, cu o textură diferită de restul. Mă încrunt şi mă dau mai aproape, încercând să văd în întuneric. Nu se vede bine, dar nu e un peşte, sunt sigură de asta.

- Ce-i aia?

Mal şi Dae se uită în direcţia pe care o arăt şi se încruntă.

- Faceţi lumină! strigă Dae.

Samuel, care e sus, lângă Ennis, întoarce reflectorul în direcţia pe care o arată Dae şi vedem cu toţii, e clar ca bună ziua. O uriaşă ţestoasă, care s-a prins în năvod.
- Stop! strigă Dae şi Mal în acelaşi timp. Căpitane!
Ennis îi aude şi opreşte macaraua. Năvodul se balansează deasupra oceanului, iar greutatea aceea magnifică face întregul vas să se clatine. Ennis se repede jos pe scări şi fuge către balustradă.

- Desfă punga! îi porunceşte lui Basil.

- Ce? Şefule, e o captură uriaşă!

- Desfă-o!

Sunt atât de şocată că strâng balustrada aşa de tare încât simt un cârcel în mână. îmi masez repede mâna cu cealaltă, în timp ce privesc biata vietate, care abia mai mişcă sub greutatea sufocantă a peştelui. Jumătate din corp îi iese afară din năvod şi mi-e foarte frică să nu se fi încurcat prea rău, să nu mai poată scăpa.
Năvodul începe să se desfacă, deschizându-se la fund pentru a lăsa peştele să cadă afară. Cad înapoi în apă mii de peşti odată, creând un vârtej care clatină vasul. Mulţi sunt prinşi în năvod şi se zbat neputincioşi. Şi împreună cu ei e prinsă şi ţestoasa, incapabilă să se elibereze.
- Adu-l sus, Sam! strigă Ennis. Cu mare grijă!

Braţul uriaş se întoarce încet şi apoi coboară pe punte.
Năvodul cade în jurul ţestoasei şi toată lumea se repede să dea o mână de ajutor, până când Ennis strigă la noi să ne oprim.
Se îndreaptă cu atenţie spre locul în care ţestoasa stă îngropată într-o grămadă de plasă, dă deoparte năvodul şi o scoate la iveală.
Privesc cu sufletul la gură cum Ennis se întinde pe jos şi, cu infinită grijă, desface picioarele şi capul ţestoasei din ochiurile năvodului.
Ţestoasa încearcă să îl muşte, dar el e atât de blând, atât de atent să nu îi facă rău. Văd cum mâna i se odihneşte o clipă pe carapacea enormă, mângâind-o cu tandreţe.
- Ce faci aşa departe în nord, fetiţo? întreabă el încetişor.
Gura ei triunghiulară se deschide şi se închide. îşi saltă capul cât de sus poate.
De îndată ce Ennis a eliberat-o, tragem deoparte năvodul, ca să îi facem loc să ajungă la balustradă. E uriaşă, şi abia unindu-şi forţele reuşesc Ennis, Basil, Mal şi Dae să o ridice.
Râd uşurată când o văd peste bord, plonjând în apă cu un plescăit colosal. Cu dosul palmei, îmi şterg lacrimile de pe obraji şi o privesc dispărând în adâncuri. îmi imaginez cum ar fi să îi fiu alături, acolo, în întuneric.
Bărbaţii scot şi peştele care a rămas agăţat de năvod şi îl aruncă înapoi.
Ennis priveşte oceanul în tăcere. Anik îi pune o mână pe umăr. Este primul gest de bunătate pe care l-am văzut de la el.
- Asta este, spune Ennis, ridicând din umeri, iar Anik încuviinţează din cap. Hai să rulăm înapoi năvodul, le spune celorlalţi, care se întorc neobosiţi la descurcarea şi reînfăşurarea uriaşului năvod.
Ennis îmi aruncă o privire:
- Ce eşti aşa surprinsă?
Deschid gura, dar nu iese nici un sunet. „Pentru că eşti pescar”, vreau să spun. „Nu ştiam că foamea ta are limite.”

- Du-te să te odihneşti, răspunde Ennis tăcerii mele.

- Pot să ajut. Am tot exersat.

- Ne stai în drum, drăguţă. Du-te de te odihneşte.

Nu-mi aruncă nici o privire în timp ce mă trimite la culcare.

Rămân în picioare pe punte, stânjenită. Sunt însă şi uşurată, atât de uşurată că peştele s-a îndepărtat de noi, nu-l mai putem ajunge, iar păsările au zburat deja spre următorul banc. Cât despre ţestoasă, mă gândesc la ea în timp ce nesocotesc ordinul căpitanului şi mă alătur echipajului. La ochii ei mă gândesc, în timp ce înfăşor bucăţile de plută, le fac colac. La privirea din ochii ei cum atârna spânzurată acolo, prinsă în năvod şi crezând că i-a venit
sfârşitul.
*
Sub pielea care mi se jupoaie de pe băşici mi-a intrat unsoare, nu se mai poate face nimic, pentru că azi are nevoie de mâinile mele motorul. Lea lucrează la pompa de santină, ce-o fi fiind aia.
- Pompează excesul de apă de pe vas, mormăie ea, aplecată asupra unor chestii unsuroase, cum e mai tot timpul.
- Şi ce-i faci? o întreb, ridicând vocea pentru a acoperi huruitul motorului.
- O destup. Se prind tot soiul de porcării în rotor. Dă-mi cheia.
I-o dau şi mă uit cum desface pompa şi îşi vâră mâna în burta ei. Scoate de acolo tot felul de mizerii unsuroase care miros ca dracu' şi mi le aruncă direct în poală.
- O! Ce tare!
- Pune-le în găleată şi aruncă-le peste bord.
Găleata e chiar lângă ea; ar fi putut să le verse direct acolo în loc de poala mea, dar asta-i viaţa. O surprind rânjind mulţumită în timp ce mă duc să fac cum mi s-a spus. Urmează apoi alte găleţi de scârboşenie puturoasă pe care le car până la puntea principală şi, cu fiecare gură de aer puturos, mi se întoarce stomacul pe dos. În timp ce Lea curăţă mecanismul pompei, îi privesc braţele musculoase lucrând şi îi invidiez forţa.

- întotdeauna ai fost marinar? o întreb. Dă din umeri.

- De zece ani fac reparaţii pe vase. Sunt mecanic de şi mai multă

vreme.
- Şi cum te-ai hotărât să faci meseria asta?
încă un ridicat de umeri.
- De unde eşti din Franţa?

- Les Ulis, Paris. Familia mea s-a mutat acolo pentru că frate-meu voia să joace fotbal, adaugă ea.

- E fotbalist? Ce mişto!

Lea clatină din cap, dar nu spune mai mult.

- Şi înainte unde ai stat?

- în Guadalupe.

- Şi cum era acolo? Lea dă iar din umeri.

- Da' eşti vorbăreaţă, nu glumă, zic eu cu un oftat.

Deşi nu-i chiar aşa de rău. De câteva zile stau cu Malachai care îmi toacă în ureche şi care ar fi în stare să vorbească până i se toceşte limba.

A crescut în Brixton cu trei surori şi fără tată, după ce maică-sa a părăsit Jamaica şi s-a mutat cu ei la Londra. Era înnebunit după fete, aşa că s-a apucat de pescuit ca să fie cu o tipă cu zece ani mai bătrână şi care nici nu se uita la el, dar, după cum se laudă el, niciodată n-a putut să reziste unei provocări. Probabil că asta a fost cu mult înainte să se îndrăgostească de Dae şi să fie daţi afară de pe ultimul vas pe care lucraseră pentru că voiau să fie împreună. Părinţii lui Daeshim părăsiseră un sătuc din Coreea de Sud ca să se mute în cel mai viermuitor şi mai liberal loc la care se putuseră gândi: San Francisco. Dae spune că habar n-aveau în ce se bagă, însă s-au lăsat duşi de val şi n-a trecut mult până să îl îndemne să devină artist de performance sau să se specializeze în filosofie feministă dacă asta îşi dorea. El nu-şi dorea asta însă. în semn de revoltă, s-a făcut inginer naval şi a sărit pe primul trauler pe care l-a găsit, în ciuda faptului că suferea de un rău de mare cumplit. Spre
deznădejdea lui, părinţii lui au fost în culmea fericirii.

Malachai nu e singurul căruia îi place să trăncănească - lui Samuel nu-i trebuie decât să miroasă băutura şi nu-l mai opreşti din sporovăit, ca să nu zic că apoi dă apă la şoricei. E din Newfoundland şi nu, nu are copii în fiecare port, dar are un număr imposibil de mare într-o singură casă. Aşa cum zice chiar el, are o

grămadă de suflete de iubit. Povestea lui Basil e mai puţin siropoasă: şi-a petrecut copilăria pe vase şi era hotărât să nu se facă marinar ca taică-său. Bănuiala mea e că taică-său era un tip dur. Basil chiar avusese propria emisiune culinară în Sydney, dar după ce şi-a pierdut cumpătul a fost concediat şi şi-a luat tălpăşiţa din ţară pentru a evita scandalul, întorcându-se la cursul inevitabil pe care viaţa sa deja pornise. Cei din familii de marinari sunt întotdeauna atraşi de mare, că le place sau nu. Cât despre Anik, ceilalţi îmi spuseseră câte ceva din povestea lui. Lucra pe Saghani cu Ennis de mult mai multă vreme decât restul, şi era clar ceva misterios în modul în care ajunseseră să lucreze împreună, numai că nimeni nu voia să-mi spună nimic. Spuneau că mama lui Anik era profesoară universitară de fizică în Anchorage, în timp ce tatăl său, un om mai în vârstă, încă mai făcea călătorii cu sania pentru turişti şi că iubea câinii husky mai mult decât iubea oamenii.
Deşi sunt tot atât de deosebiţi şi diferiţi ca orice alt grup de oameni, îmi dau bine seama că sunt la fel, toţi marinarii ăştia. Ceva lipsea în vieţile lor de pe uscat şi cu toţii au plecat în căutarea unui răspuns. Indiferent ce căutau, nu mă îndoiesc o clipă că găsiseră acel lucru. Sunt cu toţii refugiaţi de pe uscat şi se simt în largul lor aici, pe apele unui ocean care le-a oferit un mod diferit de viaţă, iubesc vasul acesta şi, oricât s-ar ciondăni şi s-ar certa, se iubesc unii pe alţii.
Fiecare în felul lui suferă că acest mod de viaţă e pe cale să ia sfârşit, că trebuie să se sfârşească, dar nici unul dintre ei nu ştie cum va supravieţui.
Nu mai pot să mă prefac că n-am rău de mare. Mirosurile şi sunetele camerei motoarelor mi-au pus capac. Lea pufneşte dispreţuitor când mă vede că mă îndrept spre closet şi îmi vărs maţele. Valurile din ce în ce mai puternice mă răstoarnă şi mă aruncă într-unui din pereţii cabinei şi trebuie să încolăcesc cu braţele vasul closetului. în timpul nopţii valurile sunt din ce în ce mai necruţătoare şi mă trezesc bătându-mă cu Dae pe closet, spre marele amuzament al echipajului. Tot conţinutul stomacului este expulzat cu chinuri în mai multe rânduri; vomitatul este un adevărat calvar. Iată că Ennis a avut până la urmă dreptate când a spus că vine furtuna.

Lui Samuel i se face milă de mine şi îmi dă o pastilă împotriva răului de mişcare care îmi dă un somn fără vise câteva ore, iar când mă trezesc e încă noapte, însă marea s-a mai domolit. Mă sui pe punte. Anik stă la prova, dar nu cred că s-ar bucura să mă duc peste el.
- Nu-i place să vină în sud, spune Basil şi îl disting în întuneric, rulându-şi o ţigară cu iarbă. Nu i-a plăcut niciodată.
N-am chef de Basil, dar de fapt niciodată n-am chef de el şi poate că iritarea e un sentiment bun în momentul acesta. Mă aşez lângă el şi ascultăm oceanul:
- De ce?
- Nordul e casa lui.
Basil îmi întinde jointul şi trag un fum. Căldura mă cuprinde rapid, ameţindu- mă.
- Atunci de ce pleacă mereu? întreb.
- Habar n-am, e o treabă cu el şi Ennis. Au nu-ş' ce pact al lor făcut cu ani în urmă, d-aia Anik merge unde merge şi căpitanul.
Ciudat.
- Am dormit tot timpul cât a durat furtuna? întreb, adulmecând aerul ca să simt mirosul ploii, dar nu simt nimic decât sare şi unsoare.

- Nici n-a început încă, zice Basil.

Mă uit cu luare-aminte la cerul senin. E împânzit de stele.

- Se pregăteşte, mai spune Basil, văzându-mi mutra sceptică.

- E cazul să-mi fac griji?

- Trage un fum mai bine. După o vreme îmi spune: Familia mea e irlandeză. Din moşi strămoşi.

- Deportaţi? Rânjeşte.

- Nu, au venit cu două generaţii mai târziu. Oameni simpli în căutare de o viaţă mai bună.
- Mai bună decât ce?
- Decât o viaţă de sărăcie. Nu aşa se întâmplă în toate marile migraţii? Sărăcie sau război. Care dintre părinţi e australian? mă întreabă el apoi.

- Tata.

- Şi cum s-au întâlnit ai tăi?

- Habar n-am.

- N-ai întrebat? Clatin din cap.

- Dar mama ta e irlandeză, nu? mă trage el de limbă. -Da.

îl privesc cum expiră un fuior gros de fum. Are o voce de om deja

ameţit.

- Cunosc o femeie care a trăit şi a murit lângă pietrele cenuşii de ardezie din County Clare. Ai fi putut să îi duci trupul hăt departe peste ocean, dar tot n-ai fi putut să-i smulgi sufletul de pe coasta aia. Basil îşi priveşte mâinile, trasând linia vieţii de parcă ar fi în căutarea unui lucru neştiut. Eu, unul, n-am simţit niciodată asta. Iubesc Australia, e casa mea, dar n-am simţit niciodată c-aş putea muri dacă părăsesc locul acela, mă-nţelegi?
- Asta pentru că nu e de fapt locul tău. Basil se încruntă, ofensat. Nici al meu
nu e, adaug eu. Nu ţinem de el - am venit de altundeva şi ne-am înfipt steguleţul soios în pământ şi am ucis şi-am jefuit şi-apoi am zis că e al nostru.
- Isuse, alt suflet care nu mai poate de grija omenirii, zice el cu un oftat. Şi- atunci cum îţi explici că nici în Irlanda nu mă simt acasă? mă întreabă el de parcă ar fi vina mea. Am fost acolo când aveam optsprezece ani crezând că îmi voi găsi şi eu căminul, zice apoi, dând din umeri şi mai trăgând un fum. Văd că nicăieri nu-mi găsesc locul.

Nu mă mai pot abţine să nu întreb:

- Şi cum o să continui cu viaţa asta, Basil? Mă priveşte şi îmi suflă

fumul în faţă:

- Nu ştiu, recunoaşte el. Samuel e aşa de sigur de toate. Zice că o să aibă Dumnezeu grijă şi de noi, o să vină peştele înapoi. Omul ăsta pescuieşte de când lumea. Pe vremuri îl ascultam. Dar acum se vorbeşte peste tot că o să bage sancţiuni.

- Chiar crezi că aşa o să facă?

- Cine ştie?

- Nu-ţi pasă? Adică nici unul dintre voi nu vă gândiţi ce urmează să faceţi?

- Ba sigur că ne gândim. Se câştigau bani frumoşi din asta. îşi încrucişează braţele, mă lasă să cuget, apoi îmi mai aruncă o bombă: Şi să ştii că nu de la noi se trage. încălzirea globală a omorât peştii.
îl privesc cu gura căscată:
- Pe lângă pescuitul în exces şi contaminarea apelor cu toxine, cine crezi că a cauzat încălzirea asta globală?
- Hai, măi, Franny, că mă plictiseşti. Să nu intrăm în politică.
Nu-mi vine să cred ce îi iese pe gură. Parcă aş sta la poalele unui munte pe care n-am cum să-l escaladez şi sunt sleită de puteri. Aşa mă sleieşte şi Basil cu universul lui îngust şi egoist, mă sleieşte şi propria mea ipocrizie pentru că sunt o fiinţă umană şi ar trebui să fiu mai responsabilă, aşa că mă prăbuşesc înapoi în scaun şi închid gura.
Tu ai decis asta. Tu ai decis că destinaţia merită să îţi petreci timpul pe un pescador. Aşa că taci şi-nghite.

- Şi tu? întreabă el.

- Eu, ce?

- Unde e locul tău?

„Dacă am un loc al meu”, mă gândesc eu, „l-am lăsat de mult în urmă”.

Basil îmi dă înapoi jointul şi degetele ni se ating. O, îmi amintesc de tine. Piele. Un lucru dureros din lăuntrul meu se ridică la suprafaţă. Se aude şi sunetul repezit al oceanului.
- Unde e locul tău, Franny? mă întreabă din nou Basil, şi eu mă gândesc: „De ce ţi-aş spune tocmai ţie?”
Apoi îl sărut. Pentru că nu-l plac absolut deloc şi e un gest distructiv. Are gust de tutun, şi marijuana, şi fum, dar probabil şi eu am acelaşi gust, poate chiar şi mai rău după atâta vomitat. Cu mâna liberă mă apucă de braţ, o mişcare stângace care pare să reflecte o nevoie imensă pe care nici el nu ştia că o are.

Sfârşesc sărutul şi mă aşez la loc.

- Scuze.

El înghite în sec, stânjenit, trecându-şi mâna prin părul lung.

- Nici o problemă.

- Noapte bună.

- Noapte bună, Franny.
Iar dorm prost, întâi mă trezeşte un coşmar despre mama, iar a doua oară mă trezesc pentru că simt un lichid cald cum îmi alunecă pe încheietura mâinii. Mă ridic în capul oaselor complet năucă, dezorientată. Mă mişc şi simt durere, iar umezeala e familiară, mirosul ei de rugină e ca o amintire în noapte.
Trag adânc aer în piept şi încerc să îmi limpezesc creierul. Nu eşti la închisoare. Eşti pe vas.
Ruliul e mult mai puternic acum. Vasul se leagănă nebuneşte, pendulând ameţit, trăgând de încheietura mea legată cu frânghie atât de tare încât sângele a început să îmi şiroiască în jos pe braţ. Cu o mână dezleg nodul de foarfecă dublă de care-s foarte mândră pentru că n-a fost uşor de învăţat. Am decis să încep să mă leg cu o frânghie de pat în timpul nopţii pentru că este clar o versiune a mea care vrea să evadeze din această cabină şi să găsească oceanul şi singurul lucru pe care-l pot face e să îi pun această piedică.

Dezlegată, mă rostogolesc din pat ca o păpuşă de cârpă.

- Ai păţit ceva? mă-ntreabă Lea. Apoi: Te-ai trezit?

- Sper că da.

Mă descurc din cearşaf şi mă grăbesc să ies pe uşa încuiată, ricoşând dintr-un perete într-altul ca o minge de ping-pong, lovindu-mă de scări şi julindu-mi fluierul piciorului de prima treaptă.

- Franny? Ce faci, măi fată? Nu!

Ţâşnesc sus, pe punte, în biciuirea violentă a ploii şi urletul vântului şi cerul negru în ciuda orei matinale, şi de-abia pot să mă ţin pe picioare, mai-mai să mă ia pe sus furtuna, mai-mai să mă trezesc jupuită de piele de către sălbăticia bruscă a acestei lumi. Pentru o clipă mă opresc, uimită. Apoi alunec şi aproape că mă prăbuşesc peste bord, sunt gata să dispar, singura mea legătură cu lumea sunt degetele mele încleştate pe balustradă. îmi găsesc echilibrul şi mă reped în sus pe al doilea rând de scări. Trebuie să ajung la Ennis, să ajung la hartă şi la punctele roşii, la păsările mele. Urcuşul e periculos; unghiile mi se rup în timp ce mă agăţ de treptele scării, şi umerii îmi sunt învineţiţi de metal, şi picioarele îmi alunecă de nu ştiu câte ori, julindu-mi fluierul piciorului deja lovit, dar reuşesc să ajung pe puntea de comandă, dau de perete uşa şi mă năpustesc în întuneric şi linişte. Uşa se trânteşte în urma mea şi pentru un moment sunt ca lovită de trăsnet, căci ţipătul sfâşietor de afară încă îmi răsună în urechi.

- Ce mă-sa faci aici? mă întreabă el.

îmi feresc privirea de expresia furibundă de pe faţa lui Ennis.

- E de rău... e de rău, nu-i aşa?

Vasul se clatină violent şi amândoi ne trezim proiectaţi în perete. îmi dau bine seama acum ce se întâmplă. Furtuna ne împinge în sus şi în jos peste valurile uriaşe. în susul unui val şi apoi bâldâbâc în josul său.

- Am coborât ambele ancore, motorul la maximum, dar tot suntem împinşi îndărăt. Să sperăm că nu pierdem decât câteva mile.

- Şi dacă se înrăutăţeşte?
- O să luăm prea multă apă. Mijeşte ochii spre mine: Meriţi să fii aruncată peste bord, la cum umbli aşa haihui.

- Nu umblu haihui. Veneam aici, la tine.

Ceva pe care îmi vine greu să îl identific i se citeşte în ochii

albaştri:

- De ce?

Simt cum mi se face un gol în stomac în timp ce trecem peste un val enorm şi n-am încotro, trebuie să mă agăţ de spătarul scaunului lui.
- Păsările, îi spun.
Ennis scoate o vestă de salvare şi mi-o petrece peste cap, cu o mişcare plină de milă.

- Ennis, unde-s păsările? înclină capul spre picioarele mele.

- Scoate-ţi ghetele, drăguţă.

- De ce?

- S-ar putea să fie nevoie să înotăm.

Şi iată, chiar şi acum, după toate câte mi s-au întâmplat, sentimentul acela nebunesc, fiorul acela pe care l-am căutat toată viaţa. Nu e normal să te incite pericolul, dar eu aşa păţesc. încă mai păţesc asta. Singura diferenţă este că pe vremuri mă mândream cu acest lucru, iar acum mă simt ruşinată de el

.Galway, Irlanda Cu doisprezece ani în urmă

Am petrecut toată după-amiaza în faţa computerului din biblioteca Universităţii încercând să îi găsesc pe Maire Stone şi John Torpey - Maire e aproape inexistentă pe net, dar am dat de câţiva John Torpey în zona corectă şi în intervalul de vârstă potrivit. Tocmai le notez adresele când pe lângă şirul de computere trece Niall Lynch cu un vraf de cărţi în braţe. Nu se uită la mine, dar ochii mei se îndreaptă spre el de parcă ar fi atraşi de o forţă gravitaţională sau poate de ceva mai puţin ştiinţific, ceva pentru care n-am încă un nume. N-am mai vorbit din noaptea în care a venit la mine acasă, cu aproape o lună în urmă, şi mi-a spus lucrul acela absurd. Am mers la orele lui, dar el nu m-a privit o dată şi poate că şi asta e parte din planul lui pentru că m-a transformat fără mare efort într-o creatură plămădită din obsesie.

Sar în sus, uitând complet de computer. Am mototolit bucăţica de hârtie şi am băgat-o în buzunarul blugilor, un gest mecanic, fără să iau o decizie conştientă, iar acum mă ţin după profesor afară din bibliotecă. Drumul său întortocheat îl duce prin diverse clădiri şi eu simt cum fac aceiaşi paşi, iau aceleaşi decizii, îmbrac haina vieţii lui pentru câteva clipe preţioase. Cine este el? De unde vine? La ce se gândeşte în momentul acesta? De ce a spus lucrul acela, lucrul acela ca un bolovan în piept, şi oare chiar l-a crezut când l-a spus? Ştia oare că aşteptam pe cineva care să mă sfărâme în mii de bucăţi, să mă năruiască astfel încât să nu fie nevoie să fac eu însămi asta? Trag pe mine pielea lui şi mă cuibăresc în şinele lui. Mă întreb dacă şi-a dorit vreodată să se elibereze de el, aşa cum vreau eu să mă eliberez de-al meu, şi dacă şi-a imaginat cum ar fi să-şi părăsească propria viaţă pentru a altuia. Cine i-ar duce lipsa? Cine sunt oamenii care îl iubesc?

Nu mă observă pe holuri sau când dau câte un colţ, sau când mă iţesc di

nspatele unui copac în lumina amiezii. îşi descuie lacătul bicicletei, petrece un moment vorbind cu un student, apoi se suie pe bicicletă şi se îndepărtează pedalând.
îmi dezleg şi eu bicicleta şi îl urmez.
Profesorul pedalează cu viteză, dar n-am o problemă să mă ţin după el. Dimpotrivă - de câteva ori trebuie să încetinesc pentru a nu mă apropia prea tare. Mă conduce prin oraş, oprindu-se la stop şi apoi dându-se jos pentru a-şi duce bicicleta pe pietrele mallului construit în aer liber, absorbind frânturile de melodii ale muzicienilor care profită şi ei de soare. Apoi se îndepărtează spre marginea oraşului, unde iarba e lungă şi cerul larg. Departe de mare, dar şi acolo e frumuseţe, în verdele inundat de auriu al câmpurilor. încetineşte când înconjoară un deal şerpuitor şi de fiecare dată când îl pierd din vedere, îmi vin în fire şi mă decid să mă întorc, dar îl văd apoi din nou şi continui să mă ţin după el.
Cine se poate spune că a mai avut un asemenea efect asupra mea? Cine oare? E din cauza fanteziei pe care a creat-o, nimic mai mult. Ştiu asta, şi totuşi îl urmez. Drumul îngust e acum mărginit de copaci uriaşi care blochează vederea padocurilor de pe ambele părţi. întunecă tot cuprinsul. Un tunel fără nici un capăt la vedere. Niall ajunge la o poartă cu boltă, descuiată, prin care pedalează pe o alee. Mă opresc şi dau jos piciorul de pe pedală pentru a privi mai bine. în faţa noastră se află un soi de conac de cărămidă, aproape un castel, cu câteva etaje şi o curte enormă, iar în faţa lui stă parcat un Lexus.
Ar putea să se întoarcă acum şi să mă zărească, aşa cum stau la vedere, încadrată de grilajul de fier curbat şi de iederă. Mă întreb ce explicaţie aş putea să dau, dacă am sufletul să încerc una ca asta. Dar el nu se întoarce, iar eu mă las ispitită. Intru pe poartă, îmbrăţişându-mi nebunia şi asigurându-mi umilirea totală. O iau pe aleea care şerpuieşte şi înconjor o fântână de piatră, până la poteca lăturalnică pe care l-am văzut pe Niall dispărând. îmi las bicicleta ascunsă în spatele unui gard viu mare, tuns perfect, şi mă furişez de- a lungul perimetrului casei.
Spatele proprietăţii nu seamănă deloc cu faţa. Aici vegetaţia a crescut sălbatică, nestăvilită. Sunt copaci uriaşi şi plante dezlănţuite, iarbă mult prea înaltă. Un lac se întinde argintiu, iar la marginea lui se leagănă încetişor o bărcuţă. Niall dispare într-o

clădire mică din depărtare, ascunsă într-o perdea de viţe. Când mă apropii, îmi dau seama că acoperişul este făcut dintr-o sticlă acoperită de pânze de păianjen, iar ferestrele de pe laturi sunt atât de prăfuite că aproape nu se vede prin ele. Dacă mă chinui puţin, reuşesc că îl disting, cum se mişcă printre plante şi mese. Iată-l acum, printre nişte plante suculente, după care nu se mai zăreşte, uite-l iar, apare, dispare. Mă atrage în spatele serei; sunt atât de vrăjită de trecerea lui că mă împiedic, calc într-un şanţ şi îmi sucesc glezna. Muşcându-mi buzele ca să nu încep să înjur, îmi încleştez mâinile de pervaz şi îl văd din nou, uitând de durere pentru că în capătul serei e o volieră enormă, plină cu păsări. Obrajii mi se împurpurează şi mă dau repede îndărăt de la fereastră, încercând să îmi trag răsuflarea, numai că nu reuşesc, aşa că mă întorc la intrarea în seră, păşesc înăuntru, printre culorile vii ca dintr-un vis, apoi ciripitul păsărilor, zeci de păsări, îmi răsună în suflet şi parcă le simt aripile fluturându-mi în cuşca pieptului. Niall nu mă aude în vacarmul acestor ciripeli şi cârâieli. Sunt cintezoi, şi măcăleandri, şi mierle, şi pitulici, şi astea sunt doar cele pe care le pot identifica dintr-o privire. El se află înăuntrul volierei şi le dă seminţe, iar fluturarea aripilor lor colorate este ca un vârtej în jurul său şi dintr-odată, de parcă hotărârea a fost deja luată pentru mine, mă aflu şi eu în volieră, iar el mă priveşte, surprins însă nu tocmai surprins, iar eu îl sărut prin vâltoarea de păsări.
Ne agăţăm unul de celălalt, aprinşi. Poate că e o recunoaştere a unei alte voinţe, o voinţă de fier ca a mea, însă în certitudinea lui o descopăr trezindu- se şi pe a mea, găsesc aventura în cele din urmă, o aventură care în sfârşit ar putea să mă ţină ancorată.
Se dă îndărăt şi spune:
- Hai să ne căsătorim.
Eu izbucnesc în râs şi el la fel, dar ne sărutăm apoi din nou, de o sută de ori, iar eu mă gândesc că ne-am pierdut minţile şi că e ridicol, prostesc, absurd, dar în acelaşi timp mă gândesc că în sfârşit se întâmplă: mi se curmă singurătatea.

Vasul Saghani, Atlanticul de Nord Sezonul migraţiei

- N-o să fie greu, spune Ennis ceva mai târziu, când furtuna ne-a adus pe amândoi într-o stare de prostraţie.

Ridic ochii spre el.

- N-o să se ajungă acolo.

- La înotat?

El încuviinţează din cap.

- N-o să ni se întâmple nimic.

Stă în scaunul său de căpitan pentru că acesta este bătut în cuie în podea. La fiecare câteva secunde se încordează să înfrunte smucitura şi clătinarea vasului. Eu sunt răsturnată mereu din scaun şi acum stau întinsă pe podea, ca să nu mă lovesc. Picioarele proptite mai amortizează şocul, iar Ennis mi-a pus o vestă de salvare sub cap, pentru momentele în care alunec în spate. Nu mă vrea acolo, dar nici nu poate risca să mă lase să mă întorc sub punte.

Cabina pare strâmtă cu ploaia întunecată care bate la ferestre şi cu noi doi prinşi acolo până trece furtuna. Afară este o fiară celestă, care abia aşteaptă să ne distrugă. Sau poate nici nu ne bagă în seamă, la cât de mici suntem.

Ochii îmi sunt lipiţi de ecranul laptopului, fixează punctul roşu din calea furtunii. Cum vor supravieţui rândunicile n-am idee, dar ştiu că vor supravieţui. Simt asta. N-am fost niciodată mai sigură de ceva.

Ennis întinde mâna după computer, mişcându-l spre el ca să privească punctul.

- Cum ţi-ai pierdut copiii? îl întreb.

Nu-mi răspunde.

- Ce s-a întâmplat între tine şi mama lor?

Ennis nu dă semne că m-ar fi auzit până când... o imperceptibilă ridicare din umeri. Progresăm.

- Cine a pus punct?

Mă priveşte de parcă ar vrea să îmi închidă gura cu forţa. -Ea.

- Pentru că ai plecat pe mare? -Nu.

- Anik mi-a spus că nu mă înghiţi pentru că nu am pregătirea necesară să fiu aici. Mi-a spus că sunt un pericol.

Ennis scoate un mormăit.

- Asta să fie oare? Tăcere.

îmi trec limba peste buzele uscate, crăpate.

- Bine. N-ai decât să mă urăşti pentru cine ştie ce motiv, nu-i nimic, mă descurc. Sau am putea să stăm de vorbă şi să netezim calea dintre noi.

Trec clipe lungi şi mă gândesc că asta probabil înseamnă că a ales prima variantă.

Adevărul e că nu înţeleg nici eu de ce mă deranjează. Dintre toate lucrurile care m-ar vexa, consideraţia lui Ennis e ultima pe listă. Nu e importantă, de fapt. Şi totuşi, cu fiecare zi care trece, antipatia lui îmi pătrunde sub piele. Poate pentru că m-am dat de ceasul morţii să muncesc pe vasul acesta şi am sperat că ar putea să mă respecte pentru asta.

- Nu-i numai asta, recunoaşte el în cele din urmă. Aştept. Nu mă priveşte în timp ce spune: Ştiu eu cum sunteţi voi.

- Noi? Care noi?

- Ecologiştii.

- Doamne, acum vorbeşti ca boul de Basil.

- Puţin îmi pasă ce credeţi voi. E treaba voastră. Dar de ce să veniţi la mine pe vas cu mutrele astea, să ne priviţi aşa?

- Aşa cum?

- Cu dispreţ. De parcă am fi nişte gunoaie. De parcă eu aş fi un

gunoi. Mă opresc, uimită.

- Nu cred deloc că eşti un gunoi. El nu-mi răspunde nimic.

- Ennis, chiar nu cred una ca asta.

Din nou nu-mi spune nimic, e clar că nu mă crede. Mi-a încurcat gândurile, acum încerc să îmi dau seama dacă n-o fi având dreptate. Nu le-am spus nimic din ce cred nici unuia dintre ei, doar lui Basil, azi-noapte. Dar probabil că nici nu era nevoie. Nu cred că sunt gunoaie - în pofida părerii pe care-o am, chiar începe să-mi placă de oamenii ăştia -, dar întotdeauna va exista o parte din mine care e dezgustată de ce fac ei. Poate că pe vremuri lumea putea tolera modul în care vânam, modul în care devoram, dar acum nu mai vede nimeni lucrurile aşa.
Mă uit lung la el, mă ridic în capul oaselor şi încleştez mâna pe piciorul mesei.
- Nu am avut intenţia să las asemenea impresie, îi spun. îmi pare rău. Chiar nu înţeleg.
- Tu îţi permiţi luxul ăsta. Să nu înţelegi.
Strânsoarea îmi slăbeşte şi uit să îmi feresc capul când alunecăm în spate, aşa că mă lovesc zdravăn. îmi dau lacrimile de durere şi aproape că nu-l mai văd în faţa ochilor.
- Credeam că eşti un marinar dârz şi încercat pe care nimic nu-l atinge, îi spun. Credeam că puţin îţi pasă de ce cred eu. Vreau să zic, Ennis, eu sunt un nimeni. Nu însemn nimic pe lumea asta.
îmi aruncă o singură privire şi un fulger parcă îi sclipeşte în ochi, dar nu spune nimic, pentru că asta face el, nu spune nimic de obicei.
Oboseala mi-a intrat în oase. Aş putea să dorm fără vise acum, sunt sigură de asta, un somn legănat de vas, întrerupt doar de ciocnirea cu pereţii. Dacă aş fi o vietate marină la mari adâncimi furtuna asta n-ar reprezenta nimic altceva pentru mine decât o imagine de suprafaţă, un acoperiş vopsit al lumii.
- Aşa e mereu? îl întreb obosită.
- E doar o zi mai proastă, zice el, neînţelegând întrebarea. Sunt şi zile mai rele, şi zile mai bune.
Dau din cap şi mă inundă dintr-odată, aşa cum mi se întâmplă mereu, forţa devastatoare a dorului de soţul meu. Şi lui îi plac furtunile.
- Am citit câte ceva, îi spun. Să îţi povestesc ce-am aflat despre ocean?
Ennis este iar tăcut şi cred că asta înseamnă că nu vrea, aşa că închid ochii şi îmi imaginez cuvintele. Dar apoi spune:
- Bine, zi ce-ai aflat.

Vorbele lui mă ajută să relaxez acea parte din mine care era întinsă ca un arc.
- Niciodată nu se opreşte din mişcarea constantă în jurul globului. Se mută încet din zona polară, o parte transformându-se în gheaţă. O parte devine mai sărată şi mai rece şi începe să se scufunde. Apa care se duce la fund, în adâncurile îngheţate, se îndreaptă spre sud de-a lungul fundului oceanului, la douăsprezece mii de picioare adâncime. Ajunge în Oceanul de Sud şi trece pe lângă apele îngheţate ale Antarcticii, după care este azvârlită în Pacific şi în Oceanul Indian. încet, gheaţa se topeşte. E din ce în ce mai caldă şi se ridică la suprafaţă. Apoi, în cele din urmă, se întoarce şi o porneşte înapoi spre casă. O ia din nou în direcţia nord, înapoi către uriaşul Atlantic. Ştii cât de multă vreme îi ia mării să călătorească în jurul lumii?

-Cât?

Ştiu că pune întrebarea ca să îmi cânte în strună, aşa că zâmbesc:

- O mie de ani.

Ennis are aceeaşi expresie pe care o am şi eu. Cum ar putea altfel? Cine e cel care a descoperit lucrul acesta mai mult decât extraordinar? Cineva precum soţul meu, care şi-a dedicat viaţa întrebărilor care îi pun pe alţii în imposibilitatea de a răspunde.
- Drăguţul ăsta de ocean, care ne saltă în sus şi-n jos? zic eu. Ăsta nici n-a fost aici cu şaizeci de milioane de ani în urmă, însă pământul s-a mişcat îndeajuns pentru a-l crea şi acum iată că e mai zurbagiu ca alţii. Mai încăpăţânat. Bucata asta de la sfârşit nu e din cartea mea. Mi-a spus-o Samuel. închid ochii în timp ce vorbesc. Nu îl cunoaştem absolut deloc, nu ştim ce ascunde în adâncurile lui. Suntem singura planetă care are oceane. în tot universul acesta, suntem singurii care avem condiţiile perfecte pentru oceane, nici prea cald, nici prea frig, e singurul motiv pentru care suntem în viaţă, pentru că oceanul este cel care creează oxigenul de care avem nevoie. E un miracol că existăm, dacă stai şi te gândeşti mai bine.
- Pe tine te-au învăţat părinţii să spui aşa frumos poveşti? mă întreabă Ennis şi mă trezeşte din visare.
- Hm... da. Mama.

- Şi ea ce zice de venirea ta aici?
- Păi nu ştie.
- Şi taică-tău?
- Nici el. El oricum nu ştie mare lucru. M-aş mira să ştie măcar cum mă cheamă.

Tăcere. Vântul urlă.

- Ai copii? mă întreabă Ennis. Neg din cap.

- Ei, eşti tânără. Mai e destul timp.

- Nu mi-am dorit niciodată. Ne-am certat ani de zile din cauza asta.

- Şi acum?

Stau multă vreme şi cuget. Adevărul este o rană pe care n-o pot

spune.

- Tu cunoşti oceanul, Ennis? îl întreb în schimb.

El răspunde printr-un mormăit neclar, iar ochii i se închid.

- Eu îl cunosc doar puţintel, îi spun. însă îl iubesc de când mă ştiu. N-am putut niciodată să ajung îndeajuns de aproape, să mă afund îndeajuns de mult. M-am născut în corpul greşit.
Ceva din el pare să se schimbe, îmi dau seama de asta. Parcă se simte în aer. Un fel de dezgheţ.
Continuăm să ne lăsăm legănaţi de vas, dar eu nu îmi mai fac griji din cauza păsărilor, poate pentru că furtuna s-a mai domolit, sau poate pentru că tot vorbesc. Niall întotdeauna m-a încurajat să studiez lucrurile pe care le iubesc, să le învăţ într-un mod pe care să-l înţeleagă el, aşa, cu date. Dar mie mi-a plăcut întotdeauna să le ştiu şi altminteri, să le ştiu atingerea, să le simt.
- Există un loc, spune Ennis, alegându-şi cuvintele, cum face de obicei, în largul mării. în Oceanul Pacific. Se numeşte Punctul Nemo.
- Din 20 000 de leghe sub mări?
El dă din umeri.

- E locul cel mai îndepărtat de pe lumea asta, mai departe de uscat decât orice alt punct. Vocea lui răsună grav. Mă gândesc în sinea mea că aşa o fi să ai un tată şi ce bine-ar fi dacă ar putea să se înmoaie până la capăt. Asta se cuvine să aibă copiii pe timp de furtună. Locul acesta este la mii de kilometri distanţă de orice alt adăpost, zice el. Nu-i pe lumea asta loc mai vitreg, mai singuratic.

Mă cutremur.

- Ai fost acolo?

Ennis încuviinţează din cap.

- Şi cum e?

- Linişte.

Mă întorc pe o parte şi mă strâng ghem, obosită.

- Mi-ar plăcea să merg şi eu acolo.

Poate că mi se pare, dar cred că-i aud vocea spunându-mi:

- O să te duc acolo într-o zi.

- Bine.

Dar n-o să mai fie alte voiajuri după călătoria asta, nu vor mai fi oceane de explorat. Şi poate de-aia sunt şi atât de calmă. Viaţa mea a fost o migraţie fără destinaţie, lucru care în sine n-are sens. Nu plec dintr-un motiv anume, ci doar ca să merg mai departe, iar asta îmi rupe sufletul de mii de ori, de un milion de ori. E o uşurare să ai un scop. Mă întreb cum va fi când ne vom opri. Mă întreb unde o să ne ducem după aceea, dacă vom fi urmăriţi. Presupun că nicăieri, că nu vom mai fi nimic şi singurul lucru care mă întristează în legătură cu asta este ideea că nu-l voi mai vedea niciodată pe
Niall. Tuturor ni se oferă o clipă atât de scurtă împreună, nu-i deloc drept. Dar e o clipă preţioasă, poate că e de ajuns atât cât e, poate că e drept ca trupurile să ni se dizolve în ţărână, să îi

înapoieze energia, să hrănească micile vietăţi din pământ şi să redea substanţele nutritive solului, poate că aşa se cuvine, conştiinţa să ni se odihnească. Gândul ăsta îmi oferă linişte sufletească.
Atunci când mă voi duce acolo nu va mai rămâne nimic de pe urma mea. Nici un copil care să îmi ducă mai departe bagajul genetic. Nici obiecte de artă care să îmi păstreze numele, nimic scris de mine, nici vreo faptă însemnată. Mă gândesc la impactul unei astfel de vieţi. Pare atât de liniştită, de măruntă, aproape invizibilă. Pare exact ca acel neexplorat, nevăzut Punct Nemo.
însă ştiu care e de fapt adevărul. Impactul unei vieţi se măsoară prin ceea ce oferă ea, prin ceea ce lasă în urmă, însă el se măsoară şi prin ceea ce răpeşte ea acestei lumi.Ne-am căsătorit chiar în seara sărutului nostru din volieră. Am sărit amândoi pe biciclete şi am pedalat înapoi în oraş, oprindu-ne la un magazin ca să-şi cumpere el la mâna a doua un costum maro demodat. Iar eu o rochie lungă dintr-o mătase de un portocaliu palid, a cărei moliciune n-am s-o uit niciodată. Niall a trecut pe lângă o grădină de unde a cules flori albe pe care eu mi le-am prins în păr şi el la reverul hainei. Ştia numele fiecăreia, însă a ales numai măzăriche parfumată. Următoarea noastră oprire a fost la supermarketul lui Joyce ca să cumpărăm o pâine şi o sticlă de şampanie. în tot răstimpul acesta a continuat să vorbească la telefon pe o voce scăzută, folosindu-şi banii şi cunoştinţele ca să facă rost de o autorizaţie de căsătorie urgentă şi un preot care să fie disponibil pe loc. Niall Lynch nu se mulţumea doar cu o ceremonie civilă, nici pomeneală de aşa ceva.

în port mi-am dat jos pantofii şi ne-am plimbat desculţi pe malul apei, să simţim marea. Mă întrebase unde mi-ar plăcea să mă căsătoresc şi îi răspunsesem că aici, chiar în acest loc, exact în locul în care odinioară auzisem povestea cu femeia care a

devenit pasăre. Ceva din mine rămăsese pe veci acolo în ziua aceea. Nu ştiam dacă voi regăsi acel lucru acum, sau dacă voi mai lepăda încă o bucăţică din mine acolo. Deasupra noastră se revărsa albastrul, saturând întreg cuprinsul şi pielea noastră. Preotul a venit şi ne-a căsătorit, şi ne-am spus şi nişte legăminte pe care le-am născocit pe loc şi pe care apoi le-am găsit îngrozitoare şi, râzând, le-am rescris, iar eu priveam cu coada ochiului curba delicată a gâturilor lebedelor care alunecau pe apă şi aşteptau pâinea pe care le-o aduseserăm, îi vedeam aluniţa de lângă ureche şi o gropiţă pe partea dreaptă a zâmbetului şi sclipiri gălbui în ochii săi căprui-închis, pe care nu le mai observasem până atunci. I-am mulţumit preotului şi i-am spus repede la revedere ca să ne aşezăm cu picioarele atârnate pe marginea apei şi

să bem şampanie şi să hrănim lebedele. Păsările scoteau câte un gâgâit abia auzit. N-am vorbit despre nimic special. Am râs de noi înşine şi am băut cu rândul din sticlă. Am păstrat momente de tăcere incomprehensibilă. El m-a luat de mână. Soarele a apus, lebedele s-au topit în depărtare. Lacrimile mi-au găsit obrajii şi buzele lui în întuneric

.Era o totală nebunie. Şi totuşi. Nu mă îndoiam nici o clipă, nu aveam nici o întrebare, nu simţeam nimic decât un sentiment de inevitabilitate. îmi fusese scris să mă căsătoresc aşa şi ştiam că într-o bună zi voi distruge şi legătura asta, dar pentru moment era numai a mea, a lui, a noastră. Niall nu vedea aşa lucrurile, ci ca pe o alegere pe care o făcusem. Mi-a spus că Franny Stone face alegeri şi universul se pleacă în faţa ei. Ea îşi face propriile proiecte, aşa cum a procedat dintotdeauna, ea e o forţă a naturii, iar el, un biet suflet liniştit care o priveşte şi o iubeşte pentru că-i aşa, chiar atunci, în momentul acela, chiar şi-acum. Ce ciudat! Mie, una, întotdeauna mi s-a părut că eu eram aia care îl urmam pe el. Niall mi-a spus în noaptea nunţii noastre, în timp ce priveam Atlanticul sălbatic, că pentru el era aşa fiindcă mă visase încă dinainte să ne întâlnim.
- Nu chipul tău întocmai. Bineînţeles că nu. însă pe cineva care mi-a dat acelaşi sentiment pe care mi l-ai dat tu în acea seară din laborator, când am atins pescăruşul. Şi apoi am simţit la fel când te-am privit salvându-i pe copiii ăia de la înec. Era aşa de familiar. Te-am recunoscut.

- Şi cum te-ai simţit?

S-a gândit o vreme, apoi mi-a spus:

- Ca atunci când faci o descoperire ştiinţifică.

Am acceptat răspunsul acesta - un pic dezamăgită - ca pe obişnuita lui undă de cinism. Dar mă înşelam. Este fără doar şi poate lucrul cel mai romantic pe care mi l-a spus vreodată, doar că mi-am dat seama de asta mult mai târziu.

Spitalul Universităţii, Galway, Irlanda Cu patru ani în urmă
Ei cred că dorm, dar eu le aud vocile şoptite în întuneric.
- Nu ştim ce s-a întâmplat de fapt.

- Păi a recunoscut ce-a făcut. A spus că exact asta încerca să facă.

- Era în stare de şoc. S-ar putea să nu conteze.

- Trebuie să conteze, fir-ar al dracului.

- Ai idee cât de mult a mers pe jos?
- Să nu te pună naiba să te înmoi acum numai pentru că ai fost colegă cu scârba asta. închisoare scrie pe fruntea ei. Are rost să te apuci tu acum să îţi faci procese de conştiinţă?
- Nu-mi fac. Pur şi simplu, nu înţeleg.
- Ceea ce e foarte normal. Lara, tu nu ai stofă de ucigaşă.

Mă întorc pe o parte, nu vreau decât să dorm, dar am încheietura mâinii prinsă cu cătuşe de pat şi perna e numai noduri, iar picioarele, Doamne sfinte, picioarele îmi ard, îmi ard, mi-au spus că s-ar putea să pierd o parte din degete şi tot nu se compară cu ţipătul cumplit şi răscolitor din mintea mea.

Vasul Saghani, Atlanticul de Nord Sezonul migraţiei

Ţipă ceva.

Sar din somn, trezită de scrâşnetul ascuţit al metalului. Ennis vorbeşte rapid la intercom, cu mai multă grabă decât l-am auzit vorbind vreodată.

Mă ridic în picioare în biroul micuţ al căpitanului şi îmi dau seama că furtuna n-a trecut încă. Continuă să tune şi să fulgere, la fel de violent ca şi până acum. Durează ceva până realizez ce l-am auzit pe Ennis spunând.

- Daţi drumul la năvod, pregătiţi-vă. Repet, avem peşte, daţi drumul la năvod.
- Acum?

Ennis mă priveşte şi confirmă serios din cap. Vasul de-abia se ţine stabil în vântul acesta care ne spulberă şi puntea este măturată de valuri de zece picioare înălţime. Cât de lunecoasă trebuie să fie, oricine ar putea să se trezească peste bord. Pe monitoarele lui Ennis văd cercuri sonare care măsoară adâncimea oceanului şi orice modificare a volumului. Curba ascendentă roşie pe care o arată indică probabil o masă mare de vietăţi marine la două sute de metri adâncime, deşi s-ar putea să mă înşel, pentru că el nu îmi explică.

Prin perdeaua de ploaie de-abia îi pot desluşi pe membrii echipajului care se aventurează pe punte, nu le văd decât salopetele şi canadienele de un portocaliu strident. Au căşti albe pe cap astăzi şi se mişcă rapid, ridicând cablurile şi conectându-le cu

năvodul. Anik este cel care pare a fi cel mai expus, căci el este coborât pe valurile agitate în micul lui schif.
- O să se înece, spun eu.
Ennis este permanent în legătură radio cu Daeshim, care îi relatează tot ce se întâmplă şi primeşte ordinele de la căpitan.
- Gata, a ajuns jos, raportează Dae. Verific cablurile vinciului. Coborâm frânghiile. Daţi-vă deoparte! Bas...
Legătura radio se întrerupe. Dar am văzut: Basil a alunecat. îl pierd din ochi o clipă şi apoi îl descopăr agăţat de tachelaj.

- Dae, dă raportul, spune Ennis calm.

- E în regulă, căpitane. E pe picioare. Ennis studiază un alt monitor

îndeaproape.
- Ăla pentru ce e? întreb.
- Senzorii de pe năvod, ca să văd unde sunt.
Se întoarce la radio, dar de această dată se conectează la casca din urechea lui Anik.

- Poţi să faci o roată mai mare, Anik?

- încerc, căpitane. Marea e foarte agitată azi...

- Doamne sfinte, şoptesc eu, închizând ochii.
Schiful lui Anik nu se mai zăreşte în mijlocul furtunii. E pe undeva pe acolo, aruncat de valuri în toate părţile şi încercând să manevreze enormul năvod de unul singur.
- Se descurcă el, spune Ennis. Ştie ce-are de făcut. Suntem pe poziţii. Dae, ridică-l la bord.
Cu toţii se mobilizează să îl tragă pe Anik înapoi pe vas şi apoi se grăbesc să se ocupe de captură, biciuiţi de ploaie, şi de vânt, şi de valuri. E un soi de coşmar şi mă simt în altă dimensiune stând aici, în afara pericolului, privind. Mă simt prost.
- Punga, îi avertizează Ennis şi începe să umble la butoane. Ridicaţi năvodul! Operează controalele încet şi simt cum vasul se înclină îngrijorător de tare. Măiculiţă, spune el, pe o voce aşa de scăzută că aproape nu-l aud. Ce de peşte!

- Căpitane, macaraua e suprasolicitată, raportează Dae. Cablurile sunt întinse la limită.

- Ţine-o aşa.

- Da' cât să atârne oare? întreabă Dae, de parcă nu-i vine nici lui a

crede.

- Vreo sută de tone.

Se aud strigăte pe punte şi eu îmi lipesc nasul de geam încercând să văd ce se întâmplă acolo. Năvodul aproape că a fost ridicat din apă când unul dintre
cabluri plesneşte.

- Culcat! aud pe cineva strigând şi fiecare membru al echipajului se aruncă la pământ.

Dar pentru unul dintre ei este prea târziu: cablul se întinde cu forţă şi îl loveşte ca un bici, strivindu-l de un parapet. O păpuşă, o jucărie, ceva fără greutate, fără viaţă, fragil. Icnesc îngrozită şi ascult ţipetele de panică de dedesubt. Corpul acela stă nemişcat. între timp, năvodul atârnă, gata să se rupă. încă o manevră cu macaraua şi simt cum vasul se înclină şi mai tare. Cineva se caţără pe o coardă pentru a ajunge sus pe macara şi recunosc statura atletică şi înaltă a lui Malachai când ajunge la vârf, balansându-se într-un echilibru fragil, odată cu valurile. Oricând ar putea să cadă în apă, iar frigul l-ar omorî.

- Ce face? întreb.
- Ataşează cablul de rezervă.
- Nu poţi să dai drumul la peşte înapoi în apă şi să termini odată cu nebunia asta?

- E prea mare captura.

- Ce mama dracului? Glumeşti!

Ennis se face că nu mă aude, iar eu ţâşnesc afară, în vântoasă.

- Franny! îl aud zbierând.

Dar eu plec capul şi o iau ca un bolid în jos pe treptele de metal, ţinându-mă de ele ca o apucată.
Sunt udă până la piele, canadiana nu pare să îmi fie de nici un ajutor, iar frigul mă loveşte ca un baros. E mai rău decât atunci când am plonjat în fiord să îl salvez pe Ennis. E mai rău decât acele dimineţi de iarnă din căsuţa noastră îngheţată de lemn, de pe plajă, când vântul vâjâia printre scândurile peretelui şi ai fi zis că mori, zău că aşa ai fi zis - Doamne, e mai rău decât
orice pe lumea asta. Apa îmi şiroieşte în canadiană, mi se prelinge pe spinare şi în mănuşi, prefăcându-mi vârfurile degetelor în bucăţi de gheaţă. Urechile cred că mi-au căzut deja. Am o clipă de luciditate, în care mă gândesc la bieţii oamenii ăştia care muncesc în asemenea condiţii vitrege, care trebuie să dea ce-i mai bun din ei în situaţia asta. Pe punte răgetul furtunii este asurzitor. Mă târăsc spre locul în care Anik stă ghemuit deasupra trupului prăbuşit al lui Samuel. Lea, Basil şi Dae încă se chinuie vitejeşte cu vinciul, ţinându-l pe loc prin nimic altceva decât simpla sforţare a muşchilor, împroşcând cu sudălmi în tot timpul acesta, în care Mal încearcă cu disperare să lege din nou cablurile.
Mă concentrez asupra lui Samuel, care e inconştient.
- Ajută-mă să-l duc înăuntru! strigă Anik şi fiecare îl luăm de un braţ şi îl târâm pe uriaş pe puntea care se zguduie.
Picioarele îmi alunecă şi cad, lovindu-mă zdravăn de punte. Plămânii mi se golesc de aer. Mi-aduc aminte de asta. E ca atunci când te îneci. Icnesc, panicată, încercând să-mi recapăt suflarea, fără succes. Cerul se învârteşte şi îmi cade pe ochi. Mâna lui Anik mi se odihneşte între coaste şi el îmi spune „încet, încet, gata, gata", până ce reuşesc să respir din nou şi iată că nu mă înec, apoi ne mişcăm, târându-ne, alunecând, în cele din urmă ajungând în capul scării.
- Cum îl ducem jos? întreb cu răsuflarea întretăiată.
Anik coboară scara cu agilitate şi dispare, apoi durează o veşnicie până reapare cu o targă. împreună, îl rostogolim pe Samuel pe ea şi îl legăm cu curelele, iar eu îmi fac griji pentru coloana lui, dar n-am ce-i face. Anik coboară câteva trepte şi îl ia pe Samuel de picioare, apoi rulăm targa în jos, pe scări. Următoarea mişcare e să o ridicăm, pare să cântărească tone, un milion de tone, e mult prea grea pentru mine, nu pot...

- Franny, spune Anik calm, nu are cine să ne ajute, sunt cu toţii prea ocupaţi. Trebuie să te concentrezi să-l ridici.
încuviinţez din cap şi îmi îndoi genunchii. Sunt mult mai puternică decât am fost vreodată, chiar şi decât atunci când înotam. închisoarea are darul acesta,
să te oţelească. îl ridicăm cu greu şi mergem clătinându-ne pe coridor. în timp ce vasul se opinteşte, suntem aruncaţi de pereţi şi iar simt cum mi se duce aerul din plămâni.
- Mergi înainte, spune Anik gâfâind, aşa că ne continuăm drumul, ne prăbuşim în bucătărie şi îl lăsăm să cadă pe bancă.
- Nu respiră, spun eu, pe un fir de voce. Nu cred că mai are puls.
- Mă duc să aduc paletele defibrilatoare.
Dar durează prea mult, cum cotrobăieşte într-un dulap, aşa că mă aplec să îi fac respiraţie gură la gură, dar pentru că e prea înalt şi prea mare, mă sui pe bancă şi îi încalec trupul masiv, apoi încep să îi fac compresii cât de tare sunt în stare. Nu am deloc senzaţia că s-ar modifica ceva. E mult prea masiv construit, oasele şi muşchii îi protejează mult prea bine inima şi nu reuşesc să ajung la ea. îi mai dau o gură de aer, una lungă, şi simt că se umflă sub mine într-un mod care mă tulbură îngrozitor.
- Dă-te jos repede!
Sar de pe el imediat şi Anik îi trage fermoarul canadienei şi îi taie cămaşa. Apoi aplică electrozii în dreptul inimii. Ei se leagă prin nişte cabluri de o cutioară neagră care are un monitor.

- Ai idee ce faci acolo? îl întreb. -Nu.

- Cred că trebuie să pui una într-o parte şi una mai jos.

- Dar tu de unde ştii?

Dau neputincioasă din umeri.

El şovăie, nesigur, apoi face cum îi spun eu. Urmărim cum aparatul se încarcă cu sarcina electrică până se aprinde beculeţul verde. Anik are o privire de om dement. întinde mâna să apese pe buton, dar nu mai
este nevoie - maşinăria administrează şocuri în mod automat dacă nu detectează bătăile inimii. Electricitatea zguduie trupul masiv al lui Samuel. în momentul ăsta el nu este decât un obiect din carne

şi sânge. Dar Samuel nu e mort - nu, nu este mort căci trage deodată aer în piept şi îşi recapătă cunoştinţa, cu o iuţeală pe care nu mi-aş fi închipuit-o.
Geme adânc şi vomită pe el, aşa că îl rostogolim pe o parte ca să nu se înece.
- Ce pizda mă-sii s-a întâmplat? întreabă el.
- Habar n-am, spun eu. Ai fost lovit şi corpul tău a încetat să mai funcţioneze. Ţi s-a oprit inima, Sam!
El se întoarce înapoi pe spate şi se uită lung la tavan. îl privim, înspăimântaţi. Nu ştiu ce soi de traumă are capacitatea de a înceta toate funcţiile unui corp şi parcă mă văd sărindu-i iar pe piept şi aplicând compresii, suflându-i din nou aer între buzele reci. Dacă îşi pierde iar cunoştinţa, va trebui să o fac din nou.
în loc de asta, Samuel spune:
- „Murim ca un naufragiu înturnându-ne în noi.
Iar eu încep să râd, surprinsă, pentru că iată, şi în ceasul al doişpelea... şi îi spun:

- „De parcă ne-am îneca în inimile noastre."[12] Iar Samuel spune, pe

o voce stinsă:

- Voi, irlandezii...

Şi apoi închide ochii şi continuă să respire.
Captura e pierdută din cauza furtunii şi a cablului rupt. Samuel are o rană făcută de cablu care îi brăzdează tot spatele. Echipajul este epuizat şi neconsolat după pierderea peştelui, îngrijorat pentru Samuel. Ennis e atât de furios pe sine că nu mai scoate nici un cuvânt.
Iar eu?
Eu nu mai sunt acea vietate cu pene.
Pentru că luminiţa care îmi localiza rândunica s-a stins, curmată de furtună, atrasă în adâncuri, unde n-o mai poate găsi soarele. Acolo unde s-o fi dus probabil şi rândunica.Fragment dintr-un poem celebru intitulat „Nada pero muerte" („Nimic decât moarte"), care aparţine poetului latino-american Pablo Neruda (1904-1973)

închisoarea de femei, Irlanda Cu patru ani în urmă

Tresar la fiecare sunet. Sunt cu nervii la pământ. Amorţeala s-a dus şi acum începe să mă doară tot.

Pentru că sunt în arest preventiv, avocatul meu are voie să mă viziteze în orice zi a săptămânii. Sunt condusă de un gardian la vorbitor şi mi se indică o masă. Geamurile sunt amplasate cât mai sus, aproape de tavan şi sunt doar crăpate. Totuşi, e mai bine decât la mine în celulă.

Mi se pare că trece o veşnicie până apare Mara Gupta. E o avocată tenace de vreo cincizeci de ani care şi-a adus asistentul chipeş şi extrem de inteligent, Donai Lincoln, cu cel puţin treizeci de ani mai tânăr decât ea. Din întâlnirile anterioare cu ei, am căpătat impresia că s-ar putea să fie combinaţi. O parte îndepărtată din sufletul meu îi apreciază pentru asta, mai ales pe Mara. Dar acea parte din mine care apreciază tot ce e în jur este înăbuşită metodic zilele astea.

Inima mi s-a făcut sloi.

Din multe motive.

Lumea groazei. Noul meu cămin. Groază că n-am să supravieţuiesc acestei experienţe, groază că o să îi supravieţuiesc totuşi.

- Cum te mai descurci? mă întreabă Mara.

Ridic din umeri. Nu am cuvinte să explic cum mă descurc în

perioada asta.

Ai destui bani?încuviinţez din cap dezinteresată.
- Franny, trebuie să vorbim de nişte probe noi care au apărut de la criminalişti.
Aştept, timp în care îi privesc ceasul delicat de aur. Mă întreb cât o costa. După ce am petrecut opt ani jenanţi învăţându-le gusturile părinţilor lui Niall, aş zice că probabil costă o cârcă de bani. îmi dă din nou prin cap să o concediez. Am făcut asta de două ori deja. Dar a fost reangajată. Familia Lynch obţine întotdeauna ce vrea. Şi acum vrea să mă vadă afară de aici.
Şi eu voiam pe vremuri enormităţi, tot felul de lucruri nerealiste. Acum nu îl vreau decât pe soţul meu.

- Franny?

îmi dau seama că n-am fost atentă la ultimele cuvinte ale Marei.

- Poftim?

- Fii atentă la ce-ţi spun, că e treabă serioasă. Serioasă. Ha.

- Poţi să îi convingi să mă lase să ies în curte? Nu vor să mă lase

afară deloc.
- Mă ocup de asta, dar, aşa cum spun, trebuie să vorbeşti cu un psiholog despre claustrofobia ta.
- Păi am vorbit.
- Franny, femeia mi-a spus că n-ai făcut decât să taci treizeci de minute şi n-a putut să pună nici un diagnostic.
Nu-mi amintesc nimic.
- O să mai programez o şedinţă şi de data asta încearcă şi tu să spui ceva, da? Acum hai să vorbim despre probele alea.
Ochii Marei sunt enormi. Cineva tuşeşte şi tresar, distrusă, epuizată, atât de cumplit de îngrozită că abia pot funcţiona. Mara mă ia de mână şi mă aduce cu picioarele pe pământ, mă forţează să mă concentrez la ce spune mai departe.
- Sunt probe noi şi pe baza lor procurorul susţine că n-a fost un accident. Şi eu, şi tu ştim că a fost, dar acum pare că a fost premeditat şi va trebui să depui mărturie pentru a mă ajuta să

pledez împotriva acestei acuzaţii. Din cauza asta o să te rog să îmi mai povesteşti o dată ce s-a întâmplat...
- Premeditat.
- Adică ai intenţionat să faci ce-ai făcut, îmi explică Donai. Ai plănuit totul şi ai executat planul.
- Ştiu ce înseamnă premeditat, spun eu şi apoi îl privesc cum roşeşte. Ce probe?
- Ajungem şi la probe, Franny, dar ascultă-mă o secundă. Asta schimbă complet situaţia, spune Mara. Nu mai vor să te acuze de omor din culpă, au mutat încadrarea juridică la două capete de acuzare pentru omor.
O privesc lung minute în şir. Nici unul dintre avocaţi nu spune nimic, probabil îmi dau timp să procesez ce mi-au spus. Dar deja am procesat totul de o mie de ori. Mă aşteptam la asta. O strâng pe Mara de mână şi îi spun:
- Nu trebuia să accepţi dosarul acesta. Am încercat să îţi spun. îmi pare rău.

Vasul Saghani, Atlanticul de Nord Sezonul migraţiei

- îmi pare rău, spune Lea când îi povestesc de rândunicile care s-au înecat. Dacă a mea n-a reuşit să supravieţuiască furtunii, e puţin probabil ca celelalte din grup să fi reuşit. îmi pare aşa de rău, repetă ea, şi îmi dau seama cât de
lovită e la rândul ei de cele întâmplate.
încuviinţez, dar nu îmi dă prin cap ce-aş putea spune. Am anunţat-o doar pentru că vreau să le spună şi celorlalţi. în piept mi s-a căscat o gură care urlă. Când închid ochii, văd păsările, una după alta, cufundându-se într-un mormânt de ape.
Cina se ia în tăcere în seara asta. Bietul Samuel nu se poate ridica din pat, aşa că ne lipseşte prezenţa lui liniştitoare. Genunchiul masiv al lui Basil mă împunge în picior şi nu pot să îl sufăr, nu pot să îi sufăr atingerea, dar nu am cum să mă dau mai încolo. Cursul vasului a fost decis. Ne îndreptăm spre St. John's, Newfoundland şi Labrador. Acolo îl aşteaptă familia pe Samuel şi acolo putem să îl internăm şi să reparăm cablul care a plesnit. De acolo, Dumnezeu cu mila. Ennis spune că el nu vrea să traverseze Atlanticul, că e cale lungă şi sunt ape necunoscute, dar acolo sunt ultimele păsări pe care le mai putem urma.
Poate că s-o fi săturat să urmeze păsări.

Nu ştiu dacă îl mai pot convinge încă o dată, însă îmi las picioarele să mă poarte înapoi pe puntea de comandă.
Este pentru prima dată când Ennis nu e la cârmă. Anik stă în locul lui, cu ochii pe linia orizontului.
- Unde e?
- Face o pauză. N-a dormit de zile în şir. Dă-i pace, Franny.
Mă prăbuşesc într-un scaun şi nu deschid ecranul laptopului pentru a verifica punctuleţele. Privirea lui Anik mă sfredeleşte pentru o clipă. Are o căutătură plină de gravitate.
- Ai de gând să mă trimiţi înapoi la treabă? îl întreb eu.
- Şi ce, m-ai asculta?
Gura mare a lui Anik se strâmbă într-un zâmbet, primul zâmbet adevărat pe care l-am văzut pe faţa lui. Spune ceva în altă limbă. îl aştept să mai spună ceva, dar el se întoarce la cârmă.

- Ce limbă a fost asta? îl întreb.

- Inupiat.

- E o limbă inuită? Confirmă din cap.

- Din Alaska de Nord.

- Acolo l-ai cunoscut pe Ennis? încuviinţează iar din cap.

- Şi cum v-aţi cunoscut?

- Pe un vas. Cum altfel?

- Şi cum e acolo?

- Atâtea întrebări.

- Am milioane.
încruntătura lui veşnică i s-a aşternut înapoi pe faţă. Dar mă surprinde spunându-mi:
- E moarte acolo. Şi viaţă. Dintre cele mai adevărate.
Privesc întinderea oceanului de sub ochii noştri, aşteptându-mă să văd dintr-o clipă în alta uscatul la orizont.
- Cât va dura să ajungem acolo? întreb.

- Două zile, poate. Şi ce-ai de gând să faci acum că păsările...
- N-au murit toate, îi spun eu. Deşi... Nu ştiu. Continui să îmi pigulesc cojile de pe mâini până îmi dă sângele. Dacă Ennis nu mai vrea să continue...
- Vei găsi altă soluţie, spune el simplu. Dar nu înţelege. De luni de zile încerc să găsesc un căpitan care să vrea să mă ia. Nu au murit toate, repetă Anik.
Trag aer în piept. Da, are dreptate, dar nu mă pot abţine să nu văd cum li se scufundă trupurile într-o ceaţă, nu mă pot abţine să nu îmi amintesc sunetul gol din pieptul lui Samuel când îi suflam aer în plămâni. Mă cutremur din cap până în picioare.
- Ştii, momentul dinainte de a se trezi... înainte să îi facem şocuri electrice... Anik mă priveşte pieziş. A fost înspăimântător.
-Da.
- Pentru o clipă a murit. Nu mai părea să fie în corp. I-am suflat în gură şi s-a umplut ca un balon. Era un... un obiect gol, fără viaţă.
Anik încuviinţează din cap.
- Bunica mea ar spune că pentru o clipă a vizitat lumea spiritelor. L-am rechemat şi poate că acum ne e recunoscător pentru asta, sau poate dimpotrivă. Unii zic că nu-i bine să desprinzi pe cineva dintr-un astfel de loc.

- Ai vorbit vreodată cu cineva care s-a întors de acolo?

- Unii aşa pretind.

- Şi îi crezi?
Aş vrea să spună da, aş vrea asta tare mult, dar el nu face decât să dea din umeri.
- Şi cum ai descrie acel tărâm?
Anik cugetă o clipă şi îmi dau seama că m-am aplecat aşa de tare în faţă că risc să cad de pe scaun.
- Se spune că e un loc fără reguli şi pedepse, zice el. Un loc imponderabil, un loc frumos.

Şi dintr-odată mă trezesc plângând.

- Toată lumea se duce acolo?

- Aşa se zice.

- Chiar şi noi? Chiar şi eu? -Da.

- Şi cei dragi?

- Sigur că da.

închid ochii şi lacrimile mi se preling pe obraji, iar spiritul de care vorbeşte el, spiritul meu, simt cum încearcă să se elibereze, să îşi găsească drumul spre acel loc, doar că trupul meu nu-i dă voie, nu încă.

- Atunci ea mă aşteaptă acolo.

- Cine?

Deschid ochii şi mă trezesc fixată de ochii lui căprui.

- Fiica mea.

Umerii i se lasă şi îl văd cum răsuflă adânc. Are ochii plini de

lacrimi şi el.

- Franny, spune Anik, întinzând o mână să mă mângâie pe păr.

Privim împreună marea, aşteptând să apară uscatul şi dorindu-ne

să nu fi fost nevoie să ajungem pe el.Vasul Saghani, Curentul

Labrador, lângă Newfoundland Sezonul migraţiei

Moralul nostru e la pământ în timp ce ne apropiem de coastă, de Newfoundland. Am abandonat orice încercare de a mai căuta peşte şi nu m- am aşteptat să îi văd pe ceilalţi atât de pierduţi şi îndureraţi. Parcă îţi vine mai uşor să vezi cât de importantă e marea pentru aceşti oameni, cât de importantă e căutarea atunci când nu mai sunt parte din ea.

Samuel m-a avertizat de pericolele Curentului Labrador şi ce greu ne va fi să ajungem în punctul în care se întâlneşte cu Curentul Golfului. Dar nu mi-aş fi închipuit niciodată cum e de fapt. Suntem aruncaţi în vâltoarea unor asemenea viteze că nu văd cum am putea să ne oprim din înaintare.

Mai mult, cei doi curenţi sunt unul lângă altul, unul e îngheţat, celălalt cald, şi au creat o pâclă de ceaţă groasă în timp ce ne apropiem de uscat. Stau la prova cu mâinile încleştate pe balustradă şi nu sunt în stare nici măcar să îmi văd mâinile, darămite stâncile spre care ne îndreptăm cu o viteză ameţitoare. Clopotul sună deasupra. îmi imaginez ţipătul strident al unui pescăruş, sunetul aripilor lui care flutură în ceaţă. Ar trebui să fie sute de pescăruşi pe un ţărm ca acesta.

Vasul încetineşte. Membrii echipajului de pe punte strigă unul către celalalt şi raza farului croieşte o cărare prin ceaţă. Clopotul sună într-un ritm susţinut, după care îmi pot potrivi răsuflarea. Ennis ne conduce în portul oraşului St. John's fără prea mare efort, îmi pare. Dar eu ştiu cu ce strădanii şi stres s-a executat această manevră. Au fost cu toţii încordaţi toată dimineaţa, incapabili să controleze vremea sau priceperea căpitanului.Eu sunt speriată din alte motive: paşaportul meu e fals.
Bine, nu e chiar aşa. Nu e fals, însă nu este al meu.
Sunetul mă loveşte primul. încep să aud din ce în ce mai multe voci care îşi adaugă strigătele în vânt. Se formează siluete în ceaţă. Oameni care ţin în mână pancarte: „Opriţi masacrul!" „Oceanul le aparţine peştilor, nu oamenilor!" „Gata cu măcelul!"
Respir o dată, e mai mult un oftat; simt ca un pumn în piept. Strigătele sunt aproape violente, pline de o furie pe care o ştiu prea bine: furia soţului meu o întruchipează ei, cum scandează şi strigă, cum încearcă şi ei să facă tot ce pot pentru a opri inevitabilul şi înnebunitorul viitor sumbru pe care singuri ni l- am construit.
Lea vine lângă mine. Are ochii plini de răceală, faţa îi e parcă sculptată în piatră.
- Nu te uita la ei, spune ea pe un ton alb.
Văd o pancartă mai mare decât celelalte - „Ce mai vreţi să mai distrugeţi acum?" - şi mă cuprinde o ruşine fără margini. Pentru că sunt de partea greşită a acestei baricade.
E ciudat să mă aflu din nou pe uscat, chiar şi după câteva săptămâni petrecute pe mare. Pare deja nenatural. Pământul pare prea tare sub tălpi, de parcă e gata să mă strângă cu fiecare pas. înaintez pe pasarelă spre vamă, încercând să mă bag în spatele echipajului de pe Saghani. Mi se dă un formular să îl completez şi aşa fac, punând acolo informaţiile despre Riley Loach din Dublin. Un vameş ultra-zelos mă priveşte cu ochi de vultur în tot timpul acesta. Dar cel din spatele ghişeului nu face decât să îmi arunce o privire rapidă - iar eu am grijă să îi zâmbesc cât mai larg, ca să îmi modific trăsăturile feţei niţel -, apoi îmi ştampilează paşaportul şi mă lasă să trec.
Suntem separaţi de protestatari printr-o îngrăditură, dar îi aud bine, pot să le disting feţele şi văd că fiecare din ei ne priveşte cu dezgust, cu aceeaşi expresie de uluială, de uimire totală cu care m-am luptat şi eu. Un bărbat de la capătul grupului are o cipilică

vărgată şi o pancartă pe care scrie „Dreptate peştilor, moarte pescarilor”. Mă ia cu fiori şi chiar în acel moment privirea ni se încrucişează şi mă simt de parcă omul acela citeşte în inima mea şi mă judecă, mă vede un monstru.
- Hai, spune Basil, trăgându-mă de cot. Nu le da satisfacţia asta. Mergem mai departe, până se eliberează strada şi apoi aşteptăm o ambulanţă pentru a-l transporta pe Samuel la spital.
- Eşti în regulă? mă întreabă încetişor Lea, în timp ce amândouă aşteptăm, un pic mai departe de ceilalţi.

îi arunc o privire piezişă.

- De ce să nu fiu?

- Pari cam nervoasă.

Stă cu ochii pe mine, această femeie mecanic din Franţa. îi simt ochii negri pătrunzători şi uneori, când îi întâlnesc privirea, o văd cum se fereşte. Nu am fost sigură până în acest moment dacă interesul ei pentru mine e din grijă sau poate se leagă de ceva mai intim, mai dureros.
Ennis s-a suit în ambulanţă cu Samuel, aşa că noi, restul, luăm taxiuri. îmi petrec această cursă uitându-mă pe fereastră la oraşul care şerpuieşte, la casele viu colorate construite pe dealurile colţuroase. Totul este în continuare înfăşurat într-o ceaţă deasă, dând acestei zile o aură ireală.
îl găsim pe Ennis prăbuşit de oboseală în camera de aşteptare şi ne cufundăm în scaune pe lângă el.
- îl examinează cineva. Am sunat-o pe Gammy, e pe drum.
Trec patruzeci de minute până soseşte şi nevasta lui Samuel, Gammy. Intră pe uşă cu nişte cizme mari de piele, pantaloni strânşi pe picior şi un pulover de lână mitoasă care îi acoperă silueta bine legată. Are părul la fel de roşu ca al lui Samuel, lipit pe frunte de sudoare, şi obraji roşii. Ochii ei albaştri clipesc îngrijoraţi, privind în toate părţile, în timp ce îl învăluie pe Ennis într-o îmbrăţişare zdravănă şi îl bate pe spate.
- Unde-i?

Ennis îi arată şi apoi tăcem cu toţii, aşteptând. Eu însă nu ştiu să aştept.

- De când sunt căsătoriţi? îl întreb pe Dae.

- De vreo treizeci de ani. Cred că au ajuns deja la doişpe copii.

- Nu se poate!

- Ba da. Samuel e un om plin de iubire. întreabă-l dacă nu mă crezi.

- Păi l-am întrebat şi mi-a spus deja de mai multe ori acelaşi lucru.

Ne trecem ziua cu nimicuri, jucând cărţi cu un pachet pe care s-a gândit Dae să-l aducă. Lea şi cu mine facem o incursiune şi ne întoarcem cu chifle, ouă şi cafea. Gammy apare în cele din urmă pe la mijlocul amiezii, sleită de puteri.

- îl ţin pe nătărău în spital noaptea asta. I-au dat nişte antibiotice puternice pentru infecţie şi vor să îi monitorizeze inima. S-ar putea să fie probleme la inimă.

- De la defibrilator? întreb eu.

Privirea lui Gammy se îndulceşte când dă cu ochii de mine.

- Nu, scumpo. Problemele la inimă sunt dinainte să se rănească. I-ai salvat viaţa. Gammy îl priveşte pe Ennis. Probabil că şi nenorocitul acela de cablu care l-a lovit i-a salvat viaţa. Altfel n-am fi aflat nimic de problemele astea şi ar fi fost prea târziu. N-am crezut că o să ajung să-ţi mulţumesc pentru ceva pe lumea asta, Ennis Malone.

Mă gândesc că a glumit, dar nimeni nu zâmbeşte. Ennis înclină un pic capul, în semn de recunoaştere. Gammy îl priveşte o vreme, cu o expresie greu de citit. Apoi îşi desface larg mâinile.

- Bun. Pe cai, fraţilor. Am acasă o droaie de animale înfometate care trebuie hrănite şi mă gândesc că nici vouă nu v-ar strica o baie şi un blid de mâncare.

Mă trezesc în maşina lui Gammy cu Ennis şi Lea, în timp ce restul pleacă să găsească o maşină de închiriat. Casa lui Gammy şi a lui Samuel e pe undeva în afara oraşului.
- Poate ţi s-a luat şi ţie de data asta, Ennis Malone, spune Gammy. O fi unul dintre acei oameni care câştigă autoritate atunci când folosesc numele întreg al cuiva. Are accentul similar cu al lui Samuel, o amestecătură de accent de Newfoundland, de Irlanda şi de Canada. Nu că te-am văzut să te oprească vreodată faptul că ai pierdut un om în valuri, spune ea rece. Mai-mai să cred că singur te-ai apucat să îi arunci peste bord.
Cuvintele ei sunt necruţătoare, şi mă întreb despre ce bieţi muritori vorbeşte; mă întreb şi ce contribuţie a avut Ennis la moartea lor şi cât de mult regretă. Nu m-ar surprinde să fie aşa. Doar l-a trimis şi pe Anik pe mare în plină furtună, nu-i aşa? Şi nu încăpăţânarea lui de a prinde peşte a fost cea care aproape că l-a băgat pe Samuel în mormânt? Ba şi pe noi ceilalţi?
înţeleg în cele din urmă, cu inima grea, ce voinţă de fier are căpitanul. De două ori am mai recunoscut ceva asemănător în viaţă - în mine şi apoi în soţul meu - şi ştiu că e o formă de comportament distructiv. Cât de departe va merge Ennis pentru a obţine ce vrea, această fabuloasă Captură de Milioane? Ce va sacrifica pentru asta?
- Ţi l-am adus acasă, Gam, spune Ennis pe un ton calm de pe bancheta din spate.
îl privesc pe furiş în oglinda retrovizoare. Capul i se odihneşte obosit pe fereastră, în timp ce el priveşte oceanul din stânga noastră. Povara dorinţei atârnă greu pe umerii lui.
- E prea târziu, Ennis Malone. Târziu al dracului. Şi dacă ai cumva intenţia să ne mai faci şi alte necazuri, am eu ac de cojocul tău.

- Dacă vrei, putem să ne ducem să stăm în oraş.

- Termină cu prostiile.

- Nu a fost vina căpitanului, spune Lea, cu încăpăţânare. Cu toţii

cunoaştem

riscurile. Nebun e cel care păşeşte pe un vas încredinţat că îl va părăsi nevătămat. O ştii şi tu, o ştie şi Samuel.
Gammy se uită în oglindă la femeia mult mai tânără.
- Şi crezi că e corect să te foloseşti de devotamentul omului? Să profiţi de afecţiunea lui până face cum zici tu? Până e gata să sară în faţa glonţului de dragul tău?

Nimeni nu scoate o vorbă.

Gammy mă priveşte, şi mă pregătesc să primesc şi eu o lovitură:

- Şi fetişcana asta cine e? Pe tine cum te-a racolat, scumpo?

- O, eu m-am racolat singură.
- Ei, atunci să fii sănătoasă. Dumnezeu ştie că o să ai nevoie de sănătate. Acuma, dacă priviţi pe colinele din faţă, o să vedeţi căsuţa noastră în curând.
Şi după ce luăm o curbă, un far apare pe o limbă de pământ, înălţându-se până la cer.
- Nu, spun eu. Chiar acolo locuiţi?
Pe Gammy o umflă râsul când îmi vede mutra uimită.
Farul e într-un loc destul de izolat ca să nu fie automat, ci să aibă încă nevoie de un paznic, şi când Gammy îmi spune povestea familiei ei şi cum întotdeauna au păzit farul, din tată în fiu, încep să mă simt ca acasă. Simt asta şi în pământul pe care calc când ies din maşină şi păşesc pe stânci. E scris pe cer şi în oceanul care mugeşte, în tânguiala vântului, în modul în care ea merge pe pământ, până la far; e stăpâna acestui pământ, iar pământul este stăpânul ei, tangibil, de necontestat. Oare cum o fi să fii legat atât de puternic, de bunăvoie, de un loc?
- E totul în regulă, drăguţă? mă întreabă Ennis şi îmi întinde rucsacul din portbagaj.
Confirm din cap şi îl urmez înăuntru. Casa de lângă far e normală, de fapt, nu e o relicvă a trecutului, ci o casă obişnuită, cu tavanul jos, cu un şemineu, îndeajuns de dezordonată ca să lase de înţeles că adăposteşte copii.
Şi ce mai copii!
Pentru o clipă încerc să nu mă holbez, după care renunţ cu mare uşurare şi bucurie în timp ce ei ies din camerele pe care le împart

sau răsar de pe dealuri. Nu o duzină, ci şase fiice identice, cea mai mică de şase ani, iar cea mai mare de şaisprezece, fiecare cu acelaşi păr roşu neîmblânzit şi pielea albă şi pistruiată. Nici una dintre ele n-are pantofi în picioare. Nişte copii robuşti, cam răpănoşi, liberi. Care mă privesc cu aceeaşi expresie plină de interes, de inteligenţă şi năzdrăvănie. îmi sunt dragi chiar înainte de a le fi aflat numele. Poate pentru că au sânge irlandez, îmi sunt familiare. Poate pentru că sunt extraordinar de asemănătoare, poate pentru că totul e atât de straniu.
Cu toatele îl îmbrăţişează pe Ennis, încântate, apoi pe Lea, apoi pe restul membrilor echipajului care ies din maşina închiriată. Pe mine mă măsoară precaut cu privirea.
- Hally, se prezintă cea mai mare în timp ce îmi strânge mâna. Are părul cel mai răvăşit dintre toate şi ochii de un albastru mai intens decât al mării într-o zi senină.
- Şi ele sunt Blue, Sam, Coli, Brin şi Ferd.
- Nu-ţi bate capul, oricum nimeni nu-şi aduce aminte cum ne cheamă pe fiecare, spune una din ele, cred că Brin.

- O să îmi dau silinţa.

- Uneori le pun să poarte ecusoane cu nume, recunoaşte Gammy.

- Eşti irlandeză? mă întreabă Hally. Confirm din cap.

- Şi noi! spune Ferd.
- E departe Irlanda, zice Blue. Apoi: Din ce parte te tragi?
- Galway.
- Din republică, zice Hally. Deci ai susţinut încheierea Războiului de Independenţă[13] şi colonizarea Irlandei de Nord de către englezi?
Clipesc năucită.
- Păi, câţi ani crezi că am? Mă vezi chiar aşa bătrână?
Hally scoate un sunet de nerăbdare şi decide că nu mai merită să mă întrebe nimic despre această chestiune. Restul adulţilor sunt adunaţi în jurul mesei de bucătărie, în timp ce eu am fost înconjurată de copii în camera de zi. Focul arde vesel, chiar acum, când soarele e sus pe cer - vântul e tăios aici, pătrunde în casă, îngheaţă aerul.

- Ar trebui să vizitaţi Irlanda într-o zi, le spun eu fetelor, cufundându-mă într- unui din fotoliile de piele. V-aţi potrivi acolo.

- Putem sta la tine? mă întreabă Hally. Surprinsă, răspund:

- Bineînţeles.

Cea mai mică, Ferd, mi se suie în poală şi se cuibăreşte acolo.

- Bună.
- Bună, îmi zice ea, învârtindu-mi o buclă pe degetele micuţe şi fredonând un cântecel, mulţumită.

- Te pasionează istoria? o întreb pe Hally. Ea confirmă din cap.

- Mama vrea ca Hally să urmeze facultatea de istorie, zice Blue.
- Lăsaţi-o pe Franny în pace, ce vă ţineţi de capul ei? le strigă Gammy din bucătărie.

Şi-a dat jos puloverul acela uriaş de lână şi îi văd braţele şi umerii

musculoşi. Fetele se ridică fără tragere de inimă şi dau să plece

când eu le zic repede:

- Nu, nu plecaţi.

Din momentul acela sunt veşnic însoţită de şase umbre. Hally mă bombardează cu întrebări. Ferd pare să vrea tot timpul să se lipească de mine. Coli nu spune o vorbă, dar îmi priveşte faţa de parcă pe ea s-ar citi secretele universului. Blue şi Brin par mai interesate să se joace una cu alta, dar se ţin aproape, iar Sam râde cu bunătate la orice spune altcineva.

- Vrei să vezi grădina noastră? mă întreabă Ferd.

în grădină îi văd pe Basil şi Gammy certându-se pe mâncarea pe care o gătesc pentru cină. Se pare că Basil e îndeajuns de bădăran ca să le dea oamenilor ordine la ei acasă, iar Gammy e singura cu destulă coloană vertebrală încât să îi ţină piept. Dae şi Mal joacă iar cărţi şi se ciondănesc. Lea meştereşte la maşini, o aud cum

umblă la motorul lui Gammy. Anik a dispărut pe undeva pe afară, iar Ennis nu ştiu pe unde e.
Zâmbesc pentru că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să văd grădina. Ferd decide că vrea să o car în cârcă, aşa că o ridic şi ieşim cu toatele afară. Mânuţele ei mi se încolăcesc cu blândeţe în jurul gâtului.
- De luni de zile culegem din ea, explică Sam în timp ce ne îndreptăm spre un deal acoperit de o minunată grădină de legume.
- Şi ce legume cultivaţi? întreb, urmând potecile de piatră printre straturi.
- Aici avem ceapă, îmi spune Blue, arătându-mi stratul. în straturile alea sunt cartofi, dar i-am cules deja. Aici avem sfeclă, morcovi, conopidă... ăăă... şi aia cum se numea, Coli?
- Kale, spune Coli în şoaptă, trecându-şi degetele peste frunzele mov-verzui.
- Astea-s preferatele lui Coli, spune Blue, vezi ce seamănă cu trandafirii?
- Mai avem o grămadă, zice Sam. Acolo avem plante aromatice. Mentă şi altele.

- Mentă, îh, comentează Brin, strâmbând dezgustată din nas.

- Ştii să grădinăreşti? mă întreabă Hally.

- Un pic, nu mă pricep ca voi.

- Păi cum crezi că te poţi întreţine dacă nu ştii să grădinăreşti? îmi

ascund un zâmbet.

- Aşa e, ai dreptate, ar trebui să învăţ. Dar e greu când stai pe un

vas.
- Ei, aşa-i, spune şi ea. Dar când o să ajungi acasă... Dau din cap. Nu mâncăm decât legume cultivate în grădina noastră, ouă de la găinile noastre şi ce prindem din mare.
- Dar n-am mai prins peşte de o grămadă de timp, oftează Brin.
- Şi alte sortimente de carne? le întreb. Creşteţi animale?
- Nu, fără carne, spune Hally. Se zbârleşte niţel şi arată cu adevărat ameninţătoare. Tata zice că n-avem nevoie de carne.

Măi să fie! Samuel a băgat în el carne pe vas. Acum nu mă mai mir de mutra vinovată pe care a făcut-o când i-am spus că sunt vegetariană.
- Sunt impresionată şi vă invidiez, le spun, iar Hally începe să mă mai privească suspicioasă.
- Am dat jos plasele, vezi? îmi arată capătul grădinii, unde există un schelet de metal pe care atârnă o plasă. Hei, plecaţi de acolo, le spune lui Blue şi lui Brin, care s-au luat la trântă pe jos şi sunt acum murdare.
- De ce? o întreb eu pe Hally.
Ea dă din umeri.
- Păsările n-au mai încercat să fure nimic din grădină în ultima vreme.
- Pentru că nu mai e nici una, spune Blue de parcă lucrul acesta se înţelege de la sine.

Simt cum mi se strânge inima.

- Asta e trist. Hally dă din umeri. -Mda.

- Dar e bine pentru legume! strigă veselă Ferd de pe umerii mei.
Apoi ne petrecem vremea la coteţul găinilor, un loc uriaş şi labirintic, cu nişte căsuţe de lemn în care dorm păsările şi bucăţi de pământ acoperite cu iarbă, în care să scurme. Sunt douăzeci şi trei în total, şi sunt aşa de obişnuite cu oamenii că ne lasă să le luăm în braţe şi să le mângâiem. Penele lor pestriţe sunt moi ca mătasea la pipăit, iar cloncănitul lor e aproape matern şi îmi place mult aici.
E aproape ora amurgului când coborâm dealul până la bucata nisipoasă de plajă. Majoritatea fetelor ţopăie şi o iau înainte, dar Ferd îmi rămâne în spinare. E din ce în ce mai grea, dar pentru nimic în lume n-aş vrea să o dau jos.
Două dintre fete dispar şi se întorc cu nişte cai negri uriaşi pe care îi aduc pe plajă. Amândouă îmi fac cu mâna şi apoi se aruncă pe spatele gol al animalelor, împungându-le cu călcâiele până ce pornesc la trap de-a lungul ţărmului. Copitele uriaşe tropăie ca un tunet şi nisipul se împrăştie în toate părţile; fetele par micşorate, miniaturi pe spatele animalelor acelora uriaşe, şi în acelaşi timp în simbioză cu ele.

Ferd se cere jos şi se duce să se joace în nisip cu surorile ei, aşa că mă aşez pe
o dună şi privesc cele două călăreţe galopând în susul şi în josul plajei. Un soare auriu apune colorând cerul cu dâre roz, oceanul într-o nuanţă metalică, îmi îngrop picioarele şi mâinile în nisip, simţind firele aspre pe piele, şi îmi doresc să rămân pentru totdeauna închisă aici, în această seară, dar sunt deja la un milion de mile depărtare. Cândva aş fi trăit pentru o astfel de noapte dulce, aş fi devorat-o şi aş fi lăsat-o să îmi înfierbânte sângele, dar acum nu mai e nimic. Sunt separată, e ca şi cum aş fi deja moartă. Ennis apare în tăcere şi se aşază lângă mine. A adus un pahar de vin pentru mine şi o bere pentru el. Sunt surprinsă de prezenţa lui, căci până în momentul acesta a făcut tot ce a putut să mă evite.

- Sunt o comoară, nu-i aşa? mă întreabă el, cu ochii la fete.

încuviinţez din cap.

- Ai tăi cum sunt?

Nu aştept nici un răspuns, dar el spune:

- Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic de ei.

- Cum îi cheamă?

- Owen şi Hazel.

în voce i se aude o încordare, aşa că nu mai întreb nimic de copiii

lui. Curiozitatea mă îndeamnă în altă direcţie.

- Şi care e marele mister cu tine şi Anik? Cum ţi-a devenit el

secund?
- Nu e secret, spune Ennis. Doar că nu e povestea lor şi n-au dreptul s-o istorisească. Lucram împreună pe un alt vas înainte de Saghani. în mijlocul unei furtuni vasul s-a scufundat şi s-au înecat toţi de pe vas, mai puţin eu şi Anik, iar noi doi am supravieţuit pentru că ne-am agăţat de un catarg şi ne-am legat unul de altul,

după care am aşteptat trei zile în apă să fim găsiţi. Acum nu mai vrem să navigăm unul fără celălalt, asta e, atâta tot.
Nu spun nimic. Nu la asta mă aşteptam şi simt că îmi îngheaţă sângele în vene când mă gândesc cum o fi fost să stai atâtea zile în apă, înţelegând că această încercare cumplită trebuie să te lege de celălalt pentru totdeauna.

- De ce îmi spui toate aceste lucruri? îl întreb în cele din urmă.

Ennis mă priveşte.

- Păi am zis să-ţi curm suferinţa. Dau ochii peste cap.
Caii galopează furtunos, tunător. Două cozi de păr roşu flutură pe spinarea lor, încurcate cu coamele negre ale animalelor.

- O să se întoarcă şi peştii, spune dintr-odată Ennis.

- N-o să se întoarcă. Nu câtă vreme vor mai fi oameni aici.

- întotdeauna sunt cicluri...

- Ennis, asta e o exterminare în masă. Nu se mai întorc.

Faţa i se schimonoseşte, de parcă nu ar vrea să creadă ce-i spun.
- Mi se pare uimitor. De ce te torturezi aşa? îl întreb. E ca şi cum te-ai pedepsi. De ce?
- Pentru că nu există altceva pe lumea asta. Nu există altceva pentru mine. E tot ce am, asta şi copiii mei, iar ei nu mai sunt ai mei decât dacă mă străduiesc în continuare, dacă reuşesc să fac ceva cu viaţa mea.
- Poate nu înţeleg eu bine, dar ce legătură au banii cu custodia?
- Nu voi putea niciodată să îi câştig în instanţă dacă nu sunt angajat şi n-am bani.
- Atunci du-te înapoi, fă-te taximetrist, om de serviciu, barman, orice. Nu poţi fi tată dacă eşti absent.
Clatină din cap. Dar cred că nici nu mă aude. îl privesc lung şi simt cum îmi pătrunde ceva întreaga fiinţă. Recunoaştere.
Ennis şi cu mine suntem la fel.

Mi-a spus că îl judec, că îl cred un gunoi şi adevărul e că aşa era. Dar cum aş putea oare să îi judec comportamentul distructiv când şi eu îl am?
- Pur şi simplu, nu pot să mă opresc, recunoaşte Ennis. Ia o înghiţitură de bere, probabil ca să se calmeze. E o boală, mai zice el.
Şi eu i-am spus acelaşi lucru lui Niall pe vremuri despre dorul meu de ducă, despre faptul că o să-l părăsesc şi o să-i fac rău, dar acum, când îl aud pe altul spunând-o, mi se pare că sună mai degrabă a scuză decât a altceva. Sună egoist.
Ennis continuă, îşi descarcă sufletul, poate căutând un fel de iertare a păcatelor, dar n-a venit la persoana potrivită - n-am de unde-i da aşa ceva.
- Suntem pescari de sute de ani. Generaţii întregi de pescari. N-am avut niciodată altă îndeletnicire. Singurul lucru pe care l-am auzit toată copilăria a fost căutarea Capturii de Milioane, cum eu o să fiu primul care o să o găsesc din seminţia mea de bărbaţi mânaţi de această obsesie. Tace o vreme, apoi adaugă pe un ton mai scăzut. E singurul lucru la care mă pricep. Trebuie să existe şi alt mod de a fi un tată bun, un om bun şi să rămân totuşi cine sunt.
Nu am un răspuns pentru asta. Nu am reuşit să aflu nici eu cum ai putea să fii un om pe care se poate conta şi în acelaşi timp să îţi păstrezi libertatea.
Mâna lui Ennis în care ţine paharul tremură.
- Dacă e nevoie să renunţ la tot pentru ei, o să renunţ, dar trebuie să găsesc un mod demn în care să sfârşesc capitolul acesta. Trebuie să... realizez ceva.

- Chiar dacă asta îi pune pe alţii în pericol.

- Da, spune el şi vocea i se sparge. Chiar şi atunci.

Stăm tăcuţi în timp ce fetele galopează în sus şi în jos, în sus şi în

jos.

Atmosfera e încărcată între noi din cauza ruşinii, dar şi a

înţelegerii.

- Şi dacă le-ai da drumul celorlalţi? îl întreb.

- Dar nu pot pleca singur pe mare.

- Nu poţi pleca doar cu mine? Ennis îmi aruncă o privire.

- Doar noi doi? încuviinţez din cap. încet, clatină din cap.

- Nu, nu cred.

însă ceva din ochi i s-a preschimbat; am sentimentul că am aprins

un chibrit.

- La masă!

Ne întoarcem amândoi şi-l vedem pe Basil zbierând după noi din casă. Ennis se ridică. Cenuşiul din barbă i se transformă în argint în lumina amurgului.

- Stau să le aştept pe fete, zic eu, pentru că vreau să fiu singură.

Smocurile albe de la chişiţa cailor sunt groase şi stufoase; dragostea le tremură în muşchi şi în trupuşoarele de pe spatele lor. Cea mai mică, Ferd, are şase ani. Atâta ar avea şi fiica mea acum, cu păr negru ca pana corbului, la fel ca al meu, ca al tatălui ei.

Războiul Irlandez de Independenţă (cunoscut şi sub numele de

Războiul Anglo-Irlandez) a durat din 1919 până în 1921 şi a fost un

război de gherilă pe care l-a purtat Armata Republicană Irlandeză

(IRA) împotriva guvernului britanic şi a soldaţilor britanici trimişi

în Irlanda.Newfoundland, Canada Sezonul migraţiei

- De ce plângi?

Deschid ochii şi o descopăr pe Ferd aşezată pe nisip în faţa mea. Celelalte fete mână caii înapoi pe deal. Soarele a apus, iar stelele sunt o pătură strălucitoare deasupra.

- Aşa plâng eu, zic, ştergându-mi lacrimile de pe faţă.

- Aşa şi Hally. Mama spune că e din cauza vieţii anterioare de care-şi aduce aminte.

Zâmbesc.

- Asta e frumos.

- Şi probabil că e adevărat, dacă aşa zice mama.

- Da, probabil că este.

- Haide. Nu ţi-e foame, Franny drăguţo?

Râde de modul în care m-a alintat şi mă face şi pe mine să râd.

- Ba da, mor de foame.

Mă ia de mână şi mă conduce înapoi spre casă. Raza farului dă roată, inexorabilă precum mareea, uite-o, nu e

.La capătul mesei mari a fost lipită o măsuţă mai mică, însă tot de-abia reuşim să ne aşezăm toţi paisprezece. Gammy nu îşi trimite copiii să mănânce în altă parte şi se vede că au cu toţii maniere la masă.
- Să trăiască tata, spune Coli cu obişnuita ei şoaptă visătoare.
Ridicăm cu toţii paharele în cinstea lui Samuel.
Se serveşte cina, o delicioasă tocană de legume. Basil s-a abţinut de la figurile lui, n-a făcut decât să înconjoare masa şi să se asigure că fiecare dintre noi avem o rămurică de rozmarin şi o felie de lămâie în castron, iar adulţii au paharul plin cu vin. Sunt surprinsă cât de mult îi apreciez particularităţile, pasiunea, atenţia pentru detaliu. Mă surprinde privindu-l şi îmi face cu ochiul, stricând momentul.
- Tot nu m-am lămurit cine-i fata cea nouă, zice Gammy şi toţi ochii se întorc spre mine.

- E ornitoloaga noastră, zice Mal. Păsările ei o să ne conducă la

peşte.

- Dar nu mai sunt păsări, protestează Ferd.

- Mai sunt câteva, îi spun eu. Doar că se ascund.

- Care? mă întreabă Hally.

- Rândunicile arctice, îi spun.
Şi, dintr-odată, mă aflu înapoi în laboratorul soţului meu în ziua în care am aflat prima dată de ele, când a vărsat lacrimi, primele lacrimi pe care l-am văzut vărsându-le, în timp ce descria călătoria acestor păsăruici, curajul lor.
- Au migraţia cea mai lungă dintre toate vieţuitoarele acestui glob, de la Arctica până la Antarctica, şi înapoi.

- Şi tu mergi pe urma lor, Franny? mă întreabă Gammy. Ca să le

studiezi? Confirm din cap.
- Am reuşit să le pun la trei dintre ele dispozitive de urmărire. Apoi înghit cu greu şi spun: Scuze, la două.

- Şi de ce ţii să faci călătoria asta personal?
- E parte din metodologie.
- Nu ai o echipă? Faci asta de una singură, le urmăreşti tot drumul? mă întreabă ea, clătinând încet din cap, neluându-şi ochii de la mine. Ce te-o fi îndemnat să alegi o viaţă aşa de singuratică?
Toată lumea tace şi mă aşteaptă să răspund.
îmi încrucişez mâinile în poală şi mă gândesc la întrebare.
- Viaţa e singuratică. Dar e mai puţin singuratică în preajma păsărilor. Tot ele m-au condus şi la soţul meu pe vremuri.

Sună neverosimil.

Tăcerea se prelungeşte.

- Căcat, ce ţicneală! spune Basil brusc.

- Vezi că te-aud copiii, Bas, spune Dae în timp ce fetele încep să

chicotească.

După cină, fetele se apucă să cânte, ceea ce înţeleg că face parte din obiceiurile lor. Se ceartă vreo cinci minute bune ce cântec să cânte mai întâi, până când Hally declară că vor cânta numai cântece irlandeze de dragul meu, ca să îmi fie mai puţin dor de casă.
Dar cântecul lor îmi pătrunde în suflet, şi iată că mă aflu brusc înapoi la Kilfenora, cu familia mea în bucătărie, în căsuţa mamei de lângă mare, mi-e dor de ea, apoi iată-l pe soţul meu aproape de mine, fiica mea, copilul pe care nu mi l-am dorit niciodată, copilul de care m-am luptat să scap, cel de care m- am îndrăgostit profund, catastrofal, cel pe care l-am pierdut. Cea mică, Ferd, cu degeţelele ei în jurul gâtului meu, cu răsuflarea caldă lângă ureche, ea m-a
înmuiat şi acum iată că îmi port propria fiică micuţă în braţe încă o dată, un trupuşor nefiresc de imobil, fără suflare, fără căldură, şi indiferent de cât de des încerc să îl las în urmă nu voi reuşi niciodată să curm această durere sfâşietoare, senzaţia de insuportabilă imponderabilitate pe care-l are trupul ei în mâinile mele.

Nu-mi mai simt corpul când mă reped la uşă. Afară e frig, dar eu nu simt frigul şi, înainte să închid uşa în urma mea, o aud pe Blue întrebând „Am supărat-o cu ceva?”, iar Anik îi răspunde „Nu, are ea gândurile ei negre” şi eu mă îndrept spre dealuri şi spre ţărmul mării. îmi dau jos hainele şi intru în apa îngheţată şi durerea este atât de mare şi în acelaşi timp nimicul, nimicul, nimicul.
Stau întinsă pe apa mării şi mă simt mai pierdută ca niciodată, pentru că nu se cuvine să îmi fie dor de casă, nu se cuvine să tânjesc după lucrurile pe care am fost atât de dornică să le părăsesc.
E nedrept să fii o fiinţă capabilă să iubească, dar incapabilă să prindă rădăcini.
în cele din urmă sunt descoperită de Gammy, Hally şi Lea. Mă învelesc într-o pătură pe ţărm şi aud cum cineva spune „Lăsaţi-mă să mor”, de mai multe ori, şi, în timp ce Gammy mă sărută pe frunte şi Hally îmi mângâie părul şi mă îmbrăţişează atât de tare că tremurăm toate, îmi dau seama că eu eram aia care vorbea.

- Rămâi, îmi şopteşte Hally în ureche. Dar nu pot. *Trondheim,*

Norvegia Cu opt ani în urmă
-Alo?

- Bună.

îl ascult cum respiră în telefon.

- Unde eşti? mă întreabă şi are o voce foarte obosită.

- Trondheim.
Durează o clipă până înţelege ce spun şi se obişnuieşte cu gândul. îi cer prea mult. îl epuizez.
- De ce în Trondheim?
- Pentru că am fost la Oslo, dar luminile oraşului m-au împiedicat să văd aurora boreală.

- Dar ai găsit-o? Cum este?

- O privesc de la balcon. E cel mai minunat lucru, Niall... Ţi-ar plăcea mult.

- De la balconul cui?

- Al unui prieten.

- Eşti în siguranţă? -Da.

- Al cui balcon este? Poţi să îmi trimiţi prin SMS numele şi adresa?

- E al unui cuplu pe care l-am întâlnit la cină, Ann şi Kai, îţi trimit imediat.

- Ai destui bani? -Da.

- Şi când vii acasă?

- Curând.

Face o pauză. Eu mă las să alunec pe podea, sprijinită cu spatele de perete. Nuanţele strălucitoare de verde şi violet dansează pe cer. îl simt la telefon, e aşa de aproape, de parcă l-aş atinge, i-aş putea simţi respiraţia pe obraz, mirosul. Mă ameţeşte cu apropierea asta şi cumplita sa absenţă.

- Mă simt tare singură aici, dragul meu, îi spun şi lacrimile mi se preling pe obraji.

- Şi eu, draga mea, spune Niall.

- Nu închide.

- Nu închid.

Şi nu închidem multă vreme.

Newfoundland, Canada Sezonul migraţiei

Mă bagă în pat cu sticle de apă caldă la picioare. O părticică distantă din mine se simte jenată, dar fiinţa care sunt acum vrea numai linişte.
Numai-liniştea e un soi special de fiară când te găseşte. E perfectă până zici că e a ta, după care ţi se întoarce împotrivă.
Mă dor toate încheieturile când mă ridic din pat; în cap e un ţipăt care mă face să cobor în fugă scările şi să ies afară în ciuda frigului, pe care oricum nu-l simt, să mă îndrept pe ţărm şi să stau acolo unde pot privi Atlanticul cel sălbatic, ca să mă reîntorc la acele prime zile în compania ta, dragul meu, cum văd că ajung mereu să fac.PARTEA A DOUA

Galway, Irlanda Cu doisprezece ani în urmă

începe ca o jenă în gât care se adânceşte, devine o zgârietură, o rană, un nod, până nu mai pot face nimic decât să scot tuşind o pană, încă o pană, crescute din propriu-mi trup, până nu mai am aer, mă înăbuş...
- Franny!
Am o greutate pe piept, care mă striveşte de pământ, Doamne, e un trup...
Soţul meu mă ţine imobilizată în pat. Mă zvârcolesc, împotrivindu-mă acestei nemişcări, acestei neputinţe. Niall imediat se dă îndărăt, ridicând mâinile.

- Stai binişor. Nu-i nimic.

- Ce Doamne, iartă-mă îmi faci?

- Franny... m-am trezit, iar tu mă sugrumai.

îl privesc lung, încercând să-mi recapăt răsuflarea.

- Nu... eu mă sufocam... Are ochii măriţi.

- Tu mă sugrumai pe mine.

Mă cuprinde un sentiment de groază. N-am dormit niciodată cu cineva, nu m- am trezit niciodată alături de

altcineva. Noaptea trecută ne-am
căsătorit. Iar în dimineaţa asta am
încercat să îl omor

.Mă împiedic, încurcată în aşternut, apoi alerg la baie şi vomit. Mă urmează, încearcă să îmi ţină părul, dar eu îl împing, pentru că nu vreau să fiu atinsă, mi-e prea ruşine să fiu atinsă. Când am terminat, îmi clătesc gura. Nu-mi vine să-l privesc în ochi.
- îmi pare rău. Sunt somnambulă. Cine ştie ce fac în timpul ăsta... trebuia să- ţi fi spus...
El se gândeşte la ce i-am zis.
- Aoleu. Bine. M-au trecut toate sudorile. Apoi râde scurt. Mă simt oarecum uşurat.
- Uşurat?
- Mă gândeam că poate regreţi noaptea trecută.
E o undă de umor atât de sec în ce spune el, că mă apucă şi pe mine un râs dement.

- Nu, dormeam şi-atât.

- Al naibii coşmar trebuie să fi fost ăsta.

- Dacă mi l-aş aminti...

- Spui că te sufocai.
„Jena aceea din gură şi plămâni”... tremur, încerc să blochez amintirea cât de bine pot.
- Visezi des că te sufoci?
- Nu, mint eu, trecând pe lângă el şi intrând în bucătărie.
Acum, că am decartat totul în closet, mi-e o foame de lup. Are un apartament simplu şi prea modern pentru gustul meu, dar am vorbit deja aseară să ne găsim un apartament nou, care să fie pentru amândoi.
Scotocesc prin frigider, dar n-are decât tărâţe şi seminţe de-alea sănătoase, iar mie mi-ar trebui ceva uleios care să absoarbă alcoolul pe care l-am consumat noaptea trecută.
- Hai să mergem jos, să mâncăm. Am poftă de prăjeală.
- Văd că ai trecut repede peste treaba de azi-noapte, zice el cam uimit. Oare să mă aştept să fiu sugrumat în fiecare noapte? Altceva? Pleci din casă în somn? E periculos?
Pentru prima dată de când m-am trezit mă oblig să îl privesc în ochi. „Uite-l, cum mă imobilizează, de o sută de ori mai puternic decât mine, cu o scânteie de şoc şi hotărâre în ochi, oare aşa arătam şi eu când l-am trezit din somn?”

- N-o să se mai întâmple, îi promit. Am medicamente, pot să le iau.
Altă minciună. Nici un medicament nu funcţionează cum trebuie. Dar nu vreau să fie speriat - pentru mine sau de mine. Nu vreau să-i văd acea privire în ochi, să se simtă cum m-am simţit eu când m-am trezit cu mâinile lui pe corp, lipindu-mă de pat.
Urmează alte trei nopţi agitate - nu mai încerc să îl sugrum, însă mă zvârcolesc, umblu prin apartament şi cotrobăi prin dulapurile de la bucătărie. Niall e îngrozit că o să mă lovesc. Nu vreau să îi spun că se întâmplă cu o frecvenţă mai mare tocmai pentru că nu m-am mai simţit niciodată aşa de desprinsă de realitate cum mă simt în apartamentul acesta, cu străinul acesta, îl rog în schimb să îndepărteze toate obiectele ascuţite din dormitor, toată mobila în plus, să pună un lacăt pe dinăuntrul uşii şi să ţină cheia el, într-un loc necunoscut mie.
Nu-i spun însă că asta mă face să mă simt ca în cuşcă.
Nu-i spun că atunci când încerc să adorm, pereţii se strâng şi tavanul coboară, că aş vrea să dobor uşa cu piciorul sau să sparg fereastra şi să fug dracului de- acolo, din apartament, din oraş, până şi din nenorocita asta de ţară. Nu-i spun nimic din toate astea, îmi leg încheieturile mâinilor de tăblia patului pentru că nu vreau să îmi sugrum bietul soţ în timp ce dorm.
- Ce facem azi?
Niall îmi dezleagă încheieturile ca să pot să mă întorc pe o parte şi să-l privesc.
- N-ai de lucru?
- Ce rost are? întreabă el. Tot nu se schimbă nimic.
Sunt surprinsă să aud una ca asta de la el, dar poate că n-ar trebui să fiu; reversul pasiunii lui este melancolia, în definitiv. în loc să îi aduc aminte că există întotdeauna un rost în a-i educa pe alţii, îl sărut. Facem dragoste în lumina dimineţii, dar amintirea penelor mă ţine încordată, iar încheieturile mă supără, nu mă simt aproape de el, mă simt ca şi cum aş fi în pat cu un bărbat care nu cunoaşte nici una din monstruozităţile pe care le ţin ascunse.

După aceea, el mă mai întreabă o dată ce vreau să facem.

- Ce vrei tu, îi spun.

- Chiar? Nu ai nimic anume în plan?

- Sunt liberă azi.

- Ştiu, dar nu plănuiseşi nimic pentru azi? îl privesc, încruntându-

mă.

El râde.

- Te-am auzit ieri vorbind la telefon, voiai să vizitezi pe cineva din

Doolin.

- Trăgeai cu urechea? Măgarule!

- E un apartament mic.

Mă strâmb la el.

- Vrei să conduci tu, sau conduc eu? mă întreabă.

- Dar dacă vreau să merg singură?

- Atunci du-te singură.

Mă uit la el gânditoare, bănuind o capcană. Pare sincer, aşa că ridic şi eu din umeri şi mă arăt dezinteresată.

- Vino dacă vrei, dar o să te plictisească îngrozitor. El se duce la

duş.

- Plictisul e boala celor plicticoşi.

Călătoria spre Doolin se petrece în tăcere, fără muzică sau conversaţie, cu momente în care ne simţim bine aşa, şi alte momente de stânjeneală. Maşina este prost aerisită, aşa că las jos geamurile deşi afară e ger.

Cu cât ne apropiem, cu atât mai răvăşită mă simt. încep să fiu convinsă că e o prostie şi că ar trebui să ne întoarcem, că această uşă nu poate duce decât spre dezastru: de-aia nu m-a adus mama niciodată acolo.

- Ia spune-mi, de unde ai accentul ăsta? mă îndeamnă Niall, curmând tăcerea, poate pentru că îmi simte disconfortul.
- Ce-i cu el? întreb eu, cu ochii la marea care se întinde în dreapta noastră.
- Nu reuşesc să îl identific, recunoaşte el. Uneori cred că e englezesc, alteori sună american. Apoi e sută la sută irlandez.
- Te-ai căsătorit cu mine şi nici măcar nu ştii de unde vin.
- Aşa-i, spune el. Dar tu ştii?
- De unde vin? Mă întorc spre el deschizând gura să-i răspund, apoi mă opresc. Ăăă.... Poate că nu.
- Despre asta e vorba? mă întreabă el, arătând cu capul spre drumul care se desfăşoară în faţa noastră.
Confirm din cap.
- Bine, atunci. Grozav.
Căsuţa şade pe o creastă a dealului şi de pe aleea din faţă se poate cuprinde cu vederea toată întinderea verde, până la mare. Padocuri pietroase traversează terenul, presărate ici şi colo cu capre.
Niall e cel care ciocăneşte, pentru că eu nu mă simt în stare.
Bărbatul care răspunde la uşă are o mie de ani şi o faţă bătută de vânt, dură. Mijeşte ochii, ca să ne vadă mai bine.
- Bună ziua, domnule, îl salută Niall. îl căutăm pe John Torpey.
- Io mi-s ăla. Doar dacă nu cumva vreţi să discutaţi despre pământ, că dacă-i pe-aşa, nu-s acasă.
Niall zâmbeşte.
- Nu, nu vrem să discutăm despre pământ.
îmi dreg glasul. Niall nu poate continua conversaţia de unul singur, pentru că nu ştie nici el de ce suntem aici.

- Mă întrebam dacă nu cumva aţi cunoscut-o pe Iris Stone.

John mă priveşte lung, mijind ochii aşa de tare că ai zice că-s

închişi.

- Glumeşti matale? -Nu.

- înseamnă că tu eşti fătuca ei. Colinzi prin lume, asta am auzit. Ian

te uită, ce mare eşti.
Oftează adânc şi ne invită înăuntru.

Sunt încordată ca un arc în timp ce intrăm în casă, neştiind nici eu ce ar trebui să simt, dar dându-mi seama că sunt pe cale să aflu adevărul.
Casa e simplă, se mai vede urma unei mâini de femeie ici şi colo, o viaţă rămasă de pe urma cuiva. Perdele vechi de dantelă, cu marginile murdare acum. Figurine de porţelan vesele cândva stau pe o etajeră, majoritatea ciobite. Un strat gros de praf acoperă fiecare suprafaţă, iar ferestrele sunt atât de murdare că nu lasă înăuntru decât dâre de lumină. Mă întristez dintr-odată, privind singurătatea acestei case. Nu e decât o singură fotografie pe consola căminului. E un John mult mai tânăr cu o claie uluitoare de păr portocaliu, o femeie brunetă lângă el, probabil nevasta lui, Maire, şi o fetiţă la mijloc, cu un ciuf la fel de negru ca al mamei ei. Nu apuc să o studiez, pentru că John mă invită să stau jos.
- Ce-ţi pofteşte inima, fătucă? Dacă are legătură cu pământul, atunci să ştii că avem de discutat.
Mă încrunt, năucă.
- Nu, domnule. Am venit doar să întreb de mama. Mi-a spus Margaret Bowen din Kilfenora că s-ar putea s-o cunoşti.
El începe să râdă, iar hohotul de râs i se transformă curând într-o tuse şuierătoare.
- Aha, înţeleg acum. Margaret a început să îmbătrânească, nu mai ştie nici ea cine cu cine se însoţeşte.
Se duce în bucătărie şi Niall şi cu mine îl ascultăm cum se mişcă încolo, încoace.
- Te ajut cu ceva, John? îl întreabă Niall, dar John mormăie ceva şi se întoarce cu o tavă înflorată, pe care a pus o farfurie cu biscuiţi digestivi şi două pahare cu apă.

- Mulţumesc, îi spun şi iau un pahar, observând dârele de murdărie

de pe el. John e aproape orb, probabil.
- Păi să ţi-o spun pe-aia dreaptă, fătucă, pentru că se vede treaba că habar n- ai de nimic.
- Asta şi vreau.
- Iris e fii-mea. Mâinile mele îşi potolesc neastâmpărul. Iar eu mă potolesc cu totul. N-am mai văzut-o de ani de zile, dar ea e acolo-n poză.
îmi arată fotografia de pe cămin.

Mă ridic pe picioarele care-mi tremură şi mă duc la fotografie. Şocul îmi taie răsuflarea. De aproape, fetiţa arată exact ca mine. N-am ştiut - n-am văzut nici o fotografie cu mama la vârsta asta. Mă întorc pe locul meu, cu poza în poală, cu vârful degetelor lipit de faţa ei, de coama ei neagră şi de rochiţa roşie pe care o poartă.
- Asta a fost făcută jos, pe ţărm, spune John, şi acum observ şi ţărmul, care se vede până la baza dealului acestuia mare.
îmi dreg glasul:
- Dar dacă... dacă dumneata eşti bunicul meu, de ce nu m-a trimis să locuiesc aici, cu dumneata?

- Şi mă rog de ce să facă una ca asta? -Păi... când a plecat.

- A plecat?

încuviinţez din cap, fără nici o expresie pe faţă.

- Da, când aveam zece ani.

Umerii lui John se prăbuşesc, descurajaţi. Faţa i se îmblânzeşte o

clipă, îşi
pierde o parte din creţuri şi zăresc o sclipire de jale amară în ochii lui mici, umezi.

- Ei, Doamne. Ăsta e păcatul meu, se trage de la nişte vremuri

negre.

- Poţi să îmi povesteşti? Te rog. Nu ştiu nimic despre familia mea.

Niall mă ia de mână şi mi-o strânge. Tresar. Uitasem că este şi el

acolo.
John îşi împreunează mâinile bătrâne şi încârligate în poală. Mâini care tremură uşor, de bătrâneţe.
- Maire, nevastă-mea, avea dor de ducă. N-avea stare. înota zilnic în ocean, toţi flăcăii se uitau după ea, iar mie nu-mi cădea deloc bine. Dispărea, mă- nţelegi, zile în şir şi eu îmi spuneam că nu contează, că tot nevasta mea e, fata asta ciudată şi frumoasă, la

care râvneau toţi. Dar când s-a născut micuţa Iris, mi-a intrat în cap că o făcuse cu altul.
Mă uit din nou la fotografie. E drept, fetiţa nu seamănă absolut deloc cu bărbatul din poză.
- Maire s-a jurat cu cerul şi pământul că e copilul meu, şi eu am crezut-o o vreme. Dar gândul nu-mi dădea pace şi într-o zi n-am mai putut să suport şi i- am spus lui Maire să-şi ia fata şi s-o ducă unde crede ea, oriunde o fi, la oricine o vrea-o. Că eu m-am săturat de amândouă. Aşa că Maire a divorţat de mine şi şi-a schimbat numele înapoi în Stone. Şi lui Iris i-a pus tot numele ei. Şi n-au mai vrut să aibă de-a face cu mine şi aşa am rămas vreo douăzeci şi ceva de ani, până când am primit o scrisoare de la Iris în care îmi spunea că Maire s-a stins. îşi mută privirea de la mine, spre fereastră. Tu, fătucă, nu te născuseşi încă.
Apoi rămâne multă vreme tăcut.
îmi pare bine de pauză. Şi de strânsoarea mâinii lui Niall, de căldura mâinii lui, căci până atunci nu existase o mână care să o strângă pe a mea.

- Zici că a plecat, fătucă? mă întreabă John într-un târziu,

încuviinţez din cap pentru a doua oară.

- Speram că blestemul ăsta nu o să treacă de la mamă la fiică.

- Ba cred că asta s-a întâmplat.

Şi de-acolo mai departe, la nepoată.
- Se înţelege de ce Iris n-a vrut să te lase la mine, spune John în cele din urmă. Nu m-am purtat ca un tată cu ea. Doar că... într-unele nopţi mă trezesc şi nu mă pot gândi la nimic alta decât c-am greşit, că a mea era de fapt.
Nu-mi mai pot stăpâni lacrimile. Una din ele cade pe fotografie, strâmbându-i faţa bunicii, înecând-o. O şterg repede, ca să poată respira din nou.
- Şi unde v-aţi dus? mă întreabă John.
Dar nu vreau să-i spun. Nu vreau să ştie omul acesta nimic despre mine, omul acesta care şi-a aruncat familia la gunoi, de parcă n-ar fi fost preţioasă.

- La tata, mint eu.

- Şi a fost un om bun? A găsit un om bun care să o iubească?

- E un om bun şi o aşteaptă să se întoarcă.

E o prostie ce spun eu, dar toată dulcegăria asta mă învăluie protector ca o armură.
Cerul începe să se întunece. O să se înnopteze curând.
- E bine, sănătoasă? mă întreabă John brusc, şi îi aud durerea din suflet, dorul, iar acea parte meschină şi urâtă din mine îl urăşte pentru asta, pentru că nu e în stare să mă ajute să o găsesc, pentru că ştie şi mai puţine decât ştiu eu, în timp ce o altă parte din mine îl iubeşte pentru asta, şi e totul prea mult şi prea rapid pentru mine aşa că mă ridic în picioare.
- E bine, zic eu, şi apoi, fără un motiv anume, adaug: Te pomeneşte cu drag. Vreau să zic, când vorbeşte de tatăl ei...
John îşi acoperă faţa cu o mână tremurătoare. Mă întristează amarnic toţi anii ăştia irosiţi. Trebuie să plec de aici.
- Mulţumesc pentru că ne-ai primit, îi zic eu, abia stăpânindu-mi emoţia. E vremea să plecăm.

- Nu staţi la cină?

- Nu, mulţumim.

Mă îndrept încet-încet spre uşă, abia aştept să ies de acolo.

- O să mai vii în vizită, drăguţo? Respir adânc, dintr-odată sleită de

puteri.

- Nu cred. Dar mulţumesc.

Abia când ajung la uşă îmi dau seama că încă mai am fotografia închisă în pumnul cu degete albe, încleştate. Ideea de a mă întoarce şi a o pune la loc pe consolă îmi pare ca un soi de moarte.
- La revedere, John, reuşesc să spun cu greu. Şi repet: Mulţumesc.
Apoi mă trezesc afară în vântul care a ajuns aici dinspre mare. îl aud pe Niall spunându-i ceva lui John. Apoi Niall mă trage repede de mână la maşină.

Nu mă duce înapoi la Galway, ci în josul unui drum întortocheat care ne poartă înapoi prin orăşelul cel vesel şi dincolo de linia ţărmului. Nuanţe de roz şi liliachiu brăzdează cerul. Iar orizontul e o flacără.
Vasul spre Insulele Aran pleacă de aici şi mi-aş dori să ne suim la bord, dar e prea târziu; parcarea e goală când ne oprim în ea. Aşa că ieşim din maşină şi coborâm pe stânci. Oceanul rage, stabil şi feroce, veşnic chemător.
- Omul ăla... e parte din familia ta, spune Niall.
- Ba nu.
- Dar ar putea fi.

- De ce să aleg pe cineva care nu m-a ales la rândul lui pe mine?

Niall îmi aruncă o privire. Părul mi se răsfiră pe faţă, iar eu îl dau

deoparte. El spune:

- îi urăsc pe toţi, mai puţin pe tine.

încep să zâmbesc, gândindu-mă că probabil râde de mine, dar el mă ia de braţe şi mă ţine şi între noi e un foc atât de mare că râsul îmi piere pe buze şi se trezeşte cu totul altceva la viaţă. îşi dă capul pe spate şi hohoteşte ca un nebun.
Mă străbate un fior, jale că am pierdut atâţia ani, aruncaţi de un om gelos. Aşa că scot şi eu un ţipăt ascuţit, adresat lui John şi pentru John, pentru singurătatea lui, apoi ţip pentru că mi-e dor de mama, pentru că n-am cunoscut-o pe bunica, ţip de dragul omului acestuia nebun cu care m-am căsătorit, care s-ar putea să fie la fel de nebun ca mine. Ţipăm, ţipăm ca nebunii şi apoi râdem, construind o lume a noastră.
După aceea înot ceva vreme în ocean şi mă întorc lângă el şi ne aşezăm pe stânci şi privim pata întunecată a cerului. El mi-a înconjurat umerii cu braţul şi eu mă lipesc de el cât de tare pot. E momentul pe care-l iubesc cel mai puţin din zi, atunci când ies din apă, dar e mai bine cu el aşteptându-mă acolo. Infinit mai bine.

- Unde e mama ta? mă-ntreabă el. Minciuna mi se înfiripă cu

uşurinţă pe buze.

- E în căsuţa de lemn de la malul mării unde am crescut. El cugetă la asta.

- Atunci de ce am oare senzaţia că o cauţi? Nu îi răspund.

- Ştii sau nu ştii unde e, Franny? Simt un nod în gât şi clatin din cap.

- N-ai mai vorbit cu ea de când erai mică?

- Am tot încercat s-o găsesc.

El absoarbe ce-i spun în tăcere. Apoi:

- Şi tatăl tău?

- N-am tată.

- Ce s-a întâmplat cu el?

- N-am idee.

Mă întreb dacă îi voi spune vreodată lui Niall adevărul despre tata sau dacă o să îl îngrop în întunecatul, putredul loc din sufletul meu.

- Atunci de ce te-a trimis mama ta să locuieşti cu el?

- M-a trimis în singurul loc care mai rămăsese, la mama tatei, în New South Wales.

- Australia? Ce porcărie! îşi scarpină barba care începe să-i crească. Acum înţeleg de ce ai accentul acesta. E o combinaţie. Cât ai locuit cu bunica ta?

- Dar ce-ţi veni să pui aşa de multe întrebări?

- Pentru că vreau să le ştiu răspunsurile.

- înainte nu te-a interesat.

- Oh, ba da.

- Şi-atunci de ce nu m-ai întrebat nimic? De ce tocmai acum? Nu-mi răspunde. De ce nici unul dintre noi n-a pus nici o întrebare? insist eu. Frate,

dar proşti am fost.

- Ce, deja regreţi? întreabă el.

E vorba de nuntă, dacă poate fi numită astfel.
Şi preţ de o secundă interminabilă mă gândesc să răspund că da, că e clar că acesta e răspunsul, doar că atunci când deschid gura iese celălalt cuvânt, şi mă simt uimită că îmi sună a adevăr.

Amândoi observăm egreta luată de vânt.

- E prea tare vântul pentru tine, frumoaso, îi murmură Niall.

Pasărea e aruncată într-o parte de vânt şi ne e răpită din raza

vederii.
- Am stat cu ea câţiva ani, îi zic eu. Edith. Dar veneam, plecam, iar la sfârşit n-am apucat să petrec mai mult timp cu ea şi dusă a fost.
- Cum era?
încerc că găsesc cuvântul potrivit, iar mintea mea se împotriveşte reîntoarcerii acolo, la acea fermă colţuroasă, solitară.
- Neiertătoare, îi spun eu.
Niall îmi dă cu blândeţe părul deoparte de pe faţă şi mă sărută pe tâmplă.
- Mama nu era aşa, spun eu încetişor. Era caldă, bună, pierdută. Am iubit-o aşa de mult. Avea şi ea dor de ducă, dar o speria de moarte. M-a rugat să nu o părăsesc. Se descurcase destul de bine până am apărut eu, dar apoi gândul că ar putea rămâne fără mine i s-a părut insuportabil. Şi mi-a spus asta. Dar era un băiat pe care îl plăceam. Am vrut să mă duc cu el la plajă şi am făcut prostia să nu-i spun, m-am dus şi gata. De ce oi fi făcut una ca asta? Am dispărut vreo două zile, poate trei. Iar când m-am întors era prea târziu, plecase. Mă avertizase că aşa o să se întâmple.

- Cum? A plecat aşa...?Neg din cap. Nu a ascultat cu atenţie.

1

- Eu am fost cea care a plecat.

îl privesc şi mă pregătesc să rostesc un adevăr crud, cel mai crud

dintre toate.

- întotdeauna plec.

El tace vreme îndelungată, apoi întreabă:

- Dar te întorci?

îmi las capul pe umărul lui, mă las în mâinile lui. Pare un loc sigur unde să te odihneşti, un loc căruia să-i aparţii. Dar el cui îi aparţine? Să existe oare soartă mai crudă decât aceea de a sta în braţele unei femei care moare în fiecare noapte?
Ani de zile m-am gândit cu plăcere la acea seară din Doolin, seara în care mi- am dat prima dată seama că îi aparţineam. Abia când el s-a arătat uluit de această amintire mi-a revenit în minte ceva demult aruncat deoparte.
- Credeam că urăşti lucrurile moarte, a spus Niall.
Şi atunci mi-am amintit cum ne-am plimbat pe stânci şi am găsit o pasăre printre ele, cu gâtul rupt şi aripile răsucite violent. îmi pierise complet din minte imaginea aceea, ca o lumină care pâlpâie şi se stinge.

închisoarea din Limerick, Irlanda Cu patru ani în urmă

Am pândit momentul în care să rămân singură ca să-mi pot tăia cu capătul ascuţit al periuţei de dinţi încheietura mâinii. Doare mai rău decât mi-am închipuit. Insist, încercând să lărgesc rana. Ştiu că am reuşit când începe să ţâşnească un sânge negru ca noaptea. Este lunecos şi scap periuţa de dinţi pe jos, după care o recuperez şi trec la cealaltă mână, dorind să termin odată cu toate...
Are o aromă dulce de zahăr ieftin când îngenunchează şi îmi ia braţul în strânsoarea mâinii ei. Instrumentul încropit este aruncat cât mai departe, să nu-l pot ajunge, strigă după ajutor şi eu hohotesc şi mă rog de ea să mă lase să mă duc...

O cheamă Beth. E colega mea de celulă. Nu ne vorbim, nu după acele prime zile când am încercat să termin cu toate. Nu cred că o să îmi mai vorbească vreodată, dar nu e nimic. Noi două, eu şi cu ea nu plângem noaptea în pernă, nu ca femeile închise în celelalte celule. Nu strigăm cum strigă ele, lucruri murdare, spurcate, pentru gardieni sau pentru a le întărâta pe celelalte deţinute. Cred că strigă şi ţipă aşa ca să dea glas furiei şi spaimei de a fi fost reduse la nimic. Nu, Beth mă ignoră, iar eu zac tremurând în această oroare, oroarea zidurilor şi a ceea ce am făcut. Sunt sfărâmată.

După o lună sau cam aşa, am fost mutată din confortul celulei cu un singur ocupant de la închisoarea femeilor, cu cuvertură şi bucătărie, cu loţiune de corp, în închisoarea din Limerick, care e o lume cu totul diferită, mult mai potrivită. Aici celulele sunt mici, cenuşii, din beton. Beth şi cu mine împărţim
un veceu de metal şi fereastra este opacă, aşa că nu pot vedea prin ea.

Sunt femei aici care au fost violente din cauza drogurilor şi alcoolului. Femei cu probleme de dependenţă. Femei care fură sau vandalizează. Mame care-şi lovesc copiii. Femei fără casă. Sunt şi bărbaţi. Este o închisoare mixtă, în fond, şi nu ne desparte cine ştie ce. O uşă, ca să fiu mai precisă. Sau ca să fiu mai înspăimântătoare.

Găseşti toate soiurile aici. Dar eu sunt singura femeie care a ucis două fiinţe omeneşti.

Sunt aici de aproape patru luni când se întâmplă prima dată. Le ia ceva până îşi dau seama că ucigaşa e inofensivă, ba chiar catatonică. Nu vorbesc, mănânc te miri ce, nu mă prea mişc, în afară de momentele în care mă spăl sau merg, atunci când mi se dă voie să ies afară. Dar şi fără voce tot reuşesc să o supăr pe Lally Shaye - ceva din privirea mea -, şi mă bate măr. Se întâmplă din nou o lună mai târziu, apoi peste încă alte trei săptămâni. Devine un obicei pentru ea. Sunt o pradă uşoară.

După cel de-al treilea atac, sunt trimisă înapoi de la infirmerie cu coaste rupte, falca fracturată şi toate vasele de sânge dintr-un ochi sparte. Mă simt ca naiba. Dar Beth mă priveşte şi se ridică în picioare. Este prima dată că mi-a aruncat o privire mai lungă din ziua aceea cumplită de la început.

- Ridică-te în picioare, îmi spune ea cu accentul ei de Belfast. Nu mă ridic pentru că nu sunt în stare.

Ea mă înhaţă de o mână şi mă smuceşte în picioare; mă doare mai puţin dacă nu mă împotrivesc.
Dacă nu pui punct în momentul ăsta, aşa rămâne de-acum încolo. Scutur din cap, apatică. Nu-mi pasă că sunt bătută.Apoi Beth spune: - Nu muri aici. Nu într-o colivie. Eliberează-te şi du-te să mori, dacă trebuie.

Mă domolesc brusc. începe să-mi dea ceva prin gând. - Ridică mâinile.

Ea şi le ridică pe-ale ei, strângând pumnii, ca boxerii. Pare absurd. Eu nu sunt aşa, nu ştiu să mă bat. îmi trage braţele în sus, poziţionându-le. Coastele dor. Plămânii şuieră. Coloana de-abia mă ţine. Mă pocneşte. Icnesc de durere, ducând mâna la obraz.

Iar Beth vede asta. Sclipirea de mânie din ochii mei. O rămăşiţă a voinţei, care iată că n-a murit complet. O reaprinde, o readuce la viaţă, bine atunci, de ce nu, îmi formulez următorul plan: să mor liberă

.Newfoundland, Canada Sezonul migraţiei

Păşesc pe iarba udă de rouă, printr-o perdea de ceaţă a zorilor. După o noapte în care n-am putut dormi ar trebui să mă simt fără vlagă, dar iată că în dimineaţa asta mă simt energică, hotărâtă să îmi urmez calea. Nu m-am aşteptat să fie uşoară călătoria asta, aşa că ce drept am să renunţ la primul hop?
în ciuda orei matinale, când împing uşa din spate şi intru în bucătăria caldă, farul e deja animat.

Şi membrii echipajului, şi copiii se uită la ştiri, îngrămădiţi cu toţii în camera de zi. Cărbunii au fost daţi uitării şi sunt gata să se stingă în şemineu, după câte văd eu, iar asta îmi spune că probabil s-a întâmplat ceva rău. Daeshim îmi aruncă o privire - toţi stau cu ochii lipiţi de ecran - şi murmură:

- Vasele pescăreşti sunt chemate toate la bază. Nu înţeleg la

început.

- Ce? Adică ce înseamnă asta?

- Nu mai este legal să pescuieşti pentru bani.

- Unde?

- Peste tot.

Stai puţin... toate vasele pescăreşti

- ?Fiecare afurisit de vas, spune Basil. Legate la mal până cine ştie când, şi dacă nu faci cum ţi se spune, îţi înhaţă vasul. Căcănari.

- Vezi că te-aud copiii, se stropşeşte Gammy.

De data asta însă nici una dintre fete nu chicoteşte.

- Asta înseamnă că aici rămânem, spune Lea.

Mă uit către Ennis. Nu a scos un cuvânt, dar faţa îi este albă ca

varul.

Se pregăteşte de mult lovitura asta. Este cumplită pentru economie şi pentru oamenii care îşi câştigă pâinea de pe urma oceanului. Este un dezastru pentru planul meu şi îi zădărniceşte şi lui Ennis orice încercare de a-şi recăpăta copiii. Dar, chiar şi aşa, nu mă pot abţine să nu zâmbesc în sinea mea. Pentru că nu e un lucru rău, de fapt - este minunat. Este un moment foarte important, de cotitură, un pas înainte, în sfârşit, făcut de cei la putere, şi, cum stau aici, la milioane de mile depărtare de el, parcă văd zâmbetul lui Niall.
Camera de hotel din St. John's e strâmtă şi îţi dă un sentiment de claustrofobie cu două femei şi patru bărbaţi îndesaţi acolo. Stau jos, cu capul afară, pe fereastră, fumând o ţigară. Basil, căruia îi aparţine ţigara, stă chiar în faţa mea; am fumat deja trei în timpul care i-a luat lui să fumeze una. Ennis n-a vrut să stea pe capul lui Gammy, aşa că ne-am întors în oraş să aflăm cum îi mai este lui Samuel şi încercăm, fără prea mare chef, să ne lămurim ce să facem cu vieţile noastre. Căpitanul a lipsit toată după-amiaza. Anik spune că Ennis s-a refugiat undeva ca să îşi jelească vasul în singurătate.
Un drum până la Paza de Coastă a adus cu el informaţii despre noile legi care urmează să se aplice de acum încolo şi despre ce se poate face cu vasul nostru. Dacă nu suntem ancoraţi în portul de origine, atunci vasul urmează să fie consemnat pentru treizeci de zile înainte de a fi eliberat, iar apoi Ennis îl poate duce direct în portul din Alaska, fără să mai facă vreun ocol, însoţit de un ofiţer de poliţie navală.
Numai eu n-am unde să mă duc. Dacă mă întorc în Irlanda, mă înhaţă poliţia

pentru că am încălcat termenii eliberării condiţionate.
Aşa că singura mea opţiune e să găsesc altă metodă prin care să mă ţin după cele două rândunici.

- Ţi-e rău? mă întreabă Basil, pe o voce scăzută.

îl ignor, întorcând în cap problema pe toate părţile.

- îmi mai dai una?

El îmi mai dă o ţigară, încercând să mă prindă de mână, dar eu mă

feresc.

- Ce ai?

- Nimic. Pur şi simplu, n-am chef să pună nimeni mâna pe mine,

mai ales tu.
Basil se încruntă, aplecându-se spre mine şi privindu-mă aşa de atent că îmi vine să-l împing de lângă mine.

- Franny. îmi place de tine, zău. Nu e cazul să-ţi faci griji din cauza

asta. Deschid gura şi aproape izbucnesc în râs.

- Tu chiar crezi că asta mă preocupă pe mine acum?

- Atunci ce ai?
îngâmfarea cu care îşi imaginează lucruri despre mine este de necrezut; acum chiar mă pornesc pe râs şi îl văd cum roşeşte. Stăm în tăcere şi fumăm, ţigări care îmi lasă un gust oribil în gură şi nu mă relaxează absolut deloc.

- Mă duc să mă plimb, spun eu cu voce tare.

- Vrei să vin cu tine? mă întreabă Mal, dar eu clatin din cap.

- Trebuie să mă gândesc la ceva.

Mă duc la docuri şi mă pun la fumat cu marinarii de pe uscat.

Umblau
zvonuri cum că asta urma să se întâmple, însă nimeni nu-şi imaginase că avea să se întâmple aşa de curând, aşa cum nimeni nu crede niciodată că lucrurile la care ţin se vor sfârşi. îi întreb ce planuri au şi majoritatea spun că se vor duce acasă, îşi vor vinde vasele unor companii care le vor refolosi, apoi vor găsi un alt mod de a-şi câştiga traiul. Alţii au deja nişte planuri de rezervă. Unul dintre ei, un om mai vârstnic, cu riduri adânci care îi brăzdează faţa, varsă câteva lacrimi, dar când încerc să îl consolez, clatină din cap şi spune:
- Nu-mi plâng slujba, ci violenţa cu care am tratat planeta noastră.
Trec pe lângă vreo două companii cu vase de agrement de închiriat şi mă întreb dacă mi-aş putea permite să închiriez un vas care să mă ducă pe toată distanţa. Mă îndoiesc. Cum dracu' să fac rost de atâţia bani în grabă, fără să fur de undeva?
Pe colţ e o cârciumă pe care am văzut-o când am venit. Intru acolo şi comand un Guinness şi un whisky. E un cămin cu un foc zdravăn înăuntru şi mă aşez în faţa focului, lângă un tânăr cu un beagle cu numele Daisy. Daisy îmi miroase mâinile şi apoi se trânteşte la picioarele mele să o mângâi. Proprietarul, al cărui nume l-am şi uitat, încearcă să converseze cu mine, dar eu n-am prea multe de spus, aşa că se plictiseşte şi îşi găseşte alţi parteneri de vorbă.

Lea se aşază şi îmi dă încă un Guinness.

- N-am nevoie de dădacă, îi spun eu.

- Ba cum să nu? Când nu te dădăceşte nimeni, te duci şi te bagi în

ocean.
îmi termin tăria şi trec la bere. Urechile lui Daisy sunt mătăsoase. Ochii ei adânci şi ciocolatii mă privesc drăgăstos, apoi se închid când îi mângâi urechile.
- Crezi că am putea face în aşa fel încât să scoatem vasul nostru de pe lista vaselor de pescuit comercial? o întreb eu.
-Cum?

- Nu ştiu. Să scoatem macaraua de pe el? Năvodul, congelatorul... tot ce ţine de pescuit.

Mă priveşte cu milă, ceea ce mă scoate din minţi.

- Eşti disperată, nu-i aşa? De ce?

- Vreau să-mi termin însărcinarea.
- Dar ce contează unde mor păsările astea? Pentru că, într-un fel sau altul, oricum o să moară. Ce mai contează? Nu mai poate schimba nimic pentru noi.
întrebarea mă lasă fără aer. Nu ştiu cum să răspund la aşa ceva, la asemenea apatie.
îmi dă prin cap că Lea e încordată ca un arc, aproape că o văd scrâşnind din dinţi. Şi ea trebuie să se descurce cu propria ei situaţie de criză.
- Trebuie să se mai găsească vase pe care să poţi găsi de lucru, îi spun eu pe o voce scăzută. O să vezi că se va găsi o soluţie.
- De ce l-ai lăsat pe Basil să ţi-o tragă? mă întreabă Lea dintr-odată. Tocmai pe boul ăsta!

O privesc lung.

- Dar nu mi-a tras-o.

- El spune altceva.

Rămân cu gura căscată. Ce să mă mai mir, în definitiv?

- De ce te torturezi aşa? mă întreabă Lea.

- Contează?
- Pentru mine contează. Şi nu cred că mă-nşel când spun că şi pentru soţul tău probabil contează.

- Soţul meu m-a părăsit.

E rândul ei să rămână fără grai.

- O. Păcat. De ce? Scutur din cap.

- Sunt nocivă.
- Eşti foarte deprimată. înţeleg, spune ea repezit. Am trecut şi eu prin asta. Trebuie să încerci să-ţi revii. E periculos să fii aşa când eşti pe mare, iar eu nu pot sta tot timpul cu ochii pe tine.

- Dar nu ţi-am cerut asta. Şi oricum nu ne mai întoarcem pe mare,

nu? Nu împreună, în orice caz. Ea pleacă ochii.

Când mă ridic în picioare, face şi ea la fel, aşa că mă văd nevoită

să-i spun:
- Vreau să stau o clipă singură, da? îmi pare rău. O să mă simt mai bine dacă mă plimb puţin. Ne vedem înapoi, la hotel.
Ca să ies din cârciumă trebuie să trec de zona cu aparate de jocuri de noroc şi îl văd pe Ennis în faţa unui aparat. Ezit puţin, apoi mă duc la el.
-Hei!
El apasă încontinuu un buton, de parcă ar fi şi el un automat. Malachai a spus la un moment dat că Ennis are probleme cu pariatul. Acum înţeleg asta.
- Vrei să iei o gură de aer? îl întreb.
El scoate un mormăit în semn de negaţie, apoi îşi termină dintr-o sorbitură romul cu cola.
- De când stai aici, Ennis?

- Nu de mult.

Sună ca şi cum ar fi foarte beat.

- Şi... ai câştigat ceva? Nici un răspuns.

- Cred că ar trebui să vii cu mine la hotel acum...

- Ia mai du-te-n mă-ta, Franny. Ieşi naibii din viaţa mea. Mă

conformez.

Afară s-a făcut mai frig. Mă îndrept spre mare, dar n-am apucat să fac mai mult de câţiva paşi că simt că ceva nu e în regulă şi mă opresc. Nu am idee ce e diferit faţă de acum câteva secunde, dar dintr-odată nu mă mai simt în siguranţă, trebuie să ajung la hotel imediat, nu ştiu cum să ajung mai repede acolo. îi văd luminile în depărtare şi grăbesc pasul.

Ce ţi-e şi cu instinctul ăsta! Corpul ştie.

Un bărbat mi se opreşte în faţă.

- Riley Loach?

îl recunosc. Protestatarul care purta cipilica vărgată şi se uita la mine. Nu spun nimic, dar inima îmi bate cu putere în piept pentru că n-am idee de unde ştie numele ăla.

- Eşti de pe vasul Saghani, nu? -Nu.

- Du-te-n pizda mă-tii.

- Bine.

încerc să trec pe lângă el, dar mâna lui mi se lasă pe braţ. Simt cum mi se face pielea de găină.
- Ştii ce rău îi faceţi planetei, tu şi prietenii tăi?
- Sunt de acord cu tine, îi spune repede. E greşit. Dar acum sancţiunile au pus capăt acestei situaţii.
- Crezi că e de-ajuns? Să lăsăm şleahta voastră să scape după câte a făcut? E o porcărie!
E atât de mânios. Nu ştiu ce să fac, cum să dezamorsez situaţia asta.
- Ascultă, eu nici măcar nu-s din echipa lor. Nu încerc decât să...
- Te-am văzut acolo, scroafo! Acum ai să-mi spui unde e căpitanul vostru. N- am de gând să vă las nepedepsiţi.
Animalul din mine începe să-şi croiască drum la suprafaţă.
- Habar n-am.
E un bărbat masiv, de cel puţin două ori cât mine, aşa că atunci când mă împinge în zid, simt cât de puternic e. Simt asta cu instinctele mele străvechi, moştenite de la generaţii de femei, adrenalina îmi inundă sistemul, simt asta în toţi rărunchii mei gata

să ucidă, să căsăpească, să îl facă una cu pământul, dar aleg să rămân imobilă, simţind că asta este, aş putea fi la un pas distanţă de o infinită durere, ba chiar mai rău, violarea trupului meu, poate chiar moartea şi, fără să îi dau de veste, clănţănesc din dinţi spre el, atât de neagră de furie că aş putea să dau foc întregii lumi.
El se trage brusc înapoi, surprins de reacţia mea stranie. Apoi râde şi îmi apasă beregata, mă lipeşte de zid, sufocându-mă, lovindu-mi ţeasta de zid. Durerea mă străfulgeră de-a lungul şirei spinării.
- Spune-mi unde e.
Dar nu-i spun nimic, aşa că el mă târăşte ca pe un sac după colţ, pe o stradă întunecoasă, iar nobila luptă pe care o duce este astfel pângărită de ură fără
drept de apel; îmi dau seama înainte să înţeleagă el însuşi, ştiu cum vrea să mă facă să plătesc pentru ura lui. Mâna lui mi se bagă între picioare, căutând nasturii blugilor, dar eu m-am săturat de toată povestea asta.
încep să ţip ca din gură de şarpe şi, mulţumindu-i pe tăcute lui Beth, îi trag o lovitură cu stânga în burtă, apoi o a doua, a treia, iar când el mă scapă din braţe de uimire, îi trântesc o bucată cu dreapta direct în gât, apoi una în falcă. Lovesc mai tare decât am lovit vreodată în viaţa mea, încrâncenată de frică şi furie şi de îndrăzneala lui, „cum de-ai pus mâna pe mine”, un pumn în nas, un croşeu în coaste, trebuie să îi dau cât de multe lovituri pot înainte să se adune, iar el nu se aşteaptă la nici una din ele, dar chiar şi aşa, îndurerat, reuşeşte să îşi azvârle pumnul şi eu încerc să blochez lovitura, dar nu sunt îndeajuns de puternică, şi o simt în antebraţ şi în frunte în acelaşi timp. Lumea se învârteşte în jurul meu. Mă prăbuşesc pe un genunchi şi mă năpustesc să îl lovesc în vintre, dar el se aşteaptă la asta, îmi apucă mâna şi o răsuceşte până urlu de durere. Nu vine nimeni, nu îmi vine să cred că nu vine nimeni. Am făcut atâta zgomot, Doamne! Sunt singură cu el, iar el e pe cale să îmi rupă braţul şi simt furia mută şi clocotitoare care îmi străbate trupul, aşa că întind stânga spre briceagul pe care-l am ascuns în gheată şi mă gândesc „Pizda mă- sii, n-am să mă las”, aşa că mă răsucesc, mă ridic şi îi înfig cuţitul în gât.

El icneşte şocat. Mâinile îi cad de pe mine.

Şuvoiul de sânge e ca o cascadă pe trupurile noastre.

începe să apară lumea, cred. Se simte mişcare înjur.

- Doamne, apără şi păzeşte... spune cineva şi altcineva strigă să cheme poliţia şi altcineva urlă la ei să tacă dracului din gură, apoi nişte braţe mă ridică de pe jos.

Cuţitul îmi cade din mână.

- Gata, gata, îmi spune cineva la ureche.

Dar bărbatul acela mă priveşte încă, mă priveşte îndelung, cu mâinile duse la gât, încercând să oprească sângerarea şi prăbuşindu-se în genunchi, cred că nici nu mai e la el în corp, căci şi eu l-am părăsit pe al meu.

- Gata, spune vocea, şi îmi dau seama că Ennis e cel care m-a ridicat în picioare.

Mai mult mă târăşte decât mă duce de-acolo. Unde? La hotel? Sunt năucă de şoc.

Au sosit şi ceilalţi, care ne trag repede după ei, dar nu către hotel, ci spre vas, căci în urma noastră vine un cârd de oameni. Fugim cât ne ţin picioarele, e totul un vârtej propulsat de adrenalină, ni se aud paşii pe punte, apoi voci joase dau comenzi grăbite. Clipesc din ochi şi mă trezesc pe vas, iar ceilalţi umblă ca nişte dementi, ca să pună vasul în mişcare. Clipesc şi Saghani alunecă lin, îndepărtându-se de ţărm, înapoi în oceanul mare. Clipesc şi sunt într-o cameră, nu ştiu care, poate o fi cabina lui Ennis, cine ştie, nu-mi pasă, iar el îmi vorbeşte de undeva, de departe:

- Nu eşti singură, drăguţă, îmi spune el. Linişteşte-te. Nu eşti

singură. Chiar crede ce spune?

- E mort? L-am ucis?

- Nu ştiu.

Renunţ. Se deschide un zăgaz şi mă inundă oboseala. Abia reuşesc să nu leşin. Clipesc şi mă aflu în pat.

- Plecăm? îl întreb.

- Am plecat deja, spune Ennis. Dormi.

- Am stricat totul, nu-i aşa?

- Nu, drăguţă, zice el. Ne-ai eliberat.

1

Dar eu nu voi fi niciodată liberă. Mă întreb dacă aşa s-o fi simţit tata în ziua în care a omorât un om.New South Wales, Coasta de Sud, Australia Cu nouăsprezece ani în urmă

Edith e afară cu mieii în seara asta, ghemuită cu puşca lângă ea, să-i păzească de ochi apucători sau vulpi înfometate. Mă obligă şi pe mine să îi păzesc în unele nopţi, în ciuda protestelor mele - i-am spus de o sută de ori că refuz să omor alt animal, chiar şi pentru a ne apăra pâinea, că de-aia îl avem pe Finnegan, să protejeze mieii, dar ea tot mă trimite afară în frig să fac de pază, cu puşca proptită stângaci în mâinile mele nedoritoare.

- Dacă se întâmplă să vină, o să faci ce trebuie, spune ea în felul acela al ei, care dă de înţeles că nu încape tocmeală, dar eu încă n-am văzut nici picior de prădător, aşa că nu ştiu dacă are dreptate.

în orice caz, seara asta e şansa mea. Am evaluat cutia încuiată plină cu comori pe care o ţine ascunsă sub pat, ba chiar mi-am dat osteneala şi i-am furat cheia şi am copiat-o, pentru că ştiu bine că e exact tipul de femeie care ar observa imediat dacă cheia ar lipsi prea mult. Copierea cheii nu e chiar floare la ureche când eşti la o fermă în afara oraşului şi nici măcar n-ai dreptul la un permis de conducere de începător până nu faci şaisprezece ani, adică peste un an abia. A trebuit să îi plătesc lui Matt Slăbănogu' să mi-o facă şi tipu' ăsta e cel mai drogat de la noi din şcoală, aşa că nu e un om de cuvânt. Apoi a trebuit să aştept perioada când se fată mieii, când oile îi fată pe câmp şi nu pot avea grijă de ei, aşa că trebuie protejaţi de tot felul de prădători - nu numai de vulpi, ci şi de vulturi, de câini sălbatici uneori. Sunt din ce în ce mai înfometaţi acum, că vânatul din pădure e din ce în ce mai rar. Dar sunt singurele nopţi în care ştiu că Edith nu o să mă prindă: ştiu că e gata să stea acolo până se topeşte din picioare şi i se transformă oasele în cenuşă, dacă e nevoie. O femeie hotărâtă, tăcută, dârză.Se prea poate să fiu eu paranoică, poate că Edith nu stă toată ziua cu ochii pe cutia aia. Pe mine m-a tentat de când am pus piciorul în ferma asta de doi bani. Bunică-mea e o femeie dură ca lama de cuţit, mă-nţelegeţi. Nu îmi spune nimic despre părinţii mei - de fapt aproape că nu-mi vorbeşte, doar atunci când se răsteşte la mine şi îmi dă ordine, iar dacă nu îndeplinesc munca de rob pe care mi-o dă la gradul de perfecţiune cerut, nu mă lasă să mă duc la cursurile de salvamar, care sunt cam singurul lucru pe care-mi place să-l fac în locul acesta, şi cum abia mi-am căpătat medalia de bronz, m-au pus responsabilă cu patrulele de salvare, iar ea nu pare să priceapă ce lucru important e - dar are cutia asta şi sunt convinsă că-s secrete ascunse acolo. în loc să aprind lumina în dormitor, căci ar putea s-o vadă din padoc, mă furişez pe întuneric şi mă pun pe burtă ca să bâjbâi după ea, până ce îi simt marginea rece şi dură. O trag de sub pat - e mai grea decât mă aşteptam - şi fug repede la mine în cameră să o deschid.
Cutia e grea pentru că în ea sunt câteva medalii militare care, sunt surprinsă să descopăr, îi aparţin bunicului, care se pare că a fost într-un regiment de cavalerie uşoară. Citesc inscripţiile de pe ele şi îmi trec degetele peste metal, încercând să leg puţinele lucruri pe care le ştiu. De ce nu îl pomeneşte deloc, de ce n-are nici o

fotografie cu el în casă? Ce e aşa de secret în căsătoria asta de trebuie să ţină încuiate resturile ca să nu le vadă vreun ochi curios?
Las deoparte medaliile şi ridic un teanc de tot felul de acte. Unele sunt documente de afaceri - actul de proprietate al fermei, poliţe şi tot felul de alte astfel de lucruri - pe care le pun lângă mine fără să le citesc. Nu ştiu nici eu ce caut, de fapt, poate doar un semn că nu am fost trimisă la ferma greşită, ferma unei femei care n-are nici un fiu şi prin urmare n-are cum să îmi fie mie bunică. Nu vorbeşte nici de el, nici de mama. Nu ştiu nici unde e şi nici cu ce se ocupă - nu ştiu nici măcar cum îl cheamă.
Un vraf de fotografii se răstoarnă pe covor. Scot un sunet de uimire când văd feţele din poze, obrajii mi se împurpurează. Iată-l, el trebuie să fie, pentru că e acolo şi Edith, care e mai tânără şi ţine în braţe un bebeluş, sau merge pe plajă cu un băieţel, sau taie legume pe masa din bucătărie cu un adolescent, sau şade la un foc de tabără cu un tânăr. Are un păr lung şi blond de hippy în câteva din poze, iar în altele e tuns foarte scurt. Are o faţă chipeşă şi ochi negri, o gură largă făcută parcă doar pentru zâmbete. Şi iată-l şi cu mama
mea, care e însărcinată şi are ditamai burta. Are braţul în jurul ei şi ea râde, par aşa de fericiţi şi uite şi ţarcul din faţă în spatele lor, cel pe care îl traversez zilnic ca să prind autobuzul spre şcoală. Nu îmi dau seama că plâng până nu văd că mi-am udat părinţii. Pe spatele pozei, cu litere stângace, sunt numele lor. „Dom şi Iris, de Crăciun”.
Dom.
Vâr preţioasa fotografie sub pernă şi apoi trec în revistă tot ce mai e în cutie. Abia la fundul ei găsesc ceea ce căutam. O explicaţie, sau cel puţin o parte din ea.

Dominic Stewart, douăzeci şi cinci de ani, la vârsta încarcerării.

Mă opresc şi mă uit lung la cuvântul acela.
Sunt şi alte cuvinte care răsar disparate pe documentele acelea. Ochii mei năuciţi le surprind şi mi le transferă în minte, în mintea mea uluită. „Centrul de corecţie din Long Bay, Sydney. Sentinţă pe

viaţă. Perioadă standard de douăzeci de ani înainte de eliberare condiţionată. Vinovăţie. Intenţie criminală. închis pentru omor.”
Bum!
Sar cât acolo. Documentele îmi zboară din mână şi mă chinuiesc să le pun pe toate la loc în cutie. Ăsta a fost un foc de armă. Nu înseamnă că o să se întoarcă imediat, dar gata cu asta, am văzut conţinutul cutiei pe care n-ar fi trebuit niciodată să o deschid. Nu vreau să am nimic de-a face cu ea, am irosit deja atât timp.
- Franny! strigă Edith şi apoi deschide uşa dormitorului meu şi se uită la dezordinea din mijlocul patului. Stăm şi ne uităm tăcute preţ de câteva secunde, iar ochii ei sunt mai reci decât i-am văzut vreodată, înspăimântători şi înspăimântaţi, aşa mi se pare, apoi ea spune: L-am omorât pe Finnegan.
Durează ceva până înţeleg ce-a spus.
-Ce?
- Nenorocitul a fugit după vulpe şi nu l-am văzut în întuneric.
- Ce? Nu.
Mă strecor pe lângă ea şi fug în beznă. Mieii şi mamele lor sunt în ţarcul cel mai apropiat, cel dintre noi şi mare. Grăbesc pasul până la gard şi apoi mă opresc, respirând greu. Nu văd mare lucru, doar o formă întunecată în depărtare.

- M-am gândit că poate vrei să stai cu el când îi curm suferinţa,

zice Edith.

- E în viaţă?

- Nu pentru mult timp. Glonţul i-a trecut prin gât.

- Nu putem să chemăm veterinarul? Am putea să-l ducem acolo chiar acum! Hai repede să-l punem în camionetă.
- Nu se mai poate face nimic, Franny. Vii, nu vii - faci ce vrei.
- Dar e-al meu! îi spun eu disperată.
Eu sunt cea care îl plimbă şi îi dă mere şi îi taie unghiile şi îl scarpină după urechi, chiar dacă mi se înnegresc mâinile. Eu sunt cea care îl iubeşte.
- De-aia te-am chemat, spune ea şi e atât de calmă şi de rece de parcă nu i-ar păsa de ce-a făcut, nu-i pasă nici cât o ceapă degerată că tocmai ne-a omorât bătrânul şi frumosul nostru măgar care nu

face nimic altceva decât să încerce să păzească fiinţele micuţe în timpul nopţii.
- Eşti o scroafă, îi spun răspicat şi amândouă suntem şocate, pentru că în viaţa mea n-am spus un cuvânt urât cuiva, cu atât mai puţin înspăimântătoarei mele bunici. Eşti o scroafă ordinară, continui eu, mânată de furie, de durere şi neputinţă. Ai făcut asta intenţionat. Aşa cum ai ascuns de mine adevărul despre Dominic.
Edith iese pe poarta de metal, lăsând-o deschisă pentru mine. Are în mână puşca.
- Vrei sau nu să fii alături de el? mă întreabă ea în timp ce traversează iarba până la trupul care încă mai suflă. Dar eu nu pot, nu pot să mă duc lângă el, sunt prea speriată de ce o să fie el când va pieri, de cum o să arate, de ce va mai rămâne. închide poarta atunci, zice Edith.
Şi o închid, iar ea îl împuşcă pe Finnegan în cap, şi zgomotul e atât de tare, de oribil, că mă întorc şi mă duc la camionetă, iau cheia de la bord şi pornesc motorul. O să plec dracului din locul ăsta. De câţiva ani conduc camioneta. Edith m-a obligat să învăţ şi nu contează că n-am încă permis, sau bani, sau alte lucruri, nu contează că fotografia este încă sub perna mea; sper să rămână acolo pentru totdeauna, decolorându-se şi încreţindu-se, transformându-se în colb înainte s-o mai vadă cineva.
O mână puternică pătrunde cu iuţeală pe fereastră şi smulge cheia din contact, oprind motorul.
- Hei! mârâi eu.
Dar Edith se îndreaptă deja spre casă. Alerg după ea şi încerc să-i iau cheia din mână, panicată şi înnebunită, nu înţelege oare că trebuie să plec de acolo, că nu acolo e locul meu, că mă sufoc în locul ăla?

- Vrei să pleci de aici, foarte bine, zice ea. Dar n-ai să-mi iei

camioneta. Scot un oftat de frustrare, iar gâtul mi-e plin de lacrimi.

- Te rog!
- Nu poţi să le ai pe toate cum vrei tu, fato, trebuie să înveţi să îndurI cu un pic de demnitate.
Mă umileşte ce spune. O urăsc.

Ea intră înăuntru, iar eu mă aşez pe verandă, bocind. Pentru Finnegan, singurul meu prieten, pentru că îmi doresc ca mama să fie acolo. Lui Edith puţin îi pasă de mine. Cred că ziua în care am fost trimisă pe capul ei i-a distrus viaţa. Acum măcar ştiu de ce mă urăşte aşa de tare: îi amintesc de neisprăvitul ei de fiu.
Au trecut ore bune când intru înapoi în casă. Am aşteptat să fiu sigură că doarme, căci nu mă simt în stare să-i văd mutra în seara asta. Dar, în timp ce mă îndrept spre camera mea, aud un sunet slab de la uşa din spate şi nu mă pot înfrâna, mă simt obligată să mă duc la fereastră şi o văd acolo, şezând pe ultima treaptă în spatele casei, într-un cerc de lumină făcut de felinar, ţinând în mână crotalia din urechea lui Finnegan şi plângând încetişor.
Mă lasă picioarele şi mă sprijin de perete, culcându-mi capul pe el.
- îmi pare rău, bunico, şoptesc eu, dar ea nu mă poate auzi prin geam.
Micul-dejun e consumat în tăcere, dar nu e un lucru neobişnuit. Edith nu şi-a luat înapoi cutia cu secrete noaptea trecută, aşa că am încuiat-o eu şi i-am pus-o înapoi sub pat, copleşită de regrete. Nu am atins fotografia de sub pernă - nu m-am putut convinge să i-o dau înapoi chiar dacă nu îmi imaginez că voi dori să o mai privesc vreodată. Mă simt sleită de puteri după o noapte în care m-am zvârcolit şi n-am închis un ochi. Abia după ce mănânc tot castronul de porridge capăt îndeajuns de mult curaj ca să întreb:

- Chiar a omorât pe cineva?

Edith încuviinţează din cap, fără să ridice ochii din ziar.

- Pe cine?

- Ray Young.

- Cine-i Ray Young?

- Un băiat de prin vecini.

- Ştii de ce l-a omorât?

- Nu mi-a spus.

O privesc lung, uluită de modul nepăsător în care dă din umeri.

- Şi cum s-a cunoscut cu mama?

- N-am idee. Prin Irlanda, pe undeva.

- Nu l-ai întrebat?

- Nu era treaba mea.

- Ţi s-a părut că erau... îndrăgostiţi? Când a adus-o aici? Edith

ridică ochii din ziar şi mă priveşte pe deasupra ochelarilor.

- Dar ce importanţă are? Nu ştiu. Că de contat când a fost să îl omoare pe omul acela, clar că n-a contat. Sau când l-au condamnat exact în ziua în care ai venit pe lumea asta zbierând chiar aici, pe canapeaua asta. Te-am scos din mă-ta şi am oprit sângerarea. Ce mai plângea că e singură şi că-l iubeşte, dar asta n-a oprit-o să te ia de-aici. împătureşte ziarul şi duce castronul la chiuvetă. Să mă ajuţi să săpăm o groapă pentru Finnegan, spune ea, iar eu încuviinţez din cap.

- Da, bunico. în timp ce-şi trage ghetele, o întreb: Şi cum l-a omorât?

- L-a sugrumat, îmi răspunde ea.Dublin, Irlanda Cu doisprezece ani

în urmă

Picături mari şi reci îmi cad pe faţă. Nu am la mine fâşul şi nici umbrela, aşa că mă împac cu gândul că o să mă plouă. Dublin e un loc mohorât, unde cerul este veşnic cenuşiu, însă transmite ceva anume, ceva misterios, ceva care ştii că te-ar putea vrăji. Mă îndrept spre bibliotecă, o clădire aproape de chei.

în mai toate dimineţile sunt trezită din somn cu un sărut, după care el pleacă la lucru. în dimineaţa asta, a plecat aşa de devreme că nici nu mijiseră bine zorii printre obloane, iar în întuneric, mi s-a părut că am visat buzele lui. Eu aveam zi liberă, aşa că mă hotărâsem să aranjez apartamentul lui Niall în aşa fel încât să aducă a cămin adevărat, să adaug culori, plante, picturi, orice. Dar

între zidurile acelea simţeam cum încep să bâţâi din picior, să mişc degetele nervos şi dacă ignoram aceste semne, începeam să simt un laţ care mi se strânge în jurul gâtului.
Apoi mi-am amintit că de ceva vreme voiam să merg la biblioteca din Dublin, aşa că am sărit într-un tren din Galway şi uite-mă, grăbindu-mă să o iau înaintea ploii, respirând uşurată.

Intru cu capul plecat într-o clădire mare, păşesc pe mozaicul podelei şi sub tavanul înalt, apoi într-o sală de lectură ca un dom pe care îmi aduc aminte că am frecventat-o cu plăcere la început, când m-am întors în Irlanda. Nu sunt nici eu sigură ce caut, poate ceva legat de genealogie, dar rămân o clipă să mă bucur de spaţiu. Apoi mă cufund în lectură

.La un moment dat, simt că îmi vibrează geanta. Nu ajung să răspund la timp şi atunci când observ ecranul telefonului simt cum îmi sare inima şi realizez că am făcut ceva rău, deşi nu-mi dau seama exact ce anume. Opt apeluri pierdute de la Niall. Trei SMS-uri în care mă întreabă unde sunt. E întuneric afară; a trecut o zi întreagă cu mine pierdută în lectură. Am încurcat-o.

îl sun imediat înapoi.

El răspunde cu:

- Ai păţit ceva?

încerc să vorbesc pe un ton lipsit de griji.

- Nu, n-am nimic. îmi pare rău că n-am auzit telefonul, sunt la

Dublin. Urmează o pauză lungă.

- De ce?

- Am vrut să vin la bibliotecă.

- Aşa... pur şi simplu? -Da...

- Şi nu ţi-a dat prin cap să-mi spui şi mie? -Păi...
Adevărul e că nici nu mi-a trecut prin minte. N-am mai făcut aşa ceva, nu de când ne-am căsătorit, n-am mai permis picioarelor să mă ducă unde vor ele. Nu îi spun că nu-i nimic, că nu-s decât la două ore distanţă, că aş fi putut ajunge mult mai departe şi că e dreptul meu să plec unde vreau, pentru că instinctul îmi spune că ăsta ar fi un lucru nepotrivit şi crud.
- Am venit acasă să mâncăm împreună de prânz şi nu erai aici, iar acum m- am întors cu cina şi tot nu te-am găsit aici. M-am gândit că poate ai... Pur şi simplu nu ştiam unde eşti.
Pe dată mă apucă iar senzaţia de sufocare.

- îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun. Nu m-am gândit. O altă

pauză. Se simte că l-am rănit.

- Şi te mai întorci acasă?

- Da. Nu m-am gândit încă, dar mă gândeam să mă întorc într-o zi,

două?

- Aha. Minunat. Ne vedem atunci.
îmi închide telefonul. Mă uit lung la aparat. Apoi ies înapoi în ploaie, care acum cade cu putere, mă duc până la gară şi cumpăr un bilet la următorul tren spre Galway.
Facultatea de biologie freamătă de lume, ceea ce e straniu pentru o seară de marţi. Sau pentru orice altă seară. Toate luminile sunt

aprinse şi în bucătăria departamentului trebuie să fie cel puţin treizeci de persoane. Mă strecor şi eu înăuntru, lipită de perete, căutându-l pe Niall. Nu l-am găsit acasă, ceea ce înseamnă că e probabil la lucru, doar că nu mi-am dat seama că voi nimeri în toiul unei petreceri cu colegii. Am venit direct de la tren, am pantofii leoarcă, părul umed.
îl văd în mijlocul unui grup de bărbaţi şi femei şi mă dau mai aproape, dorind să aud ce spune de îi sorb cu toţii cuvintele. Se vede că este mai mult decât prost dispus.
- Omenirea este o plagă pe faţa pământului, spune el.
Acesta e momentul când ridică ochii şi mă zăreşte. Privirile ni se încrucişează. Văd că are o mină uşurată, aşa că mă relaxez şi eu, dar apoi îi descopăr o răceală în ochi.
El vine spre mine şi mă sărută pe obraz.
- Ai sosit.
încuviinţez în tăcere, căci toate cuvintele pe care le-am repetat în cap în timp
ce mergeam cu trenul mi s-au evaporat.
- E o răzmeriţă întreagă pentru că nişte nenorociţi de braconieri au pătruns într-un sanctuar şi au furat colţii de fildeş ai ultimilor elefanţi, spune el pe un ton încărcat de mânie.
Mi se strânge inima. Nu pot să aud aşa ceva. Pentru că mereu auzim astfel de lucruri. Şi nimic nu se schimbă. Mie îmi vine să plâng, dar durerea lui Niall e mult mai rece. Cred că e pe cale să îşi piardă speranţa.
înainte să mă pot gândi la ce-aş putea să-i spun, îl văd cum clatină din cap. Respiră lung şi încet, apoi îmi toarnă o cană cu vin de pe o masă alăturată.
- Hai încoace, murmură el, conducându-mă spre colegii lui. Prieteni, iat-o pe soţia mea, Franny.
Sunt doi profesori al căror nume îl uit imediat, o laborantă pe nume Hannah şi lectorul care mi-a trântit în braţe o farfurie murdară - doamna profesor Shannon Byrne. îi întâlnesc privirea şocată - se vede că nu-şi crede urechilor:

- Soţia?

- Soţia, întăreşte Niall.

- încântată de cunoştinţă, zic eu.
- Şi eu, reuşeşte să îngaime Shannon, strângându-mi scurt mâna. Şi când a avut loc fericitul eveniment, Niall?

- Acum şase săptămâni.

- Nu se poate. De ce nu am fost invitaţi?

- Nimeni n-a fost invitat.

- Ai ţinut-o secret! Sunteţi de mult împreună?
Niall îi aruncă un zâmbet cam acid.

- De şase săptămâni. Urmează o tăcere jenată.

- O nebunie, spun eu.
Tensiunea se topeşte şi cu toţii scot sunete amuzate de disconfort sau înţelegere.

- Toată dragostea, nebunie, spune unul dintre bărbaţi.

- Soţia mea numeşte asta febra visului, zice celălalt.

Decid că îmi plac amândoi. Mă uit la Niall şi încuviinţez din cap.

- Chiar asta e.

Am impresia că nici nu recunosc persoana asta cu care sunt

căsătorită.
- Nu mi-am imaginat niciodată că pe Niall l-ar putea interesa altceva decât profesia lui, spune Shannon.

- Nici eu, spune Niall.

- E un act de curaj, spune Hannah, cu obrajii îmbujoraţi. Eu îi

întâlnesc ochii timizi cu recunoştinţă.

- Se poate spune şi aşa.
- Shannon e şefa catedrei de biologie, îmi spune Niall. Ia loc lângă ea. Shannon, Franny e foarte pasionată de ornitologie şi e foarte deşteaptă.

Ochii lui Shannon coboară spre manşetele înnoroiate ale blugilor mei. Ea poartă o rochiţă de stofă bleumarin şi pantofi cu toc. Părul blond îi e aranjat într-o coafură voit neglijentă. Coama mea neagră e o coadă împletită şi ciufulită care mă face să arăt ca la doisprezece ani. Nu mă interesează prostiile astea, dar furişez cu coada ochiului o privire spre Niall să văd dacă el observă discrepanţa. Nu o observă.

Fără nici un preambul, el spune:

- Când era copil, un stol de ciori s-a îndrăgostit de ea. Mă ia cu

fierbinţeală.

- Ce vrei să spui? întreabă Shannon.

Când e clar că nu vreau să povestesc nimic, Niall explică:
- Le-a dat zilnic de mâncare până au început să se ţină după ea, să-i aducă daruri. Ani de zile. O adorau.

- Nu zilnic, spune Shannon. Nu în timpul iernii. Mă uit spre ea.

Confirm din cap.

- Fals, zice ea. Ciorile migrează.
- Păsările stau unde e hrana, zice Niall. Păsările din familia corvidae au abilitatea de a recunoaşte feţele oamenilor. Franny a devenit sursa lor de hrană, aşa că nu a mai fost nevoie să migreze.

Shannon clatină din cap de parcă ar fi ofensată de o asemenea idee.

„Nu”, mă rog eu în gând, încercând să îi transmit mesajul cât de bine pot. „Nu răpi magia acestei amintiri.” Mă simt murdărită, de parcă ceva preţios mi-a fost pângărit, aş vrea să ies dracului de-acolo, să îi arunc cana cu vin în mutră, ei şi poate şi lui Niall.

- De-aia voiam să o cunoaşteţi, spune Niall în continuare.

- Ai o diplomă? mă întreabă Shannon. -Nu.

- N-ai studiat deloc? Dar ce vârstă ai?

- Douăzeci şi doi de ani.
Ridică din sprâncene.
- Ce-i asta... sunt zece ani diferenţă între voi!
Niall şi cu mine ne uităm unul la altul. încuviinţăm din cap.
Shannon ridică din umeri.
- Ei, eşti tânără. Ai timp la dispoziţie. Dă-mi un telefon şi, dacă vrei, discutăm despre actele de care ai nevoie dacă vrei să te înscrii.
în loc să îi explic că nu mă interesează să fac asta, îi mulţumesc. Abia aşteaptă cu toţii să se întoarcă la discuţia cu care se simt confortabili - subiectul de azi este lucrarea pe care urmează să o publice Shannon în legătură cu programele de încrucişare a speciilor -, aşa că prind ocazia să o şterg din cercul lor, îmi pun binişor vinul neatins pe masă şi o iau spre uşă. Se închide în urma mea, iar sunetul dinăuntru este aproape amuţit. Răsuflu uşurată. Butonul liftului se aprinde galben pentru coborâre.
Uşa din spatele meu se deschide şi mă inundă iar sunetul vocilor. Nu mă întorc, însă o mână o prinde pe a mea şi mă trage în altă cameră, un birou întunecos, cred.
- Prea pompoşi pentru gustul tău? mă întreabă soţul meu. Nu-l văd prea bine în întuneric. E posibil să fie niţel cherchelit. De ce-ai venit aici?

- Am venit după tine.

îşi deschide larg mâinile: iată-mă.

- Mi-ai plătit cumva o poliţă? îl întreb.

-Ce?

- Cu ciorile. Să le dai un lucru preţios de-al meu. El tace şi apoi

oftează.

- Nu. Nu în mod conştient.
- Nu ştiu ce aştepţi de la mine, îi zic şi vocea mi se sparge.
- Nici eu.

Mă mişc prin întuneric, încercând să mă îndepărtez de el. De-a lungul unui perete sunt ferestre înalte, şi mă uit pe ele la curtea de jos. întunericul transformă parcul într-un loc bântuit, iar copacii aruncă umbre stranii, mişcătoare. O maşină trece încet, luminându-mi faţa cu farurile, apoi dispărând. Momentul vibrează de disconfort, de aşteptare. Mă târăsc afară din piele pentru că n-am dat în viaţa mea socoteală unei alte persoane, n-a trebuit să spun niciodată cuiva unde mă duc. E ca un fel de încătuşare.

- Te-am avertizat, îi spun şi apoi mă urăsc pentru vorbele astea.
- Da, spune el, venind mai aproape. Şi tot... nu m-am aşteptat la una ca asta. Scumpa mea, nu trebuie decât să spui când pleci. Spune-mi că eşti plecată undeva şi că o să te întorci.

Mă răsucesc cu faţa la el.

- Dar ce, credeai că am plecat de tot?

- Păi mi-a trecut şi gândul ăsta prin cap, recunoaşte el. M-ai

speriat, Franny. Mă simt străbătută de un sentiment de

stânjeneală.

- îmi pare rău, îi spun. Nu te-aş părăsi niciodată de tot.

Spunând aceste cuvinte, înţeleg că am spus ceva adevărat şi are loc un alt fel de încătuşare, una mai profundă, mai catastrofală. Niall se apropie şi mă ia în braţe, cu gura lipită de scobitura gâtului meu.

- îmi e necaz pe mine că am spus de ciori, pentru că am povestit asta. Ştiam că nu e bine. Uneori am impresia că sunt chitit să mă autodistrug.

Nu mişcăm, dar afară lumea continuă să se schimbe, să respire, să trăiască. Luna îşi continuă drumul deasupra capetelor noastre. Eu trăiesc în vorbele lui, în marea nemăsurată a contradicţiilor lui.

- Dar mă ţii aşa de duios în braţe, îi spun.

- Te simţi ca într-o colivie? Mă ustură ochii.

- Nu, spun eu, în timp ce-mi dau seama ce adâncă, ce teribilă e încătuşarea asta, îi cunosc faţa şi numele, nu e o încătuşare, e dragoste, dar poate că sunt unul şi acelaşi lucru în fond.

- Vii cu mine? îl întreb. -Unde?

- Oriunde.

Braţele lui Niall mă strâng la piept. Spune:

Da. Oriunde

.Vasul Saghani, Atlanticul de Nord Sezonul migraţiei

Mă trezesc din somnul delirant cu o stare de ameţeală. Durează minute lungi până îmi dau seama unde mă aflu (în cabina lui Ennis, în pat) şi ce s-a întâmplat noaptea trecută (am înjunghiat un om). Nu îmi amintesc bine.
„Niall, de ce n-ai venit după mine?”
Membrii echipajului sunt în cambuză, aşezaţi pe diverse băncuţe şi sprijinindu-se de perete, privindu-l pe Basil cum amestecă într-o oală uriaşă cu terci aşezată pe plită şi vorbind pe şoptite. Toţi cu excepţia lui Ennis. El nu e niciodată cu ei, stă întotdeauna deoparte.
Teama li se citeşte în priviri când dau cu ochii de mine. O simt, un fir de teamă.
O reacţie animalică. Reţinere faţă de femeia ieşită din minţi cu care acum împart spaţiul acesta strâmt.
- Cum te simţi? mă întreabă Anik.
- Bine. Nu pot să îmi dau seama ce simt în legătură cu noaptea trecută. Parcă a pierit totul din mintea mea, s-a dus în alt compartiment. Prin urmare, suntem pe vas. Şi înaintăm. Nimeni nu

are nimic de zis la asta. Privirile lor sunt grăitoare. Of, la naiba, mormăi eu.

Basil îmi dă un castron cu porridge presărat cu scorţişoară şi coajă de lămâie, îşi fereşte privirea. Eu mă duc la popotă şi mă cufund în separeul de piele. Ei mă urmează cu castroanele, aşezându-se în jurul meu de parcă totul e normal

.Mi-e dor de prezenţa uriaşă şi zâmbitoare a lui Samuel.
Nu spune nimeni nimic până nu apare Ennis, care îşi încrucişează braţele şi zice:
- Uite care-i treaba. Am părăsit portul ilegal. Am primit un apel radio de la poliţia navală care ne spune să ne întoarcem imediat, că vor fi indulgenţi pentru că abia s-a dat anunţul şi putem zice că nu cunoaştem încă bine noua lege.
Eu las lingura jos.
- Mai e un motiv pentru care poliţiştii vor să vorbească cu noi, spune Dae cu subînţeles, şi toţi ochii se întorc spre mine.
- Da, de ce să nu le dăm o mână de ajutor cu asta? zice Basil. Când vede că nu spune nimeni nimic, ridică vocea. O femeie pe care de-abia dacă o cunoaştem a ucis un om noaptea trecută. Şi în loc să stăm şi să raportăm ce s- a întâmplat, noi am fugit.
- Era unul dintre protestatari... începe să zică Mal.
- Şi? Şi ce dacă? Nu suntem în Naşul, ce dracu'! Nu ucidem oameni. A ucis un om cu sânge-rece.

- Sânge-rece? zic eu.

- Poate că nici n-a murit, zice Lea.

- N-avem de unde şti.

- Şi cum ai reuşit să-l omori? mă întreabă Dae, confuz.

- Avea un cuţit, zice Anik.

- Dar de ce să aibă cuţit? întreabă Basil, fără să se uite la mine.

- Poate pentru că femeile sunt mereu atacate, îl repede Lea.
- Ei, iar începem.

- Am briceagul ăla din ziua în care am fost înjunghiată în

închisoare, zic. Echipajul amuţeşte.
- Am petrecut patru ani într-o celulă în Limerick. Era un loc violent. Am învăţat să mă lupt. Am învăţat să îmi fie frică de oameni. Când am ieşit, am continuat să port cuţitul.

Aerul vibrează de şoc.
Ennis se uită atent la mine. Nu-i pot citi expresia şi nu cred că mi-o poate citi pe a mea. Ceilalţi încearcă să proceseze.
- Măi, să fie, zice Mal pe o voce stinsă.
- Ce pizda mă-sii? spune Basil, aruncându-mi o privire dură. Prin urmare, avem o deţinută periculoasă la bord care a înjunghiat de moarte un amărât. Vi se pare ceva normal?

- Un amărât? zic eu.

- Ce... a pus niţel mâna pe tine şi gata, l-ai omorât?

- Eşti un căcănar sexist, spune Lea cu scârbă, dar eu n-o mai aud.
- Ştii ce? zice Basil. M-am săturat să îi tot daţi cu feminismul ăsta care e scuza perfectă ori de câte ori o femeie se comportă incorect. O vezi pe una că e violentă şi gata, bărbaţii sunt de vină. E jalnic. Ar trebui să mă simt furioasă. Cum sunt toţi cei din jurul meu. însă eu nu simt decât dispreţ pentru Basil şi un fel de milă că s-a lăsat să fie un om atât de mic şi meschin. îmi citeşte lucrul acesta pe faţă, pentru că-l văd cum roşeşte de umilinţă şi cum furia i se aprinde şi mai tare.
Ennis este cel care îl pune la punct.
- A atacat-o, spune căpitanul şi mă uimeşte tonul lui aprins. A atacat-o din
cauza noastră, iar ea n-a vrut să-i spună unde suntem, aşa că a sărit pe ea, futu-i! Adică spui că n-ar fi trebuit să se apere?

Basil scoate un sunet furios, plin de neputinţă.

- De ce ai făcut închisoare?

- Am omorât doi oameni.

- Doamne! explodează el. E groasă rău.

- Potoleşte-te, Bas, zice Dae.
- Nu! Trebuie să vorbim acum prin radio cu poliţia. Dacă ne întoarcem acum, pe loc...

- Ia du-te şi linişteşte-te, îi ordonă Ennis. Basil începe să obiecteze,

dar...

- Acum!

Bucătarul iese ca o furtună pe uşă, înjurând în barbă. Văd că lui Ennis îi tremură mâinile când se întoarce spre noi. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, cenuşii ca zorile.

- îmi cer scuze, spune el. Eu nu ştiu ce să spun.

Mal mă întreabă pe o voce scăzută:

- De-aia nu voiai să vii la mal? încuviinţez din cap.

- Am încălcat eliberarea condiţionată ca să vin aici. Nu aveam voie să părăsesc Irlanda încă cinci ani. Paşaportul meu e fals. Şi... Acum gata, vărs tot adevărul, indiferent de consecinţe. Şi nu sunt ornitolog. Nu sunt nici un fel

de cercetător.

Se uită toţi la mine fără grai.

- Poftim? zice Mal.

- N-am făcut facultatea. N-am diplomă. Ştiu totul din cărţi.

Se mai lasă o tăcere în timp ce toţi încearcă să se decidă ce să facă şi cu informaţiile astea.

- Ce mama dracului, Franny? spune Lea în cele din urmă.

- Hai să nu-i mai spunem lui Basil şi de asta, sugerează Mal.

- Şi cum ai făcut rost de aparatură? mă întreabă Dae. - E a soţului

meu.

- Atunci de ce faci asta dacă nu eşti de fapt implicată în nici un fel? mă întreabă Anik.

- Sunt implicată. Cu toţii suntem. Apoi:
- Nu contează, spune Ennis, care se arată calm şi ceva mă face să bănuiesc că de fapt a ştiut tot timpul, dar parcă nu-mi vine a crede. Mai sunt două păsări care au dispozitiv de urmărire. Le pot intercepta. Le putem urmări şi găsi peştele.
Răsuflu adânc, iar ochii mi se umplu de lacrimi. L-aş îmbrăţişa dacă aş putea.
- Sunt departe, în vest, obiectează Lea. Şi se îndreaptă cu viteză spre sud. Tu nu ştii apele astea, căpitane.
- Le pot găsi, repetă Ennis şi vocea îi sună sigură, credibilă.
- Şi ce mai contează că o să fim arestaţi în secunda în care ancorăm cu un
congelator plin cu peşte? zice Dae.
- Ştiu eu un tip, spune Anik, care poate să ascundă captura dacă îl rugăm. Dacă găsim atâta peşte.
- Oh, Doamne, spune Malachai cu vocea întretăiată, apoi începe să râdă, căci nu poate să creadă ce aude.
Această lume a fărădelegii în care ne-am trezit dintr-odată e îndeajuns de ridicolă încât să începem toţi să râdem. Lea clatină din cap, iar Dae se tot şterge la ochi, de parcă ar vrea să se trezească dintr-un vis.
- Zic să votăm, spune căpitanul nostru. Cine e pentru întoarcere şi predarea vasului?

„Şi predarea lui Franny”, lucru pe care nu mai e nevoie să-l

adauge, îmi ţin respiraţia. Nu ridică nimeni mâna.

- Cine e pentru continuarea cursei, fie ce-o fi? O ezitare.

Apoi mâna solitară a lui Anik, ridicându-se în aer.

- Dacă am intrat în horă, murmură el... acum trebuie să jucăm.
Una câte una, urmează şi restul de mâini. îmi şterg lacrimile de pe obraji, iar mâinile îmi tremură de bucurie.
Noaptea trecută totul se încheiase. Azi suntem mai afundaţi în aventură şi necunoscut decât am fost vreodată.

- Prin urmare, o s-o luăm spre sud, spune Ennis, sperând că ne va ţine combustibilul pentru că acum suntem daţi în urmărire, deci nu vom putea să ancorăm până n-am terminat cursa.

- Să sperăm că ţin şi motoarele, spune Lea.

- Şi să ne rugăm pentru peşte, zice Dae.

- Şi păsări, spune Anik. încuviinţez din cap.

Şi păsări.
îmi iau aşternutul şi mă duc să dorm pe punte. Nu vreau să rămân în cabină, în ciuda obiecţiilor lui Lea. Ca o concesie, îmi leg mâna de balustradă, ca să nu ajung peste bord dacă e vreme rea sau merg în somn. E frig şi minunat aici, afară. Un cer limpede, plin de stele.
Mai târziu coboară şi Ennis de la cârmă şi se aşază pe scânduri lângă sacul meu de dormit. Nu scoate nici un cuvânt, cum îi e obiceiul. Aşa că vorbesc eu.
- De ce au votat să continuăm voiajul? îl întreb, pentru că asta m-am întrebat toată seara.
Ceilalţi nu sunt la fel de disperaţi cum suntem Ennis şi cu mine.
- Eşti de-ai noştri, spune Ennis. Noi nu ne dăm oamenii pe mâna autorităţilor.
Mă doare să aud asta, mă doare pentru că mă înspăimântă şi îmi place în acelaşi timp. îmi culc capul pe genunchi şi mă uit la lună. E o lună aproape plină în seara asta, mai mult aurie decât albă.
- N-am avut intenţia să-l omor, spun eu încet. Apoi: Nu, de fapt nu-i adevărat. Am vrut. Am vrut să-l omor pe nenorocit. De-aia n-ar fi trebuit să-l înj unghii.

Ennis nu se mişcă şi nu spune nimic multă vreme. Deasupra

noastră colindă noaptea.Durează o veşnicie până zice: - Poate că

nu. Dar mă bucur că ai făcut-o.

Galway, Irlanda Cu doisprezece ani în urmă

- Lumea era un altfel de loc odinioară, spune Niall în microfon. în apa mării trăiau vieţuitoare atât de minunate că ai fi zis că vin din cărţile cu basme. Pe câmpii alergau vietăţi, sau şerpuiau prin iarba înaltă, săreau de pe crengile copacilor, care erau şi ei încărcaţi cu rod. Odinioară existau vietăţi extraordinare cu aripi, care cutreierau cuprinsul cerului. Acum toate aceste vietăţi sunt pe moarte. Se opreşte şi îmi caută faţa în sală. Nu sunt pe moarte, se corectează el. Sunt măcelărite de-a valma de indiferenţa noastră. Creşterea economică e mai importantă, aşa au decis minunaţii noştri lideri. Criza dispariţiei animalelor e un schimb acceptabil pentru lăcomia lor.
Mi-a spus că uneori îi e greu să încheie. Pentru că simte cum i se ridică în gât tot amarul şi îi vine să rupă catedra cu mâinile goale, doborât de sentimentul de dezgust pentru specia noastră, pentru otrava care suntem noi, oamenii. S-a pedepsit singur cu cuvântul ipocrit pentru că doar dă din gură şi nu face nimic, spune că se urăşte şi pe sine la fel de mult ca pe ceilalţi, că şi el e un răufăcător, un consumator care trăieşte în bunăstare şi bogăţie şi că tot timpul râvneşte să aibă mai mult. Mi-a spus că e fascinat de simplitatea cu care trăiesc eu, că e invidios, iar mie mi s-a părut curios, pentru că eu n-am gândit niciodată aşa. Când m-a întrebat ce îmi doresc eu mai mult şi mai mult, n-am fost în stare să spun decât că vreau să mă plimb şi să înot, aşa că îmi închipui că are dreptate.

îl văd cât de greu îi e să continue cursul de azi. N-am mai fost de luni de zile la orele lui şi sunt îngrijorată să aud nivelul de disperare care i se strecoară în voce, mânia evidentă în intenţia ei, acuzaţiile şi nevoia de a ne face să înţelegem. Aud în vocea lui furia pe care o trăieşte din cauza

propriei inutilităţi şi mi-aş dori să îi pot netezi calea, să i-o iau cu mâna din suflet sa

ucu şoapta buzelor, dar ea e mai mare decât mine, e o furie capabilă să înghită întreaga lume.
După oră îl aştept în laboratorul lui. Mă forţez să mă uit la pescăruşul mort, întins şi în continuare suspendat, deşi nu înţeleg de ce. Poate pentru că mă aduce înapoi la momentul în care ne-am atins prima dată, la intimitatea şi teama acelei clipe.
- Lumea ar fi un loc mai bun dacă oamenii ar putea fi împăiaţi şi studiaţi în locul animalelor, spune Niall în timp ce intră.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc un pic.

- Ba nu.

- Vrei să vezi ceva?

îl urmez la proiector. Stinge luminile, dar nu-mi arată nimic ci se uită la faţa mea, la ochii mei şi spune încet:
- Arăţi tare obosită, scumpo.
în ultima vreme am avut parte de mai puţine episoade de somnambulism, dar mai multe coşmaruri. Ori una, ori alta. Sunt cam speriată să dorm, cam speriată de corpul meu şi de ce e el în stare să facă. Dar nu asta mă preocupă în momentul acesta.
- Arăţi tare descurajat, îi spun. Te simţi bine?
îmi sărută pleoapele cu tandreţe. Respir şi mă sprijin de el, ştiind că de fapt nu se simte bine deloc.
începe un film, proiectat mare pe ecran. Nu are sunet. Doar o întindere de un alb orbitor care ne ia ochii amândurora. Când privim din nou, vedem sute de piepturi de omăt şi ciocuri stacojii şi zbaterea unor aripi ascuţite, elegante.
Mă apropii de ecran, hipnotizată.
- Rândunicile-de-mare arctice, îmi spune Niall.
Şi apoi îmi povesteşte de călătoria lor care e cea mai lungă dintre toate, îmi vorbeşte despre cum au supravieţuit în pofida tuturor intemperiilor şi termină spunând:
- Vreau să le urmăresc.
- în timpul migraţiei?
- Da. N-a mai făcut nimeni asta niciodată. Am avea atât de multe de învăţat - şi nu numai despre păsări, ci şi despre schimbările de climă.

Zâmbesc şi simt cum mi se trezeşte entuziasmul.

- Haide.

- Ai veni cu mine?

- Cât de repede putem pleca? Râde.

- Nu ştiu. Am de lucru...

- Păi nu la asta lucrezi?

- Ar trebui să fac rost de fonduri. O să ne ia ceva. îmi înghit

dezamăgirea şi mă întorc spre ecran.

- O să mergem, Franny. într-o zi. Promit.

Dar a mai spus asta şi înainte şi niciodată nu mergem nicăieri.
- Spune-mi încotro zboară, îl rog eu, iar el îmi spune, mă poartă peste oceane, peste continente străine, până la capătul lumii, mai departe decât a îndrăznit cineva să urmeze o zburătoare.
în voce i se aud lacrimile. Mă întorc spre el.

- Am fost la casa ta de dimineaţă, îmi zice el.

- Ce casă?

- Casa de lemn de lângă mare.

- Unde am locuit cu mama. încuviinţează din cap.
- N-a mai locuit nimeni acolo de multă vreme. Am intrat. Doamne, ce frig era înăuntru! Vântul pătrunde direct prin pereţi şi parcă ţi-am văzut trupuşorul ghemuit în pat cu mama ta, încercând să vă încălziţi.
îl iau în braţe, îl învălui în căldura mea. Mă transform într-un cocon cât mai gros, care să îl protejeze; dacă mă contopesc cu

pielea lui, dacă e nevoie de mine, sigur nu vom putea să ne despărţim niciodată.
Tacâmurile fac un clinchet când se ciocnesc de farfurii şi sunetul are ecou în tavanul înalt. Locul acesta e ca o catedrală.
Stăm la părinţii lui Niall în weekend, ca să îi cunosc şi eu. Niall ar fi dorit să ne întâlnim cu ei doar jumătate de oră, la o cafea; eu am fost cea care a sugerat un weekend întreg când am auzit vocea plină de dor a tatălui său. Arthur Lynch e un om tăcut, vesel, căruia îi lipseşte mult fiul său. Penny Lynch însă e altă mâncare de peşte. Mai bine rămâneam la varianta cu cafeaua.

- Şi cu ce te ocupi, Franny? mă întreabă ea, deşi Niall i-a spus

deja.

Nu pot decât să mă bucur că cineva a luat iniţiativa să deschidă

discuţia.

- Sunt femeie de serviciu la Universitate.

- Şi ce te-a făcut să optezi pentru această profesie? întreabă Penny.

Poartă un pulover de caşmir şi cercei cu rubin. Şemineul din colţ

este de mărimea oraşului Dublin, iar vinul pe care-l bem a stat în

pivniţă tot atâţia ani câţi are Niall.

- Nu e o profesie, zic eu cu un zâmbet. Nu ştiu dacă a vrut să facă o glumă, dar mi se pare foarte amuzant ce-a spus. E doar o slujbă pe care o pot obţine fără calificare. E îndeajuns de potrivită ca să poţi să vii, să pleci, o poţi face oriunde pe pământ. Fac o pauză, cu furculiţa rămasă în aer. Şi, ca să fiu sinceră, nu mă deranjează. îmi lasă timp să mă gândesc.
- Ce vremuri, zice Arthur.
Are obrajii foarte roşii de la vin şi pare super-încântat că suntem acolo. Accentul lui e mai degrabă de Belfast decât de Galway.
- Şi părinţii tăi cu ce se ocupă?

Niall scoate un oftat zgomotos, de parcă e pe cale să îşi iasă din fire. Probabil că le-a făcut observaţie înainte să venim acolo, dar maică-sa nu pare să urmeze indicaţiile.

- Nu ştiu, îi răspund. Nu i-am văzut de foarte multă vreme.

- Deci nu au fost informaţi de căsătoria ta cu Niall? -Nu.

- Oh, ce păcat! Ai făcut o căsătorie excelentă, sunt sigură că ar fi mândri.

O privesc direct în ochii aceia căprui, de aceeaşi culoare cu ochii fiului ei. Nu am de gând să joc jocurile ei.
- Sigur că ar fi, recunosc eu. Fiul dumneavoastră e special.
- Şi sunteţi mulţumiţi de grădinarul cel nou, tată? întreabă pe o voce ridicată Niall.
- Da, foarte mulţumiţi...
- Dar cum v-aţi întâlnit? mă întreabă Penny.
Pun paharul de vin pe masă.
- Am fost la orele lui.
- Singura persoană din toată cariera mea de profesor care să plece în mijlocul cursului, spune Niall.
- Da, i-am rănit orgoliul.
- Ce drăguţ, zice Arthur.
Privirea lui Penny e precisă; totul la ea e atent şi echilibrat. Spune, aproape enunţând cuvintele:
- Presupun că dacă eşti parte din personalul universităţii ai acces la programul unui tânăr profesor de succes.
- Doamne, mamă, începe să zică Niall, dar eu îl strâng de picior pe sub masă.
- Din păcate, facultatea nu e aşa de transparentă, nu oferă informaţii despre lectori, îi spun eu. Oricât am căutat, n-am fost în stare să găsesc nimic legat de venitul net al profesorilor sau statutul lor marital. Mi-a fost foarte greu să mă hotărăsc ce cursuri meritau frecventate.
Trec câteva secunde şi Niall se îndoaie de râs. Până şi Arthur scoate un chicotit. în timp ce Penny continuă să mă fixeze şi îmi oferă un zâmbet mărinimos.
- Pur şi simplu, îmi plac păsările, Penny, îi zic eu. E purul adevăr.

- Sigur că da, murmură ea, făcând semn personalului să ia farfuriile.
- Nu cred că m-am distrat mai tare în viaţa mea, spune Niall, care încă mai rânjeşte.
Dau ochii peste cap şi îmi ascund propriul zâmbet. Nu vreau să îl încurajez să facă haz de maică-sa - e norocos că are o mamă care vrea să mai aibă de-a
face cu el, iar acum, că a trecut momentul, îmi regret răutatea.
- Ei, e normal să fie protectoare, îi spun.
- Mai degrabă scorpie! Şi ce-i mai trist e că nici măcar n-a încercat să fie subtilă.
Suntem în aripa oaspeţilor, pentru că Niall n-a vrut să dormim în camera lui din copilărie. Dormitorul acela fusese şi un refugiu, dar şi o închisoare pentru el; Penny îl pedepsea pentru cele mai mărunte lucruri încuindu-l acolo ca să reflecteze la cum s-a purtat şi, întrucât acest lucru se întâmpla zilnic, nu are amintiri plăcute despre copilăria lui. Când intră acolo, rememorează toate minusurile lui, singurătatea, sentimentul că e răspunzător pentru fericirea mamei şi că n-a reuşit să o facă fericită.
- Uite, scumpo.
Mi-a dat drumul la apă în baie, aşa că mă duc acolo, dezbrăcându-mă pe măsură ce traversez dormitorul şi lăsând hainele să cadă peste tot, aşa cum faci când eşti în vacanţă. Mă cufund în apa fierbinte, iar Niall se aşază pe marginea căzii, privind pierdut gresia decorată din baia părinţilor lui, poleiala de pe pereţi, de parcă această privelişte îl uluieşte complet.
- Nu pot decât să mă bucur că m-am căsătorit cu o fată care e în stare să îi ţină piept, spune el.

- Adică te-ai căsătorit cu mine ca să îi faci în ciudă maică-tii? -Nu.

- Nici măcar un pic? Pentru că nu mă deranjează dacă e doar un

pic.

- Nu, scumpo. Am încetat de mult să mai încerc să îi smulg reacţii

mamei.

- Dar eşti în continuare foarte supărat pe ea. Sunt surprinsă cât de repede îmi răspunde.

- Pentru că nu ştie deloc să iubească, spune el.

Mă trezesc dintr-un vis cu molii închise, care se izbesc încontinuu de un geam de sticlă în timp ce încearcă să ajungă la lumina lunii. Niall a plecat din pat, aşa că nu vede ce văd eu: că picioarele îmi sunt murdare de noroi, pe care l-am întins pe aşternuturi. Rămân nemişcată. Aoleu. Iar am umblat prin somn.

La micul-dejun îmi dau seama că ceva nu e în regulă. Penny umblă prin casă răstindu-se la personalul de serviciu, în timp ce Arthur stă cu faţa îngropată în ziar, sperând să nu fie observat. Niall îmi toarnă o ceaşcă de cafea şi mă duce spre o canapea lângă fereastra care dă spre grădină.

- Ce-i? întreb eu.

- Volierele din sera lui Penny au fost deschise în timpul nopţii. Au scăpat toate păsările.

- La naiba...

încerc să desluşesc ce cuvinte tăioase spune Penny în camera alăturată şi aud ceva despre rambursare şi reţinere din salariu. Dau pe gât cafeaua şi îi spun lui Niall că mă întorc într-o clipă. Lumina soarelui transformă suprafaţa iazului în aur topit. Iarba înaltă îmi mângâie picioarele când mă îndrept spre seră. E linişte şi răcoare înăuntru; se vede deja că uriaşele voliere de la capătul serei nu mai vibrează de culoare, mişcare şi sunet, ci sunt goale ca nişte schelete. Mă uit la încuietori şi simt un pietroi în stomac - nu au nici cheie, nici cifru, ci un simplu ivăr care poate fi uşor deschis de afară. Mă întreb dacă au ezitat înainte să evadeze, speriate de ce-ar putea să găsească în afara volierei sau dacă s-au înălţat dintr-odată, libere, într-o izbucnire de bucurie.

- Aveam peste douăzeci de specii, spune o voce şi când mă întorc o văd pe Penny.

E în completă discordanţă cu această peşteră reavănă.

- Niall mi le-a arătat odată. Erau minunate.

Şi captive.

Chiar dacă nu mi-aş fi văzut noroiul de pe tălpi sau încuietorile, tot mi-aş fi dat seama ce s-a întâmplat. Din primul moment în care le-

am văzut închise acolo, ascunse de cer, am simţit o durere în suflet. Mai mult decât orice pe lume îmi doream să le dau drumul. Dar numai cealaltă jumătate din mine, jumătatea neîmblânzită, ar face una ca asta.

- Penny, eu... îmi dreg glasul. îmi pare rău, dar cred că eu sunt vinovata.
- Poftim?

O văd venind într-o rază de lumină şi mă ia prin surprindere pelicula de lacrimi care-i umezeşte ochii.

- Am umblat pe afară azi-noapte, sunt somnambulă. E posibil... adică e probabil ca eu să fi fost. Fac un pas spre ea, rezistând impulsului de a o atinge. Ea rămâne complet nemişcată. îmi pare atât de rău!
- Prostii, spune Penny pe o voce stinsă. Nu poţi fi învinovăţită pentru ceva ce nu poţi controla.

Urmează o tăcere lungă şi în timpul acesta încerc să găsesc o modalitate prin care să îmi repar greşeala. îmi dau seama cât de mult iubea păsările acelea şi mă doare că am reuşit să o rănesc.

- Cum aş putea oare să repar greşeala asta?

Ea clatină încet din cap. în loc de mândrie de oţel, nu văd acum decât o femeie micuţă, bătrână, speriată.

- Era o contradicţie. De câte ori mă uitam la ele mă întristam. Simt

că îmi ard ochii.

Penny se învăluie din nou în acea stăpânire de sine a ei.

- Franny, iartă-mă că am fost nepoliticoasă cu tine noaptea trecută. Am foarte mulţi pacienţi cu o trăsătură aparte, care are darul să le distrugă propriile vieţi
şi pe ale celor din jurul lor. Mi s-a părut că văd acelaşi lucru şi la tine, dar n-a fost cinstit din partea mea să te judec aşa. Nu se cuvine să pui diagnostic oamenilor pe care nu-i tratezi. Dar e un defect al meu.
- O... Nu sunt sigură cum să răspund. Despre ce trăsătură e vorba?
- M-am gândit că ai putea fi inconstantă. în tăcerea vie, înţeleg ce a vrut să spună prin scuza aceasta: a vrut să mă rănească din nou în mod politicos. Mănâncă ceva, îmi spune ea cu răceală. Ai avut o

noapte grea. Şi, dacă vrei, spune-mi şi îţi prescriu ceva împotriva somnambulismului.

Mă lasă singură în seră şi nu pot spune că n-a nimerit-o: sunt

impulsivă, schimbătoare, fără stare, dar toate acestea sunt cuvinte

care nu fac decât să ascundă crudul adevăr.Vasul Saghani,

Oceanul Atlantic Sezonul migraţiei

Ne-a luat o lună să ajungem la Ecuator. N-am văzut nici păsări, nici peşte şi nici un alt vas de ceva vreme. Suntem complet singuri aici în larg, dar traversarea Ecuatorului, îmi spun ceilalţi, echivalează cu o absolvire: de la om de uscat la navigator.

- Eşti un marinar adevărat acum, Franny, îmi spun ei.

Ennis s-a ţinut pe lângă coasta Americii - spune că n-avem cum să prindem din urmă păsările dacă o luăm spre est. Traversarea Atlanticului ne-ar lua prea mult, aşa că e mai bine să încercăm să interceptăm păsările într-un punct mai spre sud.

în dreapta noastră este acum Brazilia, atât de aproape că o pot vedea. în stânga, mult mai departe, e Africa. Tare mi-ar plăcea să cobor la mal în aceste locuri, să le explorez, dar nu e timp.

Basil nu mă priveşte şi nu îmi vorbeşte, ceea ce îmi convine de minune. Petrece majoritatea timpului mormăind lucruri despre cum nu e decât un prizonier pe vasul acesta, de vreme ce lui nu i s-a dat ocazia să voteze pentru întoarcerea la mal. Continuă să gătească compulsiv, dar nu poate face mare lucru acum, când rezervele noastre de mâncare sunt

reduse la conserve. Ce o să mă bucur când n-o să mai pun gura pe feluri de mâncare care conţin fasole! Majoritatea timpului îl petrec cu Lea, Dae şi Mal, învăţând lucruri despre vas. Chiar şi acum, după ce am petrecut atâta timp pe mare, tot mi se pare că nu ştiu mai nimic, iar Mal se distrează învăţându-mă termenii greşiţi şi când îi folosesc, toată lumea chicoteşte

.Aici, în larg, e uşor să ne prefacem că nu suntem fugari. Iar eu mă prefac că nu sunt căutată pentru crimă - din nou.
în după-amiaza asta sunt sub punte, în burta vasului, exilată în camera motoarelor cu Lea. Nu e o sarcină pe care s-o prefer, pentru că e cald şi aerul e închis aici. Lea m-a pus să verific indicatoarele să văd cum stăm cu lichidul hidraulic, presiunea, oxigenul, lucru care trebuie făcut regulat. Meştereşte la ceva unsuros şi, ca de obicei, s-a mânjit pe mâini şi pe faţă. Se opreşte deodată şi începe să înjure cu sete.

- S-a înfundat.

- Ce? întreb eu.

- Generatorul de rezervă.

- Poţi să-l repari? -Nu...

- Şi ce-nseamnă asta?
- înseamnă că am dat de dracu', Franny, se stropşeşte ea, dându-şi de pe faţă părul ud de sudoare. Fără el, dacă generatoarele principale se opresc, înseamnă că rămânem fără electricitate şi nu mai putem face nimic.

- Şi la ce folosim electricitatea? Lea pufneşte.
- La absolut tot, prostuţo. Reglarea temperaturii, navigaţie, macara, toată apa caldă, tot ce e în bucătărie, până şi nenorocita de apă pe care-o bem.

- Aha. La naiba. Şi există riscul să se strice generatoarele

principale?

- Cum să nu? Păţim asta mereu.

- Doar că nu ne dăm seama de asta pentru că se porneşte ăla de

rezervă?
- Vezi că ştii?

Suie furtunos treptele de acces - mi s-a spus să nu folosesc cuvântul scară - şi eu mă grăbesc după ea.
- Unde te duci?
- Să-i spun căpitanului.
îl găsim pe Ennis pe puntea de comandă şi ascult cum Lea îi explică problema cu mult mai multă răbdare decât mi-a explicat mie. Ennis nu reacţionează, nu face decât să respire adânc, şi mi se pare că umerii îi sunt mai puţin drepţi. Se întoarce la cârmă, privind în largul mării care ni se aşterne în faţă.

- Mulţumesc, Lea.

- Cred că va trebui să acostăm. Urmează o tăcere lungă, după care

el spune:

- Nu putem încă.
- Dar, căpitane, nu putem continua fără generator de rezervă. Riscul e enorm. E o nebunie. Dacă se întâmplă ceva...
- înţeleg, Lea.
Ea înghite un nod şi se îndreaptă de spate şi se vede că încearcă să-şi ia inima în dinţi.

- înţelegi că ne pui în pericol pe toţi?

- Da, spune el simplu.

Lea ezită, se uită în direcţia mea. Privirea i se îndulceşte niţel.
- Bine, dar să ştii că nu putem să continuăm la nesfârşit în ritmul ăsta, căpitane. Avem nevoie de un plan adevărat ca să o ferim pe Franny de
bucluc. Mai devreme sau mai târziu va trebui să ne aprovizionăm, doar nu suntem în Dragostea în vremea holerei[14]. Să ne rugăm Cerului să ţină bărcuţa noastră până apar peştii ăia de poveste.

După ce Lea iese ca o furtună, Ennis şi cu mine ne uităm tăcuţi

unul la altul.

- Pot găsi alt vas, mă ofer eu. Ennis mă ignoră.

- Păstrăm cursul?

Vede şi el ecranul cum îl văd şi eu, vede traiectoria, dar mă pune să o mai urmăresc o dată. Am marcat ruta rândunicilor clar, pentru a urmări cu uşurinţă direcţia în care zboară, care pare a fi din ce în ce mai puţin predictibilă. Acum zboară dinspre coasta Angolei spre noi.

- în continuare zboară spre sud-sud-vest, spun eu. Ne întâlnim cu ele dacă îşi păstrează direcţia, dar, Ennis, e posibil să nu facă asta. Totul depinde de vânt şi de hrană.

Ennis încuviinţează o singură dată din cap. Nu-i pasă. Aşa cum a zis şi Anik, am intrat în horă.

- O să continue, şi noi la fel, spune el.

Lea e întotdeauna prima care îşi stinge lumina la culcare, în timp ce eu mai citesc un pic. Dar în seara asta nu adoarme imediat, ca de obicei. Se întoarce cu faţa la perete şi mă întreabă, pe o voce înăbuşită:

- Cum ţi-ai pierdut degetele de la picioare?

- Mi-au degerat.

- Şi de ce ţi-au degerat?

- Am... am mers desculţă prin zăpadă.

- Păi, nu e o prostie să faci aşa ceva?

- Ba da.

- Şi ce-ţi imaginezi că se va întâmpla când o să găsim păsările?

- Ce vrei să spui?

- Bun, o să punem mâna pe peşte, ura pentru noi, dar cu tine, cu tine ce se întâmplă? Ai de gând să te mai întorci acasă? Sau vrei să fugi şi să te ascunzi toată viaţa?

- Nu e cazul să-ţi faci griji.

- Ba îmi fac. Dacă te prind, te bagă înapoi în închisoare, nu? Pentru că ai încălcat eliberarea condiţionată. Şi când o să îşi dea seama că tu ai fost persoana din St. John's... închid cartea. O să-şi dea seama că ai folosit paşaportul altcuiva, mă avertizează ea de parcă n-aş şti şi eu asta.
- Cum?
- Eu de unde să ştiu? Are poliţia metodele ei. Se ridică supărată în capul oaselor, coborându-şi picioarele pe podea. Ce nu vrei să-mi spui? Că nu mi se pare deloc că ai aerul unei tipe care se ascunde.
- Păi nu mă ascund.
- Nu, dar ar trebui! Ar trebui să mori de frică, Franny! Nu vreau să ajungi înapoi la închisoare.

îi aud lacrimile în voce şi îmi dau seama cu groază că a început să

plângă.

- Doamne, nu plânge, încerc eu să îi spun. Nu merit.

- Du-te dracului, se răsteşte ea, acoperindu-şi faţa.

Fără tragere de inimă, cobor din pat şi mă duc să mă aşez lângă

ea.

- Hai, măi Lea.
- Ţie puţin îţi pasă!

Ezit, apoi clatin din cap.

- Aşa e.

Cum să-mi pese când planul este să mor cu mult înainte să mă

prindă cineva?
Lea se uită la mine şi în ochii ei îndureraţi se citeşte ceva, o atracţie, iar eu nici nu apuc să îmi mut privirea că mă trezesc sărutată.

- Lea, nu putem.

- De ce nu? mă întreabă ea, cu gura lipită de a mea.

- Pentru că sunt căsătorită.

- Asta nu te-a împiedicat să îl săruţi pe Basil.

- Acela a fost un gest distructiv, n-a însemnat nimic. Dar asta ar însemna ceva.

Ea oftează uşor; are ochii visători, atotştiutori.

- Şi de ce nu?

Ne sărutăm din nou şi îmi doresc asta, vreau să mă cufund în moment şi să las această intimitate să mă copleşească, să îmi oblojească rănile şi ştiu că m- ar ajuta, dar ce trădare cumplită ar fi, nu numai faţă de Niall, ci şi faţă de propriul meu simţ al certitudinii, faţă de această migraţie pe care am început- o. Singura persoană pe care vreau să o distrug sunt eu însămi, nu vreau să fac şi alte victime.

Aşa că închei sărutul cât de blând pot şi mă întorc în patul meu şi sting lumina. Ea mă priveşte fără să spună nimic, plină de dorinţă, nesigură, în întuneric. Apoi se întinde şi ea să doarmă.

„Suntem o plagă pe faţa pământului", spune adesea soţul meu. Azi se vede o bucată uriaşă de pământ în faţa noastră, ceea ce mă surprinde pentru că pe harta pe care o studiez nu se vede nici o bucată de pământ. Dar când ne apropiem, îmi dau seama că e o uriaşă insulă de plastic, pe al cărei ţărm se văd peşti, păsări şi foci moarte.

îi scriu lui Niall; mormanul de scrisori pe care le am de trimis se înalţă, încărcat de povara gândurilor mele. încerc să accept relaţia noastră aşa cum a fost ea, cu greşelile pe care le-am făcut, cu cotiturile pe care le-am făcut. Mă gândesc cum aş fi putut face ca lucrurile să fie altfel, dar încerc să nu cuget prea mult; singurul regret pe care-l am sălăşluieşte în „ce-ar fi fost dacă?", şi deja înot într-un ocean de astfel de întrebări. Prefer să îmi petrec timpul amintindu-mi clipele de tandreţe, acele clipe ascunse în spatele unor vorbe sau priviri, rândurile pe care mi le-a scris când eram departe, întotdeauna generoase şi duioase, în ciuda plecărilor

mele. Trăiesc în nopţile pe care le- am petrecut în pat, citindu-ne unul altuia, sau în dimineţile de weekend în care ne-am făcut baie unul altuia, sau în excursiile făcute împreună pentru a ne uita la păsări, tăcuţi, perfecţi, respirând fiecare aerul celuilalt. Şi încerc să îmi imaginez că ne aşteaptă multe asemenea momente.

*

Călătorim de-a lungul coastei braziliene. Fiecare zi începe cu speranţă, o petrec avântându-mă cu privirea în înalt, uitându-mă, căutând, speriată să şi clipesc, după care se sfârşeşte sufocată de disperare. Numai două dintre voi aveţi dispozitive de urmărire, dar ar trebui să fiţi mai multe, ar trebui să fiţi pe aproape. Unde sunteţi? Oare mai bat încă aripile voastre? Mai înfruntaţi oare vânturile, mareele, epuizarea? Dacă nu veţi fi acolo când ajung în Antarctica? Dacă veţi muri pe parcursul acestei călătorii, cum au păţit şi altele? încercările mele jalnice de a descoperi un tâlc în sfârşitul acestei vieţi vor eşua.
Mă întreb dacă mai contează.
Mă întreb dacă există vreun tâlc în vreo moarte. în moartea animalelor da, există. Dar eu nu-s animal. Măcar de-aş fi.
Mă întreb dacă Niall va fi în stare să mă ierte pentru că n-am reuşit.
Primul care se duce e radioul. Lea şi Dae reuşesc să îl facă să meargă din nou, dar asta cauzează o cădere de electricitate în bucătărie, adică frigiderul, cuptorul cu microunde, ceainicul, plita, toate sunt moarte. Mâncăm ce putem din mâncarea din frigider, dar o mare parte se strică.
Zilnic se strică altceva; Lea îmi spune că toate astea se întâmplă pentru că vasul redirecţionează în mod automat electricitatea spre sistemul autopilot, care utilizează cea mai mare parte din energie şi care întotdeauna va fi cel mai important lucru la bord - cu excepţia sistemului de navigaţie. Rămânem fără televizor, fără posibilitatea de a îngheţa stocurile. Bine că apucăm să ajungem pe ape mai calde, pentru că rămânem şi fără încălzire.
Apa caldă vine, pleacă - mereu e cineva care încearcă să vadă dacă poate să facă un duş rapid sau să bea un ceai. Curând cade şi autopilotul; bateria e prea descărcată pentru a fi în stare să-l mai susţină. O zi mai târziu rămânem fără sistemul de navigaţie.

Nimeni nu spune un cuvânt despre astea. Toată lumea munceşte cu abnegaţie să repare ce s-a dus. Lea şi Dae trudesc zi şi noapte la echipament, uneori reuşind să repună câte ceva în funcţiune, dar cel mai des nereuşind. Noi, restul, lucrăm zi lumină să ţinem vasul pe linia de plutire, scoatem apa din camera motoarelor şi de pe punte, încercând cu disperare să păstrăm totul uscat. Ennis aproape că nu mai doarme acum, că nu mai există autopilot, îşi petrece zilele cu harta, busola şi sextantul, navigând aşa cum făceau pe vremuri marinarii. Este înspăimântător totul, simt cum tot echipajul emană valuri de teamă, însă în căpitan văd cum se trezeşte la viaţă un mic grăunte de pasiune, o revenire la obiceiurile de odinioară. Nu cunoaşte oceanul acesta şi totuşi cred că o inimă străveche din pieptul lui cunoaşte toate oceanele, aşa cum le cunoaşte şi inima străveche din pieptul meu.
Acum nu doar Ennis şi cu mine urmărim punctele roşii ale rândunicilor cu sufletul la gură. Unul câte unul, toţi membrii echipajului şi-au făcut drum pe puntea de comandă pentru a-şi domoli temerile şi a se asigura că aceste simboluri ale speranţei noastre ne călăuzesc spre ţintă.
- E vremea să ne oprim, îl aud într-o zi pe Anik spunându-i lui Ennis. Am avut planuri mari, am făcut cale lungă, dar acum s-a sfârşit, frate. Păsările sunt mult prea departe, iar vasul nu mai duce.

Mă gândesc că asta a fost. Că nu putem să ne târâm aşa la

nesfârşit.

Dar tot ce spune Ennis este:

- Nu încă.

Mă uit la căpitan cum se întoarce pe puntea de comandă, lăsându-l pe Anik să privească lung în urma lui. Ştiu la ce se gândeşte Ennis: am ajuns mult prea departe ca să ne oprim acum. N-a atins acea limită pe care să nu o mai poată trece. Nu ştiu care e limita mea, dar ştiu că nici eu n-am atins-o încă.

Mă apropii precaut de secund, încercând să-i ofer sprijin.

- O să vezi că o să ne scoată la liman, spun eu încet. E puternic.

Fără să mă privească, Anik zâmbeşte amar.

- Cu cât eşti mai puternic, cu atât mai primejdioasă e lumea.

Romanul El amor en los tiempos del cólera publicat în 1985 de

scriitorul columbian Gabriel García Márquez (1927-2014)Galway,

Irlanda Cu unsprezece ani în urmă

De ziua aniversării noastre, în care sărbătorim un an de la căsătorie, nu simt decât uimire. Niall nu e uimit cum sunt eu, dar o parte din mine a ştiut întotdeauna că mariajul nostru nu e decât o aventură frivolă care nu va duce la nimic. O să ne descoperim prea multe trăsături pe care nu le putem suferi unul la altul, eu o să intru în panică şi o să plec, el o să se plictisească de mine. Uneori, când fac curat, îmi imaginez că eu şi Niall jucăm un joc în care primul care se dă bătut pierde şi mă tot întreb care dintre noi va fi acela care va recunoaşte ce stupizi suntem, care va fi acela care va arunca primul prosopul, zicând că a fost distractiv cât a fost, nu-i aşa, dragă, dar acum gata cu distracţia, înapoi la vieţile noastre, la misiunea de a găsi un soţ sau o soţie adevăraţi. Coabitarea cu un străin a fost o dezgolire terifiantă, stânjenitoare.
însă azi, ca în fiecare zi, sunt uimită că suntem din ce în ce mai îndrăgostiţi.
Ce noroc! Ce voinţă!
Ieşim în oraş să sărbătorim, la nişte concerte, mergem dintr-o cârciumă în alta şi ascultăm muzicanţii din fiecare. E una dintre activităţile mele preferate pentru că viorile întotdeauna îmi dau un sentiment inexplicabil de familiaritate. Muzicanţii se adună, muzica se împrăştie şi plăcerea împărţită cu alţii este tangibilă. După o vreme, cântecele îşi schimbă tonul, devin lente, melancolice. Ştiu melodia asta de undeva... Pe neaşteptate, îmi vine în minte răspunsul. Bunica mea cânta cântecul ăsta, îl fredona când spăla.

- „Raglan Road”

.Niall mă ia de mână.
- Ce s-a întâmplat?
- Nu-i nimic, clatin eu din cap. Nu te-ai simţit niciodată ca şi cum ai locui în trupul greşit?

El îmi strânge degetele.

îl întreb:

- Cine eşti tu, ştii oare?

Niall ia o gură de vin. Probabil că încearcă să nu dea ochii peste

cap.

- Eu ştiu?...

- Am petrecut fiecare zi împreună în ultimul an şi tot nu te cunosc.

Ne măsurăm din priviri.

- Ba da, spune el hotărât, ştii despre mine tot ce contează.

Ceea ce e probabil adevărat, pentru că aşa simt şi eu în sinea mea.
- Dar cine sunt eu? repetă Niall. Are vreo importanţă? Cum oare să răspund? Tu cum ai răspunde?
Cine sunt?
- Ai dreptate, nici eu nu ştiu, spun eu. Dar cred că răspunsul se află undeva în ziua în care m-a părăsit mama. Altfel de ce m-aş tot întoarce acolo? De ce nu mă pot opri din căutat?
Niall îmi sărută mâna, care e de fapt mâna lui, îmi sărută gura, care e de fapt gura lui.
- Poate răspunsul meu se află undeva în toate zilele în care mama mea a rămas cu mine, murmură el.

- Dar a încercat, măcar?

El dă din umeri, mai soarbe din pahar.

- Nu putem da decât ce avem.

- Tu vrei să ai copii?

- Da. Tu?

Asta schimbă lucrurile. Aproape că îmi vine să mint ca să ocrotesc dragostea noastră, însă până şi mie mi se pare prea crudă minciuna, prea vătămătoare.

- Nu, spun eu. îmi pare rău. Nu vreau.

Ochii lui Niall se schimbă. Ceva din el e atât de uimit încât nu ştiu dacă va mai fi în stare să se reculeagă. Echilibrul acestei certitudini a fost iremediabil distrus.

- De ce nu?

Pentru că ce m-aş face dacă aş părăsi copilul aşa cum m-a părăsit pe mine mama? Ce mă fac dacă temerile mele cele mai negre sunt reale şi chiar n-am nici un control? Cum i-aş putea face una ca asta unui copil?

- Nu ştiu, zic eu, căci ştiu că laşitatea m-ar înăbuşi dacă aş încerca să-i dau glas. Pur şi simplu nu ştiu.

- Bine, zice el într-un târziu, deşi ştiu că subiectul acesta o să fie din nou abordat. Apoi spune din senin: Nu cred că ar trebui să pleci mâine.

- Dar de ce nu?

Am bilet pentru Belfast, am găsit un fir pe care vreau să merg.

- Pentru că nu cred că ar trebui să mai continui căutarea asta.

Sunt indecisă.

- Dar până la urmă tot o s-o găsesc.

- Nu vrea să fie găsită, Franny. Altfel de ce ar continua să stea deoparte? Clatin din cap, cu inima grea. Dacă ar fi vrut să te vadă, te-ar fi căutat ea cumva.

- Niall, ascultă-mă, te rog..., îi spun eu pe cât de calm pot. Dorul meu de ducă... e posibil să mă copleşească. încerc să îi transmit cu gândul că trebuie să audă ce-i spun. Dacă te voi părăsi vreodată,

dacă vezi că vreau să plec..., te rog să îmi promiţi că ai să mă aştepţi să mă întorc, că o să mă aştepţi, iar dacă durează prea mult şi vezi că nu mai poţi să aştepţi, trebuie să vii şi să mă găseşti, să mă faci să-mi amintesc. El nu spune nimic. Promiţi?

încuviinţez încet din cap.

- Da. îţi promit.

- O să mă aştepţi?

- întotdeauna.

- Şi ai să mă găseşti, dacă e nevoie să vii după mine?

- Aş veni oricum, chiar dacă nu mi-ai cere-o, draga mea.

Cântecul se încheie şi mi se ia o greutate de pe piept. Acea durere fără nume. în locul ei este o uşurare profundă, este dragoste. Stăm să mai bem un pahar, nu vorbim mare lucru, iar eu aş putea sta ore întregi să ascult muzica, dar Niall are altceva în plan. Ne încălecăm bicicletele şi ne ducem la docuri unde ne aşteaptă o bărcuţă cu motor.

Casc ochii larg, iar el îmi face semn să urc în barcă. Mă întreb dacă a închiriat-o sau dacă nu cumva o furăm. Nu că mi-ar păsa. Mă trece un fior de plăcere când pornim pe apele întunecate. Mergem de-a lungul coastei, călătorind înspre nord, după lumina veşnic rotitoare a farului. Mirosul sărat al mării şi sunetul valurilor, legănarea lor şi abisul negru al adâncimilor, întunericul care le cuprinde, până acolo unde se întretaie cu cerul catifelat de cerneală, presărat cu puncte de lumină. Cu stelele oglindite în apă parcă am pluti pe cerul însuşi; este fără de sfârşit, fără de sfârşit sunt şi marea, şi cerul, îngemănate lin.

Prea repede trage Niall barca la ţărm. Urcăm pe o pantă stâncoasă, iar el trage barca în urma noastră. Cu un deget dus la buze, îmi face semn să păstrez tăcerea şi ne furişăm pe mal până la gura unei peşteri care se cască. Aud ceva prin zgomotul valurilor oceanului noptatic. Mai multe sunete. Foşnete, triluri, sute de astfel de sunete, un cântec care se prelungeşte. începe să-

mi bată inima în timp ce ne strecurăm în peşteră. Mirosul se învălătuceşte în jurul meu, o căldură care îmi înţeapă nările. Mâna lui Niall o găseşte pe a mea şi mă trage la pământ, îmi şopteşte să mă întind pe burtă. Pietrele sunt colţuroase şi reci, dar deasupra zgomotul este din ce în ce mai puternic şi în întuneric încep să se distingă forme, umbre. Mă gândesc o clipă că poate sunt lilieci, mişcarea e un soi de fluturare.

- Ce sunt? şoptesc eu.

- Aşteaptă.

în cele din urmă, norii de pe cer se mişcă şi lumina lunii aproape pline pătrunde în peşteră, acoperind pereţii cu argint. Sute de păsări care şi-au făcut acolo cuibul zboară, bat din aripi, se cheamă una pe alta, o mare de pene negre, şi ciocuri curbate, şi ochi strălucitori, un univers întreg.

- Petrelii-de-furtună, şopteşte Niall şi îmi ridică mâna la buze. La mulţi ani!

Şi înţeleg că nu vom avea niciodată nevoie de cuvinte, pentru că mai adevărat decât acest moment nu e nimic, aceasta e imensitatea iubirii, adâncimea ei cea mai mare. îl sărut şi îl iau în braţe şi stăm acolo, privind şi ascultând vietăţile acelea minunate, imaginându-ne în aceste câteva ore de noapte că suntem şi noi la fel ca ele.

E aproape dimineaţă când el adună această noapte şi o distruge cu nimic alta decât o mână de vorbe, aşa cum sunt multe lucruri distruse pe lumea asta.

Suntem iar pe ţărm şi am coborât în apă, îndepărtându-ne de bărcuţă pentru a ne căţăra pe stânci. Apa de mare îmi ajunge până la glezne. Cenuşiul zorilor ne învăluie.

- Franny, spune el şi eu mă întorc, zâmbind. Apa îi ajunge până la genunchi. Se ţine cu mâinile de marginea bărcii. Are pielea cenuşie. Şi eu am căutat, spune Niall.

-Ce?

- Am încercat să procedez altfel decât tine. Nu am înţeles o clipă de ce n-ai vrut să te duci la poliţie. Zâmbetul îmi piere de pe buze. N-ai găsit-o pentru că de fapt o chema ca pe tatăl tău. Numele ei legal era Stewart, nu Stone. Se dă mai aproape de mine, dar păstrează spaţiu între noi, incapabil, cumva, să acopere acel gol.

Scumpa mea, spune el, cu infinită blândeţe. Ştii doar ce s-a întâmplat. Nu-ţi aminteşti?
Dacă îmi amintesc?
Nu.
Dar aş putea să încerc, nu? Să încerc de data asta să pătrund în locurile secrete.
Aş putea să intru în căsuţa de lemn de lângă mare din nou. Să o strig încă o dată. Să-i văd trupul spânzurat încă o dată.

-Ah!

Trag aer în piept şi lumea îşi pierde contururile în jurul meu.

- Nu te-a părăsit, spune Niall, dar aici greşeşte. A murit.

încuviinţez scurt din cap. Da. Ştiu asta acum. Am ştiut-o dintotdeauna, într- un anumit sens.
Aşa cum îi ştiu şi forma feţei umflate, roşul din ochii în care s-au spart vasele de sânge, albastrul pielii ei învineţite. Ştiu cât de murdare îi arătau picioarele, atârnând acolo fără pantofi sau ciorapi. Am vrut să le acopăr şi să le feresc de

ger. Era atât de frig în casa aceea!

Mă lasă picioarele şi mă trezesc cu fundul în apă.

Ce ciudat că un astfel de lucru mi-a dispărut atât de uşor din

minte!

O frunză căzătoare, fluturândă.

Ce altceva oi mai fi pierdut, desprins de mine?

- Franny, spune Niall.

îl văd cum îngenunchează în faţa mea. îi văd faţa frumoasă ca prin ceaţă, nu mai este de mult faţa unui străin.

îmi amintesc acum, spun eu, iar el îmi învăluie frigul în căldură şi

îmi sărută ochii şi simt atât de cumplit această cunoaştere. Fie că

voi pleca acum sau în zece ani, ştiu că am terminat cu locul

ăsta.Vasul Saghani, Oceanul Atlantic Sezonul migraţiei

- înainte să facem cale întoarsă..., spun eu.

Echipajul se întoarce întrebător spre mine. Abia am terminat micul-dejun cu toţii, mai puţin căpitanul ostil.

îmi dreg glasul, căci nu vreau de fapt să vorbesc.

- Hai odată, spune ce-ai de spus, mă zoreşte Basil. Vasul e pe cale să dea ortul popii, sau ai uitat?

- Bateria laptopului a murit din nou, iar de data asta nu mai avem cum să-l punem la încărcat.

Durerea se simte în aer. Era de aşteptat să se întâmple şi asta, dar cuvintele pe care le spun ucid şi ultima fărâmă de speranţă rămasă echipajului.

- Nu e ca data trecută, nu înseamnă că s-au înecat păsările, încerc eu să îi conving şi pe ei, dar şi pe mine. înseamnă doar că nu le mai vedem.

Dae înconjoară cu braţul umerii iubitului său - Malachai abia se abţine să nu plângă.

- Ennis spune că nu contează, zic eu pe un ton mai blând. Spune că ştim în ce direcţie trebuie să mergem.

Ennis a luat-o razna, la dracu'! spune Basil. Nu poate să navigheze pe mări pe care nu le cunoaşte. Nici unul dintre noi nu poate

.Nu e prima dată că se spune asta. Echipajul este muncit de îngrijorare, nu mai face faţă apelor străine şi aparaturii care nu mai funcţionează.
Mă uit la Anik, aşteptând să-mi spună ce să fac, dar ochii lui urmăresc ceva în depărtare.
- O să fie din ce în ce mai rău, spune Lea. Pompele de apă au cedat, ceea ce înseamnă că nu mai putem folosi sistemul de desalinizare. Prin urmare, mai avem apă potabilă doar pentru maximum două zile.

- Oh, Doamne sfinte! exclamă Dae, culcându-şi capul pe masă.

- Asta e, spune Basil. Suntem mâncaţi.

- Şi-acum ce e de făcut? întreabă Mal. Păsările ca păsările, dar

fără apă... Basil se ridică şi începe să patruleze prin cameră, plin

de energie agresivă.

- Ne temem de revoltă prea tare ca să ne salvăm vieţile?

- Ce spui tu acolo, Basil? întreabă Lea.
- Am încercat. A încercat şi Anik, iar dacă nici Anik nu l-a putut convinge, înseamnă că şefu' a luat-o rău razna, spune Basil, tremurând de frustrare. Trebuie să ducem noi vasul la mal. Noi cu mâna noastră.

- Căpitanul e singurul care poate face asta.

- Oricare dintre noi se pricepe.

- Dar nu despre asta e vorba...

- Am putea să-l încuiem la el în cabină.

- Nu-l încuie nimeni nicăieri! spune Lea. El e căpitanul! Basil

clatină din cap.

- E exact ca atunci când începe să joace, niciodată nu înţelege

când e
momentul să se ridice de la masa de joc.
- Ai încercat să vorbeşti cu el? mă întreabă Daeshim şi trece o secundă până realizez că mi se adresează mie.

- Eu? întreb. Dar de ce m-ar asculta pe mine? Nu răspunde nimeni.
- Eu, unul, n-am de gând să mor de dragul vasului ăstuia, spune Basil dezumflat, de parcă toată mânia i-ar fi pierit ca luată cu mâna. Nu am de gând să mor nici pentru peşte, nici pentru păsări şi nici pentru alt căcat!
- Marinarii adevăraţi nu se suie la bord dacă nu ştiu că oricând pot să... începe să spună Lea, însă Basil îi zice „Mai taci din gură!", iar ea amuţeşte.
Mă ridic în picioare. Pe puntea principală aproape că mă doboară o pală de vânt. Pe cer sunt fulgere albe, asemenea spumei albe pe care o lăsăm în urma noastră. Mă opresc să mă gândesc, să încerc să mă agăţ de o idee, cât de mică, însă gândurile mele sunt la fel de străvezii ca norii, imateriale. Nu ştiu ce să fac, ce argumente să aduc ca să încheiem acest capitol, să mă întorc pe uscat, la poliţie şi la o celulă în care m-am jurat că nu mă voi întoarce. însă cum aş putea face altfel? E o adevărată nebunie să continuăm până când vasul se va desface în bucăţi şi ne vom îneca toţi şapte, sau, mai probabil, până vom muri de sete.
Mă uit la omul de pe puntea de comandă. La barba lăţoasă şi ochii injectaţi. La disperarea lui. Copiii lui. E ca o fantomă. Nu mai e decât urmărirea, nici o altă soluţie. Dacă ne întoarcem la mal, nu vom mai pleca niciodată. Vom rămâne veşnic pe uscat. în mine se revoltă ceva. Voinţa face un monstru din mine, pentru a nu ştiu câta oară. Ochii mi se îndreaptă spre tribord. La vreo doi kilometri distanţă, poate chiar mai puţin. Nişte forme în apă, nu departe de coastă.

- Alea ce sunt? îl întreb pe Dae, care s-a întors la treabă, la tachelaj. El mijeşte ochii în lumina puternică a soarelui.
- Crescătorii de peşte. Probabil de somon.

Mă încrunt gânditoare, uitându-mă la vasul care stă lângă năvoade. Mă întorc în sala de mese.

- Anik, spun eu. Am nevoie de ajutorul tău. Secundul îmi aruncă o privire întrebătoare.

Totul se întâmplă cu iuţeala fulgerului. Anik şi cu mine coborâm pe schif şi lunecăm pe apă. Nu-i spunem nimic lui Ennis; Lea ne-a avertizat că dacă ne oprim s-ar putea să nu mai putem reporni schiful şi nu vreau să-l oblig pe el să ia această decizie. Aşa că trebuie să acţionăm repede. Când ne apropiem de vasul de somon, văd pe punte oameni care ne privesc. E mai mic decât Saghani, dar nu cu mult.

- Ola, strigă un bărbat. O que o traz para fora?[15]

- Vorbeşti englezeşte? îl întreb.

- Un pic, răspunde el.
- Avem nevoie de apă, spun eu. Generatorul ne-a lăsat, nu mai avem nici pompe. Avem nevoie de apă de băut. Ne puteţi ajuta?

El ne arată uscatul.

- E un port acolo, foarte aproape.

- Nu putem merge acolo. Marinarul se uită nedumerit.

- Dar e foarte aproape. Găsiţi acolo apă.

Spune ceva şi membrii echipajului se întorc la treburile lor. Bărbatul se îndepărtează şi e clar că ăsta a fost sfârşitul conversaţiei.
- Pizda mă-sii!

- Şi-acum? mă întreabă Anik.

- Dar dacă am sui la bord?

- îl vezi?

Urmăresc degetul lui Anik şi îl văd pe bărbatul care stă de pază în

gabie.

- Dar magaziile sunt de obicei aşezate în acelaşi loc pe toate

vasele, nu? Anik se uită la vas şi dă din umeri.

- Da, de obicei.

- întoarce-te pe vas atunci. Ne vedem acolo.

- Poftim?

- O să vin cu apa. El pufneşte în râs.
- Sunt trei kilometri distanţă. Mai mult, dacă trebuie să faci drumul înot. Şi cum o să cari apa?
Găsesc o frânghie în ladă. O fac colac, o pun pe umăr, aştept o clipă de neatenţie din partea paznicului şi îmi dau drumul fără zgomot în apă. Rămân sub apă cât de mult pot, apoi scot capul aproape de coca vasului de somon. Când înconjor vasul, descopăr că sunt mai multe scări care coboară la crescătorii, pe care marinarii le-au folosit ca să-şi descarce vasul şi să întindă în jur fermele şi să instaleze în ele peştele.
Nu aştept să văd dacă drumul e liber - Saghani se îndepărtează cu fiecare minut -, mă caţăr cu tot cu colacul de frânghie afară din apă, în sus pe scară. Măcar e linişte la bord. Crescătoriile arată ca nişte tentacule roz care clocotesc, în formă de semilună. Lipăi, picurând apă, până la scară şi cobor până la puntea unde e bucătăria. Nu e nimeni în cambuză, nimeni în magazie, aşa că mi-e uşor să găsesc containerele cu apă - bidoane de patru litri,

rânduite de-a lungul peretelui. Văd şi un stoc de baterii şi bag repede câteva în sutien. Nu pot lua decât două bidoane, aşa că le înhaţ şi mă reped afară, dând nas în nas cu căpitanul.
Acesta se holbează la mine, hoaţa udă, sărată, tremurândă. Doi dintre oamenii lui mă privesc la fel de uimiţi.
Trag aer în piept, cu inima mai-mai să-mi spargă coşul pieptului, şi spun primul lucru care-mi vine în cap:
- Vă rog.
Căpitanul pare că şi-a pierdut şi el graiul ca şi mine.
Urmează un moment lung, penibil, în care văd cum Saghani se îndepărtează şi mai tare, devine aproape imposibil să-l ajung din urmă, dar pe chipul lui începe să se citească înţelegerea, pentru că ştie şi el de sancţiunile care au fost impuse, toată lumea ştie, apoi căpitanul se dă un pas îndărăt şi îmi face semn să trec.
Aproape mă prăbuşesc de uşurare.
- Mulţumesc.
Car apa în sus pe scară şi picioarele îmi lipăie zgomotos pe punte. Leg un capăt al frânghiei în jurul taliei, iar celălalt capăt îl trec prin mânerul celor două bidoane şi fac un nod de parâmă. Nodul de parâmă este favoritul meu, aş zice. E strâns bine. Apoi mă duc la marginea balustradei. Se prea poate să fie cel mai prostesc lucru pe care l-am făcut în viaţa mea, pe care oricine l-ar face în viaţa lui. Se prea poate să mă scufund în ocean şi să nu mai pot ieşi la suprafaţă.
Aproape că încep să râd, nu mai respir. Dar panica este un duşman. Orice emoţie poate să mă distrugă în momentul acesta. Linişteşte-ţi respiraţia, inspiră profund, regleaz-o ca după un metronom. Relaxează-ţi membrele, calmează-ţi mintea şi sari.
Nu încerc să plonjez, căci bidoanele m-ar trage la fund. în schimb, mă las să cad, lovind apa lin şi dând puternic din picioare ca să mă ridic la suprafaţă
înainte de a le permite bidoanelor să atingă apa în spatele meu. Ele se scufundă şi mă trag şi pe mine după ele şi pentru un moment cumplit s-a zis cu mine, sunt moartă şi nu e acum momentul să mor, e prea devreme şi nu va rămâne de pe urma mea decât un cadavru umflat pe fundul oceanului, legat de propriile lanţuri, şi apoi dau din picioare din răsputeri, ridicându-mă la suprafaţă cu braţele şi picioarele. Dar nu era cazul să îmi fac atâtea griji că voi

fi trasă la fund: bidoanele cu apă dulce plutesc. încep să înot cu mişcări ritmice, ignorând strigătele marinarilor care se uită după nebună, ignorând tot, în afară de atingerea apei din jurul meu. Mama întotdeauna zicea că nebun e acela care nu se teme de mare, şi am încercat să trăiesc după această zicală. Dar n-am cum să invoc teama dacă teama nu există. Şi acesta este adevărul incontestabil: nu mi-a fost niciodată teamă de mare. Am iubit-o cu toată fiinţa mea, din tot sufletul.
Iată că acum mă onorează, ridicându-mi membrele, făcându-le uşoare şi puternice. Mă poartă cu ea, îmbrăţişându-mă la fel cum o îmbrăţişez şi eu. Nu pot să mă opun. Nici n-aş şti cum.
Dintr-o scrisoare pe care mi-a scris-o Niall cândva:
Sunt doar pe locul doi în inima ta. Dar cine ar putea să fie aşa de prost încât să fie gelos pe mare?
Anik mă trage în barcă înjurând de mama focului şi ne duce înapoi ultimele sute de metri, unde suntem întâmpinaţi de întreg echipajul, cu Ennis cu tot.
Braţele şi picioarele îmi sunt fără vlagă, aşa că trebuie să fiu ridicată la bord. Mă înfăşoară într-o pătură şi mă duc sub punte, îmi sărută obrajii, fiecare dintre ei, făcându-mă să zâmbesc şi îmi mulţumesc şi cred că sunt şocaţi şi asta mă tulbură.
- Hai, gata, ajunge. Daţi-mi pace.
Marinarii ies pe rând, mai puţin Ennis, care rămâne.
Mă întind şi îi apuc pumnul, netezindu-l până se desface iar, o mână obişnuită. Este o mână groasă, aspră, cu unghii rupte şi murdare, cu cicatrice.
Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.
- Bateriile vor fi de folos. Dar apă n-avem decât pentru o săptămână, zic eu încetişor. Sunt cu tine trup şi suflet, până în pânzele albe, dar dacă ai un plan, acum ar fi momentul să-l pui în aplicare, Ennis.

El îmi strânge mâinile care par minuscule în mâinile lui uriaşe. Franny, murmură el, m-ai speriat. Apoi mă sărută pe frunte.,Ce te aduce aici?” (în limba portugheză în original)

Vasul Saghani, coasta Argentinei Sezonul împerecherii

Pe vremuri era o climă blândă aici, chiar şi în timpul verii. Acum este mult mai cald decât ar trebui să fie. Clima a fost dintotdeauna dictată de Oceanul Antarctic, care-şi întindea degetele răcoroase în nord pentru a dezmierda această coastă rodnică. Acum nu mai ajunge aşa departe, căci s-a micşorat. Am parcurs deja o distanţă considerabilă spre sud când tragem vasul într-o peşteră şi oprim motorul. Nu departe de noi se întinde „oraşul de la capătul lumii”, cum i se spune oraşului Ushuaia. Aici nu ajung pescarii, ci iahturile de lux, sau, uneori, localnicii care vor să înoate. Pescuitul e interzis aici de secole. E locul în care întotdeauna şi-a dorit să ajungă căpitanul nostru înainte de a-şi preda vasul care mai are puţin şi-şi dă obştescul sfârşit, singurul loc de care a aflat că ar fi izolat şi ascuns şi care, cine ştie, poate că ne va permite să rămânem nedescoperiţi în timp ce Lea şi Dae fac rost de lucrurile de care avem nevoie pentru reparaţii. Se vede treaba că ticluise el un plan şi că apa luată de mine a venit la ţanc.
Anik duce echipajul la ţărm în schiful lui, în timp ce Ennis şi cu mine stăm şi aşteptăm pe Saghani la ceva distanţă, îndeajuns de aproape ca să detectăm orice intrus. Deasupra noastră se înalţă o pădure muribundă şi splendizii Munţi Marţial, odinioară acoperiţi de nea, dar eu nu-mi pot lua ochii de la ocean, nu acum, nu când suntem atât de aproape.
Azi împlinesc treizeci şi cinci de ani. Nu-i spun lui Ennis. în schimb, înhaţ sticla de vin franţuzesc pe care Basil a dosit-o în cabina lui.
- Hai să bem asta, îi zic, întorcându-mă pe punte.

Ennis se uită la sticlă şi râde

- .O să te omoare.

- îi cumpăr alta.

- E o sticlă de pinot noir Domaine Leroy Musigny. Mă uit la el fără

să pricep.

- Costă cinci mii de dolari. O păstrează de douăzeci de ani. Simt

cum îmi pică falca.

- Acum chiar că vreau să o beau. Ennis rânjeşte, iar eu pun sticla

la loc.

Jucăm cărţi ca să treacă timpul şi nu bem vin de cinci mii de dolari, ci gin de patruzeci de dolari, care ce se mai duce pe gât! Soarele începe să apună abia la ora 22.00, trasând marea remarcabil de albastră cu fire delicate de aur. Vasele mici care sunt aliniate la mal se luminează, unul câte unul, transformând lumea într-o feerie.

- Socrii mei beau vin de-ăsta în fiecare seară, zic eu după a treia

duşcă. Ennis fluieră surprins, lung şi încet.

- Ei, înseamnă că ai gustat licori adevărate la vremea ta.

- Pentru noi scot vinul ieftin. Noi nu suntem în stare să-l apreciem.

El se strâmbă şi eu râd încet. Şi ce-i mai caraghios e că probabil au dreptate. în privinţa mea, cel puţin.

- Nu şi în privinţa lui Niall?

- Ba el ar şti să-l aprecieze. Dar s-ar preface că nu.

- Cred că-mi e simpatic Niall, spune Ennis.

- Şi el te-ar simpatiza pe tine. Asta e o minciună. Niall urăşte

pescarii fără
drept de apel. O să fie invidios când o să-i povestesc de toate astea. O altă minciună. Niall nu şi-a dorit niciodată aventură de dragul aventurii - nu îşi doreşte decât să salveze animalele.

- îi scrii?

- Da, numai că... dau din umeri.

- Sunt alte lucruri despre care vrei să-i scrii.

- Aşa e.

- Scuze?

Ezit, apoi încuviinţez din cap.

- Nu-ţi cere prea multe scuze, drăguţo. O să te stoarcă de puteri.

- Dar ce te faci când ai multe pentru care trebuie să-ţi ceri scuze?

- Ajunge dacă-ţi ceri o singură dată pentru toate.
Presupun că ştie el ce spune. E imposibil să controlezi puterea de iertare a cuiva.

- De ce i-ai dat numele Corbul, Ennis? îl întreb eu.

Ennis îşi plimbă degetele pe lemnul balustradei, aspru pe neted.

- Pentru că zboară.
*
De îndată ce se întorc ceilalţi cu piesele de schimb, muncim toată noaptea şi
toată ziua următoare, ajutându-i pe Lea şi Dae cât de mult ne pricepem şi noi. Sunt atâtea lucruri de reparat că pare că nu se mai termină. Cu fiecare minut care trece îmi creşte neliniştea, întorc încontinuu privirea spre apă, aşteptând să se apropie poliţia

navală. Dacă se găseşte careva să raporteze că un vas comercial a lăsat ancora într-un loc în care n-ar trebui...
M-am molipsit de la Ennis de disperarea de a sta departe de uscat, de a mă lăsa să plutesc în voia valurilor mereu.
La sosirea celei de-a doua nopţi, în sfârşit nu mai e nimic de făcut. Lea a comandat o piesă de la un mecanic de pe uscat şi acum nu mai avem ce face altceva decât să aşteptăm. Aşa că bem. Malachai este aşa de surescitat încât nu poate sta locului. Basil e mai plin de cruzime decât de obicei. Lea, mai ciufută. Ennis, mai tăcut. Anik e exact la fel cum e în fiecare zi, în timp ce Dae este singurul care rămâne capabil să mai stoarcă un strop de voie bună şi de entuziasm ca să ne convingă să jucăm cărţi.
Iar eu nu ştiu cum sunt.
Trec ceasuri. îmi vine să le număr, chiar dacă nu are nici un rost să o fac. Nu aprindem nici o lumină, ci stăm jos pe puntea luminată doar de razele lunii. Şi, spre cinstea lui Dae, reuşeşte să ne atragă pe toţi şi să ne relaxeze îndeajuns cât să râdem de giumbuşlucurile pe care le face cu cărţile. Până şi Malachai se calmează şi ne istoriseşte cum le făcea farse surorilor lui. Şi în timp ce râdem, îmi dă prin cap, nu ştiu de unde, fără nici o explicaţie, că mă simt parte din grupul lor. în pofida tuturor aşteptărilor, mă simt fericită cu ei şi ştiu c-aş putea să îmi găsesc locul aici, pe vasul Saghani, dacă aş fi în altă viaţă.
îmi vine mai greu să mă gândesc la moarte în prezenţa lor. în prezenţa lor îmi vine să mă gândesc la o fărâmă de idee, una care are de-a face cu viaţa de după această migraţie şi care e periculoasă.
Odată l-am întrebat pe Niall ce crede el că se întâmplă cu noi după ce murim, iar el a zis că nimic, ne descompunem şi atât, ne evaporăm. L-am întrebat ce crede el că înseamnă asta pentru vieţile noastre, pentru felul în care le petrecem, pentru semnificaţia lor. El a spus că vieţile noastre nu înseamnă nimic decât că sunt parte dintr-un ciclu de regenerare, că suntem nişte scântei
inimaginabil de scurte, aşa cum sunt şi animalele, că nu suntem cu nimic mai importanţi decât ele, cu nimic mai demni să trăim decât orice altă vietate de pe pământ. Că suntem atât de pătrunşi de

propria importanţă şi de goana după sens că am uitat cum să împărţim planeta care ne-a dat viaţă.
în seara asta îi scriu o scrisoare în care îi spun că eu cred că a avut dreptate. Dar că în acelaşi timp cred că există totuşi un sens, că el se află tocmai în încurajarea vieţii, o viaţă mai bună atât pentru noi, cât şi pentru cei din jur.
- Tu n-ai linişte nici o secundă? mă întreabă Lea, aşezându-se lângă mine. O picătură din paharul ei cu vin îmi cade pe filă, mânjindu-mi cuvintele dezordonate. Parcă ai fi obsedată. Ce-i mai scrii? mă întreabă ea. De noi îi scrii?

- Uneori.

- Şi de mine ce-i scrii?

O privesc. E un pic cherchelită, un pic dornică de atenţie.
- îi spun că eşti neiertătoare, şi superstiţioasă, şi bănuitoare. îi spun că eşti minunată.

Ea ia o înghiţitură de vin.

- Franny.

Şi apoi, cu ochii aburiţi de băutură, îmi spune:

- Stupide créature solitaire.

- Ce crezi că se întâmplă cu noi când murim? o întreb. Ea pufneşte

în râs.

- Ce te-a apucat? Ce importanţă are?
- N-are.
Urmează o perioadă de tăcere, apoi oftează din toţi rărunchii.
- Cred că ne ducem unde meritäm să ne ducem şi numai Dumnezeu ştie unde.
După asta nu mai spune nimic şi nici eu.
Mai târziu, când se prăvăleşte băută pe pat, îi duc un pahar cu apă (de la robinetul care acum funcţionează iar) şi îl las lângă ea.

Ceilalţi se duc şi ei la culcare, dar eu mai stau niţel, întorcându-mă pe puntea principală, acum goală. E rândul lui Basil să stea de veghe şi îl văd cum fumează la prora, cu ochii aţintiţi la ţărm ca nu cumva să ne surprindă cineva. N-am nici un chef să mă duc la el şi să mai înghit un potop de acuze pline de venin, aşa că cedez impulsului şi mă sui în gabie. Nu am voie să mă sui acolo - poţi oricând să aluneci şi să cazi dacă nu eşti obişnuit cu viaţa pe vas -, dar nu-i nimeni în jur, iar în seara asta vreau să văd până departe, vreau să mă desprind de toate trupurile care au suflare, vreau cerul. Luminile drăgălaşe de pe celelalte vase clipesc şi luminează dedesubt şi aş vrea să le văd stinse, să lase lumea într-un binemeritat întuneric. Toţi aceşti oameni n-au mai lăsat loc pentru nimic altceva. Am învăţat dragostea asta pentru întuneric nu de la soţul meu, deşi am învăţat multe de la el, ci din padocul nostru de-acasă, când stă să se crape de ziuă şi noaptea adâncă încă stăruie pe cerul plin de stele, iar marea geme în depărtare, iar bunica mea tăcută şade alături. Toate acele nopţi le-am petrecut împreună acolo în padocul întunecat ca smoala şi o dată n-am scos o vorbă, poate doar eu să fi oftat pentru că tare aş fi vrut să petrec noaptea în pat.

Cum şed aici, acum, în punctul cel mai de sus al acestui vas, aş da tot ce am pe lume, orice părticică din mine - mi-aş da carnea, sângele, inima din mine - să pot fi iar într-una din acele nopţi, stând lângă ea în întuneric, ea, care m-a înfuriat şi m-a derutat atât, greu de cunoscut, greu de atins, ea, care m-a iubit când nimeni nu mă mai iubea, doar că eu eram mult prea pornită să fiu singură pentru a vedea asta.

E târziu când aud un sunet. Probabil că am adormit în gabie pentru că deodată tresar la sunetul îndepărtat al unui motor. Mă ridic încet. Mă ţin bine de bară. Scrutez întunericul.

Luminile care se apropie sunt albe şi albastre şi vin dinspre gura golfului, dinspre mare.

Futu-i.

Cum de nu le-a văzut Basil? A adormit oare? Mă uit după el şi-l văd cum stă lângă balustradă, privind tăcut cum se apropie vasul. Are un rucsac cu el. Pleacă, pentru că a făcut ceva rău. Mă cuprinde o furie neagră când îmi dau seama şi nu simt nici o mirare, pentru că e totul mult prea logic ca să mă mai mir. O parte din mine se

gândeşte că ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult, să încerc să îl fac să înţeleagă, poate că aşa aş fi putut opri totul. Dar ce rost mai are acum? Răul a fost făcut.
Gabia nu-i pentru cei nevolnici. Este îngrozitor de sus şi deşi urcuşul pare simplu, coborâtul e cumplit. Treaptă după treaptă, jos, jos, jos, mişcă picioarele, nu te dezechilibra, ochii pe trepte. Vasul se învârteşte sub mine în timp ce mă loveşte un val de rău de înălţime şi trebuie să fac pauză, să închid tare din ochi, să respir repede pe nas. Să aştept să se repună lucrurile în ordine, să mi se aşeze stomacul. Apoi o iau iar în jos, păşind ritmic, pas cu pas, până dau cu picioarele de lemn.
Nu mă obosesc să-l iau la întrebări pe Basil, ci mă reped jos, în măruntaiele vasului.
Mă duc mai întâi la Ennis, care e singur în cabina lui. Are somnul foarte uşor, căci imediat ce deschid uşa, se trezeşte.
- Poliţia, zic, şi el sare din pat.
în momentul acela începe sirena. Doamne, parcă e alarma din timpul bombardamentelor, mi se pare că se prăbuşeşte cerul, că a venit sfârşitul lumii şi ştiu că nu mă mai pot întoarce la închisoare, pur şi simplu nu mai pot.
S-au sculat şi ceilalţi, suntem cu toţii cuprinşi de panică şi pe jumătate dezbrăcaţi. Toţi în afară de Basil.
- îl omor, spune Anik pe tonul acela crunt, puţin prea convingător.
- Ce facem? întreabă Malachai pe o voce cu trei octave mai sus decât de obicei.
Vibrează de frică. Dae îi pune o mână pe braţ şi încearcă să-l liniştească.
Sui scara pe puntea principală, iar ceilalţi mă urmează. E diferit aici, cu luminile care dansează şi sirena asurzitoare, chiar trebuie să facă atâta zgomot?
Basil ne priveşte şi noi îl privim la rândul nostru. Nimeni nu spune nimic, însă tăcerea mă sufocă, îmi vine să-i şterg expresia aceea încăpăţânată de pe faţă şi cred că şi ceilalţi simt la fel, pentru că Anik scuipă la picioarele lui şi în sfârşit Basil are bunul-simţ să pară măcar un pic ruşinat.
Lea e cea care mă ia de mână şi mă trage îndărăt, mă scoate din cercul de lumină şi mă duce în întuneric. Ennis coboară scara de frânghie pe coca vasului, până jos, în apă. îmi dau seama ce vor să

facă şi nu ştiu dacă am energie pentru aşa ceva, să continui să fug, să mă trezesc pierdută într-un ţinut străin, să nu ştiu încotro s-o iau, cum să găsesc un nou drum spre sud. Descopăr însă că pot. Nu îmi trebuie decât o fulgerare a imaginii celulei mele în faţa ochilor şi mă reped pe frânghie în jos, cufundându-mă în întuneric.

- Du-te, spune Lea de sus şi îmi dau seama că vorbeşte cu Ennis. Ennis, care e şi el acum la fel de nebun ca mine. Ennis care crede că nu se mai poate întoarce la viaţa lui odată ce a dat greş.

- Ne întâlnim imediat ce reuşim să ieşim din beleaua asta, spune ea. Mergeţi şi sfârşiţi ce-aţi început.

îl văd cum se gândeşte. îl văd cum stă acolo, pe buza prăpastiei.

- Rămâi, îi spun eu. Du-te acasă, la copii, Ennis.

Dar poliţia e la tribord şi Ennis se mişcă din instinct, coborând şi el după mine. E mult prea implicat ca să mai dea înapoi acum.

Basil parlamentează în legătură cu ceva, se aud şi vocile lui Daeshim şi Anik, apoi vocea unui poliţist, mai tare ca restul, cerându-le tuturor să tacă din gură,

vasul o să fie confiscat şi să iasă în faţă Riley Loach, e o persoană căutată.

Se aude o voce de femeie care răspunde, sperând, probabil, că poliţia nu are o fotografie cu mine.

- Eu sunt. Lea.

La dracu', asta nu era prevăzut. Chiar dacă aşa a hotărât ea, ca să ne ajute să le-o luăm înainte, chiar dacă n-o să treacă mult şi îşi vor da seama că nu e Riley Loach şi nu ea a înjunghiat în gât un tip, descopăr că nu mai pot pleca. O iau iar în sus pe scară, făcându-mi loc pe treaptă lângă Ennis, sigură de rezistenţa frânghiei după ce am petrecut luni de zile trudindu-mă cu ea. Ennis mă apucă de talie ca să mă oprească din căţărat, şi nu mă împotrivesc, căci pot vedea ce se întâmplă şi de acolo.

Sunt câţiva poliţişti. E o stare de animozitate, dar nu înţeleg bine de ce, iar unul dintre ei o apucă pe Lea de braţe şi o trage spre pasarelă, ca s-o ducă pe vasul poliţiei.

- Hei, nu o brusca, zice Basil.

Daeshim încearcă să o ajute pe Lea, toată lumea întinde mâna să o apuce, ea spune ceva, se răsteşte în franceză şi îşi smulge braţele din strânsoarea poliţiştilor, iar apoi se dezlănţuie haosul, căci

poliţistul o îmbrânceşte, încercând s-o oblige să o ia spre vasul lor, dar e atâta ură în brânciul acela că Lea se împiedică, neaşteptându-se la aşa ceva. Cineva încearcă să o prindă, însă capul lui Lea se loveşte cu un sunet sec de balustradă. Trupul i se prăbuşeşte pe punte. încearcă să se ridice în capul oaselor, întinde mâna spre ceva ce nu pot vedea, apoi rămâne nemişcată.
Se aud strigăte. Toată lumea este şocată, nimănui nu-i vine să creadă, îi repetă cu toţii numele, o zgâlţâie, dar ea tot nu mişcă, nu se trezeşte, iar eu mă gândesc: „Nu, nu vreau să se întâmple încă o dată asta, rogu-te Doamne, nu".
Ennis încearcă să mă tragă jos, dar eu mă împotrivesc din răsputeri. Trebuie să continui să mă uit să o văd că mişcă, să o văd că deschide ochii.
- Franny, spune Ennis. Coboară.

E tăcere de mormânt în sufletul meu.

- Franny.

Nu mă mişc. Nu pot. Cum aş putea oare?

- Te rog, spune Ennis.

Cobor privirea spre el, cum stă în umbra vasului. Spune din nou „te rog", aşa că încep să mă mişc. Ne lăsăm amândoi în apă, cufundându-ne, cu trupurile îngemănate de parcă ar fi îmbrăţişate, ţinându-ne unul de altul preţ de câteva secunde, apoi el alunecă din braţele mele şi sunt singură.

Lumea de deasupra e mişcare frenetică, sunet, culoare. Dedesubt

este calm.

Imponderabilitate.

Fugă.

Un cormoran plonjând, mă îndrept spre ţărm, cu aripile pe spate, dând din picioare. Despic lin apa, ţinându-mi răsuflarea pentru a rămâne sub apă, călăuzită de forma întunecată din faţa mea.

Plămâni buni, mi-a spus el odată, şi aşa este, căci el stă sub apă multă vreme, iar eu n-am încotro şi trebuie să îi urmez exemplul pentru că nu vreau să fim reperaţi din cauza mea. Curând ieşim la suprafaţă şi respirăm din nou, dar e în regulă; am înotat o bucată bună şi nu ne caută nimeni încă, probabil cred că suntem acolo pe vas, cred că zac nemişcată pe scândurile punţii.
Continuăm să înotăm, suntem aproape la mal acum. Suntem în faţa vaselor ancorate şi nu ştim în ce direcţie s-o luăm, ştim doar că trebuie să fugim de acolo.
Mă opresc.
Se numeşte Sterna Paradisaea. Asta îmi spune ce am de făcut. „Caută semnele, sunt peste tot.” Iar dacă ăsta nu e semn, atunci chiar nu ştiu ce e.
- Ennis, spun eu, iar el se opreşte, mă aşteaptă să ajung la el pe întuneric.
Răsuflă greu, nu e obişnuit să înoate aşa departe. în ochi îi sclipeşte nebunia.
Nu e nici o lumină pe iahtul de oţel, lung de doisprezece metri. Ne căţărăm pe punte şi ne ducem direct la coca acoperită. Nu sunt chei, dar coborâm sub punte şi acolo Ennis găseşte un rând.
- întotdeauna e un rând de chei în cămară, mormăie el.
Mă duc în baia mititică şi nu aprind lumina. Mă uit la silueta reflectată în oglindă şi mă plesnesc peste faţă o dată, de două ori, vreau să mă doară, vreau să îmi dea sângele şi când văd că nu se întâmplă, când văd că nu e de ajuns, aproape că mă lovesc cu fruntea de sticlă, dar Ennis mă trage de acolo, mă ţine strâns, nu-i pasă că mă împotrivesc, aşa că renunţ, mă prăbuşesc în braţele lui şi plâng. în secunda în care îmi dă drumul, refuz orice consolare, pentru că ce mă fac dacă e moartă?
Aşteptăm până se crapă de ziuă. Până când vasul nostru e pustiu, iar poliţia a plecat.
Ennis opreşte iahtul lângă Saghani şi mă aşteaptă să sui la bord încă o dată.
- Vii şi tu sus, nu? l-am întrebat mai devreme, dar el mi-a spus că nu poate.
Acum mă aşteaptă să verific vasul jefuit, din care poliţia a luat aproape toate lucrurile, tot ce prezintă interes, inclusiv laptopul meu. Dar paranoia mea legată de rucsacul meu, de scrisorile mele nepreţuite, m-a făcut să-l ţin ascuns sub pat şi iată că norocul ţine

cu mine: îl găsesc ascuns acolo, aşteptându-mă. Verific totuşi puntea de comandă, dar, aşa cum m-a avertizat Ennis, cârma a fost blocată, prin urmare nu mai putem naviga, chiar dacă vasul ar fi gata de drum. Cu un ultim rămas-bun, cobor înapoi pe iaht şi, împreună cu Ennis, plutim pe lângă el, o corabie fantomă în zorile cenuşii, iar eu mă gândesc oare ce s-a întâmplat cu Lea, unde o fi acum, în cine ştie ce cameră de spital sau la morgă şi îmi vine să urlu, dar mă abţin, ţin urletul în mine, acolo unde mă arde, pentru că acolo unde mergem noi s-ar putea să am nevoie de el.
în timp ce părăsim gura golfului, Ennis mă priveşte în ochi şi între noi e
acum un lucru nerostit, ceva ce ştiu că el înţelege. „E posibil să nu se sfârşească cu bine pentru noi, să nu supravieţuim.” Nu numai noi doi, care am pornit la drum pe un vas atât de mic, lăsând în urmă computerul cu programul de urmărire şi punctele roşii, lăsând în urma noastră prăpăd, aşa cum îşi leapădă şarpele pielea. Nu am primit nici vorbe de rămas-bun şi nici priviri de adio. N-am primit nici garanţia că ceilalţi se vor întoarce cu bine acasă, dacă există o casă pentru ei dincolo de ceea ce a fost făcut scrum cu o alunecare de picior, o sfărâmare de ţeastă.
Privim vasul nostru cât de mult putem. în timp ce navighează spre sud în cea mai periculoasă zonă a oceanului de pe acest pământ, căpitanul plânge fără să se simtă nici un pic ruşinat.
Eu sunt prea anesteziată ca să mai pot plânge. Animalică.PARTEA A TREIA
Când fiica mea se naşte fără suflare, înecată de trupul meu, o parte din mine cade într-un somn adânc.
Mă duc în căutarea unui lucru care să o trezească.

Parcul Naţional Yellowstone, Statele Unite Cu şase ani în urmă

L-am aşteptat la aeroport. Să nu uităm totuşi. întotdeauna îl rog să vină cu mine, dar el e alt soi de animal. Are durerea lui, trebuie să îşi găsească altfel forţa, iar asta se întâmplă prin muncă, nu prin eliberarea de orice responsabilitate, nu prin călătorii, mişcare, sau prin mersul perpetuu înainte, fără a mai arunca nici o privire înapoi. Aşa că l-am părăsit încă o dată, după ce-am promis că n-o să mai fac asta niciodată.

De-acum o să mă opresc şi n-o să mai promit aşa ceva. Nu ne face cinste nici unuia dintre noi.
Am ajuns în Yellowstone, la una din ultimele păduri de pini. Acum este un loc pustiu, nu cum era pe vremuri. Căprioarele au murit toate. Urşii şi lupii au dispărut cu mult în urmă, deja prea puţini pentru a supravieţui inevitabilului. Nimic nu va supravieţui acestui lucru, spune Niall. Nu la repeziciunea cu care se produc schimbările. Nu se mai aude cântec de pasăre în timp ce mă preumblu pe sub copaci şi mi se pare un lucru îngrozitor, catastrofal. îmi pare rău că am venit aici, un loc care ar trebui să colcăie de viaţă. Am dat de un cimitir în loc.

Mă cuprinde panica, pielea mi se acoperă cu argint la fel cum se mişc

ălumina pe solzii irizaţi ai unui peşte.
Sunt multe luni de când nu l-am mai văzut pe Niall, deşi ne scriem cu religiozitate. Dar acum, în acest moment, nu mi-e de ajuns o scrisoare. Am nevoie să-i aud glasul. Am ochii înceţoşaţi în timp ce mă îndrept spre cea mai apropiată pensiune. Tremur din toate mădularele în vreme ce iau o cameră, închid uşa şi pornesc telefonul. Pereţii se învârt şi nu pot să-mi smulg durerea din piept, din măruntaie, trebuie să plec din locul ăsta.
Telefonul face bip şi zeci de convorbiri ratate şi de mesaje inundă ecranul. Sunt toate de la Niall şi îngheţ de frică, pentru că nu e ceva normal. El nu mă sună decât dacă s-a întâmplat ceva rău.

Răspunde după ce telefonul sună de două ori.

- Bună, scumpo.

- S-a întâmplat ceva? El tace o clipă. Apoi:

- Au declarat ciorile specie dispărută.

Simt că rămân fără aer. Dintr-odată mi-a pierit panica. Toată această grijă de sine se dizolvă şi nu-mi rămâne decât amintirea celor douăsprezece prietene care îmi aduceau daruri de pe craca lor de salcie. Mă năpădeşte o tristeţe cumplită - şi grija pentru soţul meu este apăsătoare. Ştiu cât de tare îl va afecta acest lucru, cât de tare îl afectează deja.
- Toate speciile de corvidae s-au dus, spune Niall. Deja vânturelul era singura pasăre răpitoare rămasă, iar ultima a murit în captivitate luna trecută... îl aud cum clatină din cap, cum i se stinge vocea. îl aud cum încearcă să se adune. Optzeci la sută din animalele sălbatice au murit. Se vorbeşte că majoritatea celor care au rămas vor dispărea în următorii zece sau douăzeci de ani. O să avem doar animale de fermă. Acestea vor supravieţui pentru că trebuie să ne umplem noi burţile cu carnea lor. Iar animalele de companie vor supravieţui şi ele pentru că ele ne ajută să uităm de celelalte, cele care sunt pe moarte. Şobolanii şi gândacii vor supravieţui, fără îndoială, dar oamenii tot vor tresări
de scârbă când îi vor vedea şi vor încerca să îi extermine de parcă nu înseamnă nimic, chiar dacă la rândul lor sunt adevărate

miracole umblătoare. I se aud lacrimile în glas. Dar restul, Franny? Toate celelalte? Ce se întâmplă când se duc şi ultimele rândunici arctice? Nimic nu va mai fi la fel de curajos ca aceste vietăţi pe lumea asta.

Aştept ca să văd dacă a terminat şi apoi îl întreb:

- Ce putem face?

El trage adânc aer în piept, o dată, de două ori.

- Nu ştiu.

Mai pomenise şi înainte un punct de cotitură. Un punct în care criza dispariţiei speciilor va lua amploare şi lucrurile vor începe să se schimbe în moduri care vor afecta direct oamenii. înţeleg din tonul vocii lui că momentul acela a venit.

- Putem face ceva, spun. Ştii şi tu, mai bine decât noi toţi. Aşa că spune-mi ce e de făcut, Niall.

- Există o societate preocupată de conservarea speciilor în Scoţia. De zeci de ani ne avertizează că se va întâmpla ce se întâmplă. De zeci de ani încearcă să facă specii mai rezistente, creează habitate noi, salvează animale sălbatice.

- Atunci să mergem în Scoţia.

- Ai veni cu mine?

- Pornesc chiar acum.

- Şi în Yellowstone ce s-a întâmplat?

- E prea mare singurătatea fără tine.

Nu îmi răspunde cu aceeaşi replică. De obicei îmi răspunde la fel, dar nu de data asta. Zice în schimb:

- Nu cred că mai pot trăi aşa. Şi îl cred.

- Vin acasă, îi promit. Aşteaptă-mă.

închisoarea Limerick, Irlanda Cu doi ani în urmă

- Hei, Stone, scularea.

Nu vreau. Visam că sunt focă şi privesc razele de soare cum se mişcă prin apă. Când deschid ochii, o văd pe Beth şi celula noastră şi tot ce mă încălzise în somn dispare.

- Hai, că au descoperit unul.
- Ce? întreb, dar ea a plecat deja.

Mă ridic morocănoasă din pat şi o urmez în camera de recreere. Toate femeile sunt adunate în jurul televizorului în dimineaţa asta, până şi gardienii.

E un buletin de ştiri.

Un lup cenuşiu singuratic a fost descoperit şi capturat în Alaska, uimind oamenii de ştiinţă care îl declaraseră dispărut. Autorităţile au fost înştiinţate de existenţa acestuia după ce a ucis câteva vaci la sud de porţile Parcului şi Rezervaţiei Naţionale Arctice. Experţii spun că acest lucru s-a întâmplat pentru că habitatul lui natural şi sursele de hrană au dispărut, dar tot nu-şi pot da seama cum se face că acest animal singur - o femelă - a reuşit să supravieţuiască atât de mult în singurătate fără să fie descoperit.

Mă dau mai aproape ca să văd mai bine imaginile şi simt cum mi se strânge inima în piept. Este atât de slabă şi de costelivă, atât de minunată. Au pus-o

într-o cuşcă şi ne uităm cu toatele cum patrulează încoace şi încolo, privindu- ne cu nişte ochi încărcaţi de o asemenea înţelepciune, că mă ia cu fiori.

Fermierul ale cărui vite au fost ucise a sunat să vină cineva să omoare animalul, dar acest lucru a stârnit un val de indignare public, astfel că guvernul a reacţionat şi a interzis vătămarea lupului cenuşiu - care se crede a fi ultimul exemplar din specia lui din întreaga lume. Animalul va fi mutat şi îngrijit de echipa de conservare a speciilor, RDM, la Edinburgh. Se pare că oameni din întreaga lume se îndreaptă spre Scoţia pentru a vedea lupul cenuşiu, ultimul exemplar de acest fel de pe pământ.

Vă reamintim cu această ocazie că dacă doriţi să vizitaţi ultimele păduri rămase pe glob, trebuie acum să vă înscrieţi pe listă, pentru că este foarte probabil că timpul de aşteptare va depăşi cu mult durata de viaţă a acestor păduri.

Nu-l mai ascult pe reporter, căci sunt vrăjită de ochii negri ai lupoaicei. Mi-o imaginez la RDM, cu voluntarii săi entuziaşti şi plini de dorinţa de a ajuta şi ştiu că va fi îndrăgită. Dar faptul că n-are cum să se reproducă, fie şi în captivitate, mă face să mă întreb dacă nu mai bine ar fi fost lăsată să-şi ducă traiul singură în sălbăticie. Nu pot să nu mă gândesc că nici un animal nu merită să trăiască în cuşcă. Numai oamenii merită această soartă.

Baza Rdm, Parcul National Cairngorms, Scotia Cu sase ani in urma

Rezervaţia Dispariţiei în Masă conţine oameni de două tipuri. Primul tip: cei optimişti până la exasperare. Cel de-al doilea: cei indignaţi, neinteresaţi să fie nimic altceva.
Niall e singurul dintre ei care pare să existe undeva, pe la mijloc. Vorbesc de „ei" pentru că nimeni din locul acela nu ar spune nici măcar o secundă că mă potrivesc acolo. Nu pot contribui cu nimic în afară de a găti şi a face curat, iar
pentru oamenii de ştiinţă asta nu înseamnă mai nimic. Sunt oameni care nu se gândesc la nimic altceva. Aşa şi trebuie să fie. Sunt angrenaţi într-o bătălie veşnică, încercând să oprească mersul lumii.
Am fost întâmpinaţi la aeroportul din Edinburgh de un cuplu tânăr care se comporta de parcă Niall era al doilea Isus pe pământ. Nu e om să nu fi citit lucrările lui şi să nu le ştie pe de rost - fac mereu referire la ele în şedinţele lor. (Ştiu asta doar pentru că Niall mă invită uneori să asist, iar eu stau acolo şi îmi plesneşte inima de mândrie.) Am stat în cartierul lor general o săptămână, după care am mers în nord, la Parcul Naţional Cairngorms, unde se află sanctuarele lor cu animale sălbatice şi unde aerul este încântător de curat. Iar acolo mi-am dat seama că oamenii de ştiinţă au reuşit să facă progrese extraordinare cu anumite specii, dar n-au reuşit să progreseze deloc în ceea ce priveşte alte specii. N-avea cum să fie altminteri, îmi spune Niall. A trebuit să aleagă animalele cele mai importante, cele de care avem nevoie şi cele cu şanse mai bune de supravieţuire, iar pe cele mai puţin promiţătoare să le lase să dispară. Ce e interesant e că insectele sunt foarte sus pe listă - albinele, viespile, fluturii, moliile, furnicile şi anumite specii de gândaci, până şi de muşte. La fel şi păsările colibri, maimuţele,

oposumii şi liliecii. Toate aceste animale contribuie la polenizare; fără plante suntem mâncaţi.
Acesta a fost momentul în care şi eu şi Niall am simţit cum ne cuprinde disperarea în acelaşi timp. A salva animale în funcţie de ce pot oferi ele umanităţii poate fi un lucru practic, dar nu tocmai această atitudine a fost de la început problema? Egoismul nostru fără margini, covârşitor? Şi ce facem cu animalele care există pur şi simplu, pe care milioane de ani de evoluţie le- au transformat în adevărate minuni ale naturii?
Asta întreb astăzi, după o lună în care mi-am ţinut gura, iar toate capetele din cameră se întorc spre mine. Niall stă lângă mine şi mă ţine de mână, pe sub masă. Se poartă toţi cu mine cu multă răbdare pentru că sunt căsătorită cu profesorul Lynch.
James Calloway, profesor de genetică, un om la şaptezeci de ani, îmi spune simplu:
- Suntem o mână de oameni. A şti care sunt priorităţile este un dat al vieţii.
Nimeni nu poate contrazice vorbele lui.
Niall îmi strânge mâna, ceea ce e drăguţ din partea lui. Nu ne mai atingem deloc de când Iris s-a născut moartă. E mai mult de un an de când am făcut dragoste şi poate s-a întâmplat aşa şi pentru că am fost despărţiţi mare parte din acel an, dar chiar şi acum, reuniţi, nu-mi pot închipui cum vom mai putea fi împreună. Ne desparte un univers întreg.
Dar iată că astăzi mi-a luat mâna într-a lui şi mi-o ţine strâns, iar asta nu-i puţin.
Discuţia se îndreaptă apoi spre migraţiile viitoare şi ce problemă reprezintă ele pentru perechile de păsări care mai există din speciile respective. Acestea sunt condiţionate genetic să plece în căutarea hranei, dar, când nu există hrană, călătoria devine fatală. Păsările mor de epuizare.
- Domnul profesor Lynch a scris despre implicarea omului în migraţie ca posibilă sursă de prelungire a vieţii speciei, spune James, care prezidează şedinţa.
- Este o teorie, spune Niall modest.
- N-avem cum să gonim acum după păsări, spune Harriet Kaska, veşnic nemulţumită. E ceva complet irealizabil. Trebuie să reţinem

păsările astfel încât să nu fie nevoie de migraţie. Să simplificăm şi să preîntâmpinăm.
Harriet e profesor de biologie şi vine din Praga, are un doctorat în schimbările de climă şi unul în ornitologie. Moare să îl contrazică pe Niall şi cred că asta se întâmplă pentru că o provoacă pe plan profesional în moduri în care nimeni altcineva nu reuşeşte s-o facă. Ideea ei de a împiedica migraţia este un subiect pe care l-au dezbătut pe larg. Părerea mea asupra acestei chestiuni, nu că ar interesa pe cineva, este una mai mult decât evidentă.
- Migraţia este în natura lor, spune Niall.
- Dar nu e nevoie să fie astfel, spune Harriet. Acum trăim într-o stare de adaptare necesară. Asta li se cere lor - e singura modalitate de supravieţuire, aşa a fost dintotdeauna.
- Nu le-am silit destul să se adapteze la devastările noastre?
Asta par să facă în această cameră: să dezbată aceleaşi lucruri, mergând veşnic în cerc.
Se trece apoi la rândunicile arctice, căci Niall a scris deseori despre ele, preconizând că vor fi ultimele supravieţuitoare datorită obiceiului lor de a zbura mai departe decât restul păsărilor.
- Nu mai contează, spune Olsen Dalgaard, un biolog, din Danemarca. în cinci, zece ani nu vor mai putea parcurge distanţa. Nu au cum, dacă nu vor avea cu ce se hrăni.
- Eşti nebun dacă crezi că păsările marine carnivore vor fi ultimele care vor supravieţui. Harriet îi spune acest lucru lui Niall de parcă e gata să parieze averi pe asta. Speciile erbivore din mlaştină vor fi ultimele. Sunt singurele cu sistem ecologic viabil. Peştele a dispărut, Niall.
- N-a dispărut, de fapt, spune el calm, întotdeauna calm, de parcă nu i-ar păsa, când ştiu că de-abia mai închide un ochi din cauza terorii pe care o simte.
- Nici mult nu mai are, spune Harriet.
Niall nu continuă disputa, dar eu îl cunosc. El crede că rândunicile vor continua să zboare atâta vreme cât vor putea; dacă există mâncare undeva pe planetă, o vor descoperi.
Eu mă scuz şi ies, obosită, dornică de aer proaspăt. Ghetele şi canadiana mă aşteaptă la uşă. Mă îmbrac şi ies în peisajul de iarnă. Picioarele mă poartă spre împrejmuirea cea mai mare. Sunt sigură

că am auzit pe cineva spunând că ar fi jumătate din tot parcul de aproape trei mii de kilometri pătraţi, împrejmuită cu un gard enorm. Sunt animale minunate aici, nu doar cele din Scoţia, ci multe care au fost salvate şi introduse în parc într-un efort de a le stopa dispariţia. E plin de vulpi şi iepuri, căprioare, pisici sălbatice, lincşi, veveriţe roşii, jderi mărunţei, arici, bursuci, urşi, elani, chiar şi lupi au trăit aici cândva, înainte să moară ultimul. Un sanctuar neegalat de nici un altul din lume, dar cu limitele lui. Echilibrul prădător-pradă este unul delicat, iar
acestea sunt ultimele exemplare din specia lor.
Mi-aş dori să pot pătrunde prin gardul de sârmă. Partea din spate mă interesează mai mult decât asta de aici, dar nici eu nu-s aşa nebună. Aşa că mă duc pe ţărmul lacului, care nu e nici pe departe ca oceanul, dar tot îmi umple plămânii de aer curat. Nu am voie să înot în el, dar o fac. O scurtă îmbăiere în apele îngheţate şi ies imediat afară, grăbindu-mă să îmi pun hainele la loc, mai înviorată decât mă simţeam înainte. Am văzut o vidră aici zilele trecute şi m-am topit toată.
E un privilegiu pe care am avut norocul să-l capăt când m-am căsătorit cu Niall. Să locuiesc aici, în această extraordinară parte a lumii, unde se află ultimele animale sălbatice. Nu merit să fiu aici - nu ofer nimic în afară de dragostea pentru un om care oferă atât de mult. Şi dragoste sinceră pentru vietăţi. Este şi aspectul acesta, oricât de neînsemnat ar fi el.
Nu mă grăbesc să mă întorc în sala de mese unde toată lumea mănâncă laolaltă, mai puţin Niall care încă lucrează, aşa că mănânc separat şi mă duc la culcare în căsuţa noastră micuţă. Adorm înainte să vină el, aşa păţesc aproape în fiecare noapte. Are obiceiul să se scoale devreme şi să plece cu mult înainte să mă trezesc. Sărutările pe care mi le dădea, lăsându-mă să visez la ele, au secat.
Somnul vine greu în seara asta. Probabil că am răcit, pentru că nu mă pot opri din tuşit. Mă ustură gâtul şi oricâtă apă beau, nu-mi trece. Nu vreau să-l trezesc pe Niall, aşa că mă scol, îmi pun ciorapi groşi şi un pulover de lână. Mă duc la baie. E chiar lângă dormitor, dar pe întuneric pare mult mai departe decât credeam. Picioarele mi se mişcă automat, târşâit, mai îngheţate decât ar

trebui să fie. în cele din urmă, găsesc pe dibuite comutatorul, dar când încerc să aprind lumina, nu funcţionează. E frig în baia întunecoasă. Aerul e acum cumplit de rece - poate că am lăsat o fereastră deschisă. E îndeajuns de multă lumină de la ledul roşu al aparatului de ras al lui Niall ca să îmi zăresc reflexia în oglindă, lucirea ochilor. Clipesc, încruntându-mă uimită când văd cum îmi transformă roşul culoarea ochilor, arăt ca un animal pe întuneric.
Mă apucă iarăşi tuşea, mai rău de data asta. Tuşesc mai să-mi dau sufletul,
simt ceva în gât, ceva care mă râcâie. îmi bag degetele în gură, pe gât şi simt ceva moale, care-mi dă mâncărimi. îl prind între degete şi trag de el, tuşind şi icnind în timp ce mi se desprinde din gât. Nu-mi dau seama ce e, dar în chiuvetă pare a fi un fulg...
- Franny, se aude o şoaptă.
Mă învârtesc pe călcâie rapid, în întuneric, dar nu-i decât Niall. Totuşi, inima mea îngrozită nu face ce i se spune. Continuă să bată nebuneşte, ştiind ceva ce eu nu ştiu. Niall întinde mâna spre gâtul meu, o mângâiere, apoi o încleştare şi iată că nu mai am aer. într-o clipă, tăcerea lugubră din baie se dizolvă şi, într-o zvârcolire violentă, sar în sus, iar el mă dă cu capul de oglindă...
- Trezeşte-te!
Clipesc şi durerea din gât dispare, dispare şi din ţeastă, se mută în picioare, care îmi ard. E mult mai multă lumină aici, oriunde sunt eu, e argintiu, nu roşu. E pădurea din adâncul nopţii, cu zăpadă luminată de lună şi stele, iar mâinile mele sunt în jurul gâtului lui Niall.
Icnesc, îngrozită, iar el se smulge din strânsoarea mea, tuşind o dată, de două ori, apoi luându-mă de mână şi trăgându-mă după el în întuneric.

- Repede, spune el încet, de parcă i-ar fi teamă să nu-l audă cineva.

- Unde suntem?

- în interiorul împrejmuirii.

Picioarele mele desculţe ezită. „Oare visez?”

- Haide, Franny.

- Cum am ajuns aici?

- Erai adormită. Am mers după urmele tale prin zăpadă.
Ca un vânător pe timp de noapte.
Mă uit în jur la locul unde am tânjit să intru. Apoi la Niall, fantomatic în lumină.

- Ţi-am făcut rău? îl întreb. Expresia lui se îmblânzeşte.

- Nu. Dar sunt animale flămânde aici.
încuviinţez din cap şi grăbim pasul. Văd şi eu urmele mele de paşi după care s-a luat el. Nu sunt ale mele, ci ale femeii care locuieşte înăuntrul meu, cea care vrea în sălbăticie atât de tare încât la căderea nopţii se strecoară în pielea mea. Dacă nu poate avea sălbăticia mult dorită, mă gândesc uneori că poate vrea să mă omoare pe mine în loc. O să facă ce crede că o va elibera.
Ajungem la o pantă şi încetinim, să nu cumva să cădem. La capătul pantei se vede o bucată de lac, fără ţărm, ci doar o colină abruptă care-l mărgineşte, îmi dau seama pe unde vrea s-o ia Niall - are de gând să ocolească lacul, ca să ajungem mai repede la gard, dar eu îl trag îndărăt.

- Nu cred că e bine să ne apropiem de lac aşa de tare.

- Dacă urcăm dealul o să ne ia mai mult.

- Hai, că n-o să păţim nimic. Nu te ambala.

- Franny, dar nu avem voie să fim aici. Putem să fim daţi afară.

- Doamne, cum crezi că ar putea să te dea tocmai pe tine afară?
- încetează, se zbârleşte el deodată, speriindu-mă. Asta nu e o aventură. E treabă serioasă.
-Ştiu...
- Nu, nu cred că ştii. Tu nu iei nimic în serios. Nu te legi cu adevărat de nimic.

Ne uităm unul la altul lung în lumina lunii.

- Legământul meu e pentru tine, îi zic.

El nu spune nimic, nu cu vorbe, dar aerul din jurul meu e ca o

pâclă groasă.

- Hai, spune el în cele din urmă. Ai picioarele îngheţate deja, nu?
Aşa este, căci nu sunt protejate de ciorapii de lână udă pe care am visat că mi i-am pus.
- Pune-ţi ghetele mele, se oferă el, dar eu clatin din cap şi o iau pe unde spune, pe lângă marginea apei.
Nu eu cad, ci Niall.
Alunecă aproape fără zgomot pe marginea îngheţată a lacului şi apoi direct prin gheaţă. E adâncă apa aici probabil, pentru că dispare imediat sub apă, fără nici cel mai mic zgomot. Mă bag imediat după el, scufundându-mă în apa care pare o lamă de cuţit pe spinarea mea.
Doamne, cât e de frig! El deja nu mai poate să mişte. Dar eu mi-am petrecut viaţa în apă rece şi trupul meu ştie cum să se mişte, cum să se întindă după el şi să-l tragă la mal. încă nu ştie cum o să ne ducă până acasă; nu am de ce să mă apuc, nu e decât zăpadă alunecoasă. Malul lacului este ca un zid.
- Niall, spun eu printre dinţii care-mi clănţăne.
El nu vorbeşte, aşa că îl zgâlţâi cât pot de tare până îl văd că dă din cap şi mormăie ceva. Mă chinui să găsesc un punct de sprijin şi, cu efort, reuşesc să mă trag pe mine şi pe el, puţin câte puţin, de-a lungul ţărmului într-un loc unde apa e îndeajuns de joasă ca să putem urca.

- Ţine-te de margine, îi poruncesc, apoi mă trag afară pe zăpadă. E

un frig cumplit. Nu sunt în stare să-mi mişc membrele.

- Niall, îi zic. Nu pot să te scot din apă, trebuie să te tragi în sus.
- Nu pot.

- Poţi. Eu cum am putut?

îl văd cum încearcă, însă apa îl trage la fund şi e deja îngheţat.

- Niall, îi zic. Fă un efort. Nu mă părăsi.

El se trage cu greu afară din apă şi, cu ajutorul meu, reuşeşte să se prăbuşească pe mal. Pentru o clipă stă nemişcat ca o momâie pe zăpadă, dar eu îl smucesc de mâini cu brutalitate.

- Haide, haide odată!

Ne târâm de-a lungul lacului, mergând mult mai departe de mal de această dată. Se aud tot felul de foşnete în iarbă, dar nu vedem nimic, nu vedem ochi strălucitori sau umbre în noapte. încui poarta după noi şi îl sprijin de-a lungul potecii care duce la căsuţa noastră. Nu a observat nimeni că am intrat în împrejmuire. E ca şi cum noaptea asta nici nu s-a întâmplat.

Cu excepţia frigului pe care l-am ascuns adânc în fiinţele noastre, în oasele noastre.

Dau drumul la duş, nu foarte fierbinte, apoi îl ajut pe Niall să se dezbrace. Tremură atât de tare, dar odată ce îl împing sub apă începe să se liniştească. Mă dezbrac şi mă bag şi eu în duş cu el, înconjurându-l cu braţele, încercând să-i dau din puţina mea căldură.

Ceva mai târziu.

- Te simţi mai bine?

El încuviinţează din cap, încercând să-mi culce capul pe umărul lui. Buzele ating umerii celuilalt.

- O baie de seară, nu? Doar tu eşti obişnuită cu ele.

Zâmbesc.

- Aşa-i.

- De la sângele de selkie ţi se trage, murmură el.

- Probabil.

- Mi-a fost dor de tine, scumpo.

- Şi mie.

- De ce pleci?

Nu-i răspund la început.

- Nu ştiu nici eu.

- Poţi să încerci să te gândeşti de ce?

întorc gura spre gâtul lui şi mi-o lipesc de pielea lui. încerc:

- Când rămân mai mult, şoptesc eu, cred că ne face rău.

- Cred că ţi-e teamă.

Simt un fel de uşurare când recunosc asta.

- Da. Mi-e tot timpul teamă.

- Nu putem continua aşa la nesfârşit, iubito, înghit în sec,

amintindu-mi senzaţia fulgului din gât.
- Nu. Urmează o tăcere lungă, în care nu se aude decât apa din duş. Tata a sugrumat un om până l-a omorât, îi spun eu pe o voce stinsă. Mama s-a spânzurat cu o frânghie. Edith s-a înecat cu fluidul din plămâni. Iar trupul meu ne-a sufocat fiica. Visez că mă înec, că nu pot respira, apoi mă trezesc şi-mi dau seama că încerc să îţi răpesc ţie aerul. E ceva complet dereglat în familia mea. Şi probabil şi în mine.
Niall îmi mângâie multă vreme părul. Apoi spune răspicat:
- Trupul tău nu ne-a sufocat fiica. Fiica noastră a murit, pentru că uneori bebeluşii mor înainte să se nască, asta este. Apoi, mai spune o dată: Mi-a fost dor de tine.
Şi universul care ne desparte se spulberă. E atât de plină de primejdii dragostea asta, dar el are dreptate, nu pot accepta laşităţi în viaţa mea, nu pot continua în acest fel, nu vreau să fiu un om mărunt, cu o viaţă măruntă, aşa că îi găsesc gura cu gura mea şi în sfârşit suntem treji, întorşi într-un ţinut demult abandonat, ţinutul trupurilor noastre.

Pare o veşnicie de când n-a mai fost al meu, aşa că mă agăţ de el, iar el mă strânge la piept, se mişcă neiertător înăuntrul meu de parcă ar dori să distrugă ultima părticică civilizată care mai există în mine, să mă împingă spre ceva necivilizat, ceva barbar, şi, în timp ce simt eliberarea de propria mea ruşine, explodez, execut un salt în aer, o săritură, o descătuşare a ceea ce e mai sălbatic şi mai lipsit de control, într-un loc unde nu trebuie să fug sau să plec, un loc unde pot să nu mă mişc.Baza Rdm, Parcul Naţional Cairngorms, Scoţia Cu patru ani în urmă

Niall şi cu mine o privim, ţinându-ne respiraţia. Când îşi întinde aripile înainte şi înapoi, precum Nike din Samothrace[16], simt cum îmi creşte pulsul. Ciocul ei, de obicei portocaliu, ca să se asorteze cu picioarele, dar acum cenuşiu, pentru că e frig şi iarnă, ţâşneşte în sus şi apoi în jos, în tufiş. Mănâncă una, două, trei seminţe de iarbă.

Toţi privitorii îndrăznesc în sfârşit să răsufle.

- Bravo, fetiţo, şoptesc eu.

- Vedeţi? strigă Harriet. Ştiam eu! Adaptare.

Lui Niall nu i se citeşte nimic pe faţă; e una din puţinele dăţi când nu ştiu ce gândeşte. E drept că el n-a susţinut niciodată că păsările n-ar putea să se adapteze, doar că nu e nevoie să se adapteze dacă le acordăm un pic de ajutor. De ceva vreme se străduieşte să obţină permisiunea de a găsi fonduri pentru crescătoriile de peşte din apele Oceanului Antarctic, însă, ca să-l citez pe el, „n-a făcut până acum nici un căcat”. Guvernul nu dă nici o ceapă degerată pe

hrănirea păsărilor în condiţiile în care crescătoriile alea ar putea hrăni oamenii. Apatia lor este colosală.
Mă uit la rândunică, o pasăre mai măruntă decât suratele ei arctice. în mod normal, ar fi migrat spre coasta Australiei dacă nu am fi pus-o aici, în cuşcă, să mănânce iarbă în loc de peşte.
Mi-aş dori s-o pot atinge, însă e strict interzis, n-ai voie decât dacă e absolut necesar. Şi nu sunt regulile celor din rezervaţie, ci ale lui Niall. El spune c

ăatingerea umană nu face decât să le distrugă echilibrul, e o cruzime. Perechea rândunicii e şi mai zgomotoasă decât ea, o cheamă cu ţipătul bine cunoscut. Mănâncă seminţe de iarbă de mai multă vreme decât ea. Femela a tot aşteptat, îndurând mai mult, în speranţa că va dobândi libertatea. O vreme am crezut că o să stăm acolo şi o s-o privim cum moare de foame, însă astăzi, în sfârşit, a cedat.
Niall şi cu mine ne îndreptăm spre locuinţa noastră. E tăcut şi îngândurat.
- La ce te gândeşti? îl întreb, însă el nu-mi răspunde. Azi a mers bine, zic eu, neînţelegând.
Confirmă din cap.
- Atunci, care-i problema?
- Ar fi trebuit să găsim o soluţie mai bună, zice el. Harriet crede că asta înseamnă că îşi vor schimba cursul şi locurile în care scot pui. Că o să înceapă să se împerecheze pe coasta Australiei sau a Americii de Sud.

- Toate rândunicile? încuviinţează din cap.

- Şi tu ce crezi? întreb eu.

- E o idee bună să găseşti o specie de plantă care poate rezista intemperiilor climei şi creşte pe toate continentele. Apoi să vezi dacă păsările o s-o mănânce la nevoie.

-Dar...?

- Nu cred că o să se apuce să înconjoare globul de dragul

seminţelor de iarbă.

- Harriet spune că nici n-o să fie nevoie să înconjoare globul.

El îmi aruncă o privire care sugerează că sunt o trădătoare pentru că mă uit în gura lui Harriet. Nu spunem nimic, ne concentrăm să păşim pe terenul alunecos, pe răsuflarea noastră care scoate nori de aburi.

- Crezi că vor continua să zboare, nu? zic eu. Niall încuviinţează o singură dată din cap, încet.

- De ce?

- Pentru că e în firea lor.

Plecăm la Galway dimineaţa. Crăciunul cu părinţii lui Niall. Maşina ne aşteaptă să ne ducă la Edinburgh, însă mai întâi Niall şi cu mine mergem la ţarcurile de păsări pentru a ne lua la revedere. Din instinct, amândoi ne ducem să vedem rândunicile.

Bărbăţuşul mănâncă iar din seminţele de iarbă, resemnat. Ea însă zboară prin colivie, dă roată, iar aripile îi ating zadarnic metalul, încercând mereu să ajungă la cer.

Mă întorc cu spatele, nefiind în stare s-o privesc. Dar Niall stă martor, deşi ştiu că i se rupe inima.

Sterna Paradisea, sudul Oceanului Atlantic *Sezonul împerecherii*

Ţin în mână craniul unui pui de pitulice. L-am găsit de dimineaţă într-unui din cuiburile din curtea noastră, chiar în spatele sălciilor; cred că a fost lăsat acolo de părinţii lui când a murit. Părăsit acolo. Sau poate că au aşteptat după el cât de mult au putut. E ca o găoace de ou, doar că mult mai mică, mai delicată. De-abia îmi încape vârful degetului mic în el. Mă tot gândesc cât de uşor ar fi să-l strivesc. îmi aduce aminte de ea. Dar nu de tine. Tu eşti făcută din altă plămadă. O plămadă mult mai rezistentă. N-am văzut niciodată lucrul acela de care vorbeşti tu, cel care le lipsea păsărilor împăiate din laboratorul meu. Dar acum îl văd, mai bine zis văd lipsa lui. Lipsa ta nu a fost niciodată mai crudă. Niciodată nu te-am urât până în clipa asta. Niciodată nu te-am iubit mai mult.

Scrisoarea are mirosul lui, nu ştiu cum. O duc aproape de faţă chiar în momentul în care...

- Pardon, drăguţă.

Ennis încearcă să se aplece stângaci, ca să încapă în cadrul uşii. împăturesc scrisoarea lui Niall şi o pun cu grijă înapoi, în rucsac,

împreună cu restul. Scrisoarea asta e dintr-o perioadă foarte neagră, la scurtă vreme după moartea lui Iris.

- Vine vreme rea, zice Ennis.

- Ce trebuie să fac?

- Să stai aici. Să-ţi dai jos pantofii.

- Că poate trebuie să înotăm.

Colţul gurii mi se ridică într-un zâmbet.
Ennis încuviinţează din cap. Cred că s-ar putea să fie entuziasmat de notoria Strâmtoare Drake. Nu i-a mai rămas nimic pe lume în afară de călătoria asta, iar aici ne asemănăm. E drept că eu nu am nici un entuziasm, ci doar o oboseală cronică, doar o nevoie de a o duce la bun sfârşit.
Nu mai avem ce urma. Rândunicile cu dispozitive de urmărire s-au dus. Nu putem decât să ghicim care le este destinaţia, şi pare o veşnicie de când le-am văzut ultima dată mişcându-se. Cât o fi trecut de când am primit de ştire că sunt în viaţă?
în loc să rămân în dormitorul acela mic - mai e şi o bucătărioară cu minimum de provizii, o baie mititică, o masă şi două paturi suprapuse în care s-a oferit Ennis să se culce -, mă duc la cârmă şi rămân în picioare lângă căpitan. în aer e energie statică. Cerul e negru. Simt că marea se trezeşte încet, se pregăteşte; o simt în măduva oaselor.
- Ştii cum să procedezi? îl întreb încetişor.
- Cum să procedez? mă întreabă el, dar ştie ce vreau să spun.
După o vreme, dă din umeri. Ne uităm la apa neagră şi învolburată, la valurile din ce în ce mai mari din faţa noastră. încă nu se vede nici pic de uscat.
- Nu sunt sigur că ştie cineva cum, zice Ennis.
Apoi trage tare de roata cârmei, care scrâşneşte din dinţi, şi reuşeşte să treacă de un val uriaş care stă să ne lovească, până ce ajungem pe creasta lui şi reuşim să coborâm de cealaltă parte, peste marginea lui abruptă. Răsuflu uşurată în timp ce coborâm cu iuţeala fulgerului, dar Ennis deja a întors vasul în direcţia opusă,

urcând următorul val şi coborând, exact în momentul în care cred că vom fi răsturnaţi şi înghiţiţi de ape. Face asta vreme îndelungată, croindu-şi drum printre valuri, urmându-le, depăşindu-le, găsind întotdeauna panta cea mai lină pe care să navigheze. Manevrează mica ambarcaţiune prin enormitatea celei mai primejdioase mări; este un dans, un dans tăcut, iar cerul ne priveşte şi este momentul în care mi se pare că sunt aproape una cu oceanul acesta feroce.
începe să plouă cu un tunet cutremurător.
Apărătoarea străvezie de plastic se străduieşte să ne protejeze, dar curând suntem uzi leoarcă, iar valurile ne scaldă din toate părţile. Ennis ne-a legat pe amândoi de cârmă şi ne chinuim să stăm în picioare, expuşi şi vulnerabili.
Dacă au murit toate, toate rândunicile, înseamnă că tot efortul acesta a fost în zadar. Dar cum, Doamne, iartă-mă, ar putea supravieţui unei asemenea urgii o pasăre uşoară ca o pană, o păsăruică măruntă şi istovită, care a traversat în zbor întreaga lume fără să mănânce mai nimic, care a făcut deja atâtea?
E prea mult pentru orice vieţuitoare.
în cele din urmă, înţeleg. Şi, în adâncul inimii, mă împac şi le spun adio.
Nimic pe lumea asta nu merită să se chinuie atât. Dacă animalele au murit, nu au făcut-o în tăcere. Nu au făcut-o fără o luptă disperată. Dacă au murit cu toatele, este pentru că am creat o lume imposibilă pentru ele. Deci - ca să îmi păstrez ultima fărâmă de minte întreagă - le eliberez pe rândunicile arctice de povara de a învinge ceea nu ar trebui să fie nevoite să învingă şi îmi iau rămas-bun.
Apoi mă târăsc până în baie să vomit.
Visez molii care dansează în razele de lumină ale farurilor unei maşini. Poate că tocmai apropierea sfârşitului mă face să îmi aduc aminte.
închisoarea Limerick, Irlanda
Cu douăsprezece luni în urmă
Numele psihiatrei este Kate Buckley. Este mărunţică şi foarte implicată. De mai bine de trei ani petrec cu ea câte o oră pe săptămână.

Astăzi începe şedinţa cu vorbele: „Nu am să îţi dau recomandarea pentru eliberare condiţionată”.
- De ce dracu'?
Cu excepţia unor incidente de la începutul relaţiei noastre, m-am purtat cum trebuie, iar ea ştie asta. Tendinţele autodistructive care m-au făcut să îmi pledez vinovăţia şi să sfârşesc în locul acesta, scârba de mine însămi care m-a făcut să încerc să mă sinucid şi m-a păstrat într-o stare de prostraţie în primele şase luni au fost redirecţionate. Pentru că acum vreau să ies de aici.
- Nu pot spune că ai cooperat pentru a te reabilita emoţional.
- Ba sigur că poţi.
- Păi cum aş putea spune aşa ceva?
- Ai putea minţi.
Ea se opreşte, apoi începe să râdă. Aprinde câte o ţigară ilicită pentru fiecare, împreună cu „un mai bine definit sentiment al eului”, mi-a cultivat şi obiceiul de a fuma. De fiecare dată când duc la buze o ţigară, simt gustul lui Niall.
- Nu înţeleg, spun eu, pe un ton mai calm. Doar spuneai că am început să progresez.
- Păi, da. Dar tot nu vrei să vorbeşti despre ce s-a întâmplat. Şi primul lucru pe care o să vrea să-l afle comisia este dacă ai fost în stare să îţi exprimi regretul sincer.
Ochii mei se îndreaptă automat spre fereastră, mintea se desprinde de cuvintele ei şi se duce spre fâşiile şerpuitoare de nori. O, să fiu într-un gol de aer, zburând, fără vlagă...

- Franny.

Mă forţez să mă uit iar la Kate.

- Concentrează-te, spune ea. Foloseşte-te de bagajul de

instrumente date.
Fără tragere de inimă, respir adânc şi simt scaunul pe care stau, podeaua pe care calc, mă uit direct în ochii ei, apoi îmi fixez ochii pe gura ei, reducând lumea la simţuri, la această cameră, la ea.
- Detaşarea voită este o stare mentală foarte periculoasă. Vreau să rămâi prezentă.

încuviinţez din cap. Ştiu asta; o spune în fiecare săptămână.

- Ai fost de acord să stai de vorbă cu Penny? -Nu.

- De ce nu?

- Pentru că mă ura încă înainte să se întâmple toate astea.

- De ce?

- Pentru că sunt inconstantă.

- Aşa s-a exprimat ea?

- Da, mai pe ocolite. Şi e şi ea psihiatru, aşa că ştie ce spune.

- Şi cum te face asta să te simţi? Dau din umeri.

- Transparentă.

- Nu îmi dai senzaţia că ai fi inconstantă, Franny, dimpotrivă.

- Ce vrei să spui?
- Păi, te-ai răzgândit vreodată în legătură cu ceva? mă întreabă Kate. Aş zice că eşti mai degrabă îndărătnică, încăpăţânată, mormăie ea, făcându-mă să pufnesc. Şi de ce te deranjează aşa de tare lipsa ei de consideraţie? Ideea de a te întâlni cu ea? Mă uit către fereastră. Concentrează-te, te rog. Şi întorc privirea spre ea. Crezi că poate e din cauză că o să-ţi spună lucruri care să te împiedice să te iluzionezi?
- Nu mă iluzionez. Ţi-am spus că am renunţat de mult la iluzii.
- Da, dar am vorbit şi despre cum acestea se pot forma la loc, ca o metodă de a face faţă momentelor critice.

închid ochii.

- N-am nimic. Nu vreau decât să scap de aici. Mi-a ajuns.

- Pedeapsa ta e de nouă ani.
- Trei, fără posibilitate de a solicita eliberare condiţionată. Dă-mi voie să ispăşesc restul pedepsei afară. O să fac muncă în folosul comunităţii. O să stau cuminte. O să fiu un cetăţean model. Nu mai suport zidurile astea.
- Ţi-ai făcut exerciţiile?
- Nu funcţionează, n-au cum să mă ajute să scap de aici.
- Respiră adânc.

Dinţii mi se încleştează, dar mă forţez să respir. Nu ajută la nimic să îmi pierd cumpătul în timpul şedinţei.

Kate aşteaptă până socoteşte că m-am calmat şi putem continua. Dar acum mă priveşte cercetător. Ca atunci când urmează să îmi spună ceva neplăcut.

- De la Niall mai ai veşti? mă întreabă ea.
- De când am vorbit ultima dată? Nu.
- Te întreb dacă ai primit veşti de la el de când eşti aici. Telefoane? Scrisori? Ţi-a scris, Franny? Nu îi răspund. De ce nu? mă întreabă ea, cu subînţeles.

Şi ar trebui să fie mândră de mine pentru că de această dată, atunci când ridic privirea spre cer, am în ea o concentrare atât de grozavă că nu îi mai aud cuvintele, în schimb sunt imponderabilă, plutesc.

- Doamnă Lynch, spune judecătorul la şedinţa de audiere pentru eliberare condiţionată. în declaraţia psihiatrului dumitale scrie că singurul motiv pentru care ai recunoscut că eşti vinovată de omor a fost pentru că erai într-o stare de traumă şi că ar fi trebuit să primeşti ajutor psihiatric la momentul acela. Ce înţeleg eu din asta e că timpul pe care l-ai petrecut în închisoare ţi-a deschis ochii şi acum regreţi că ai spus adevărul la momentul procesului. Să îţi fie limpede: noi n-avem obiceiul să rejudecăm oamenii care se răzgândesc.

îmi întorc ochii spre el şi îl fixez, deşi am fost avertizată să nu fac asta. Se pare că privirea mea are darul să tulbure.

- N-am cerut rejudecarea procesului, spun eu răspicat. Asta este o audiere pentru eliberare condiţionată. Am solicitat eliberarea condiţionată.

Lângă mine, Mara se strânge toată în scaun.

- Onorată instanţă, e o cerere clară, spune ea. Doamna Lynch nu a primit nici un avertisment în timpul în care a fost închisă. S-a comportat ireproşabil, în ciuda atacurilor repetate pe care le-a suferit şi pentru care a fost spitalizată. Şi, după cum am repetat în timpul procesului, a fost prima încălcare gravă a legii. Mai mulţi psihiatri au declarat că starea ei mentală la momentul incidentului era instabilă şi că acest lucru s-a menţinut şi pe parcursul procesului. în baza probelor prezentate împotriva ei, am recomandat şi atunci să nu îşi recunoască vinovăţia, să pledeze pentru ucidere din culpă. Ea nu a fost capabilă să îmi urmeze sfatul, fiind doborâtă de sentimente de vinovăţie şi regret pentru ceea ce făcuse şi considerând că trebuie să fie pedepsită dincolo de faptele săvârşite.
- Nu credeţi că răpirea vieţilor a două persoane este o faptă care merită pedepsită, domnişoară Gupta?
- Nu dacă este nepremeditată, onorată instanţă. Şi nu cu o pedeapsă de nouă ani.
- Când a fost întrebată la proces dacă a intenţionat să îi ucidă, acuzata a spus că dorea moartea celor două persoane. îmi aduc foarte bine aminte pentru că a insistat asupra acestui aspect.
- Vă repet că acuzata se afla într-o stare de şoc.
- Şi probele prezentate de procuror? întreabă el. Dar, înainte ca avocata mea să poată răspunde, judecătorul oboseşte. închide dosarul şi formulează răspunsul: Nu ne aflăm aici pentru a rezolva cazuri deja judecate. întrebarea care se pune astăzi este dacă doamna Lynch reprezintă un pericol pentru cetăţenii acestui stat sau dacă există riscul să comită alte infracţiuni.
- Nu, răspund eu. Nu sunt un pericol pentru nimeni.
El mă priveşte atent, cântărind situaţia. Mă întreb oare ce-o vedea în faţa lui. în cele din urmă, oftează.
- în ciuda pledoariei avocatei dumitale la proces, juraţii au decis că eşti
vinovată. Dar am primit aici o scrisoare din partea soacrei dumitale, doamna Penny Lynch. Ea declară că este gata să te găzduiască pe toată durata eliberării condiţionate şi nu e cazul să exprim cât de important este faptul că te susţine în situaţia de faţă. Acesta este singurul motiv pentru care o să aprob eliberarea condiţionată. Dar, ţine bine minte, doamnă Lynch, că această ţară

nu tolerează încălcarea termenilor eliberării condiţionate şi că şi cea mai mică greşeală te poate obliga la ispăşirea întregii sentinţe, cu adăugare la pedeapsă. Astfel că te sfătuiesc să fii foarte atentă la regulile care îţi vor fi explicate de ofiţerul supraveghetor.
Cu asta se sfârşeşte şi sunt liberă. îmi vine să-i arăt pumnul şi să-i spun de planul meu de a o şterge imediat din ţara asta de căcat, ţara asta care nu mi-a cauzat nimic decât necazuri. în loc de asta, îi mulţumesc politicos şi o îmbrăţişez pe Mara, după care plec de acolo.
Mama lui Niall mă aşteaptă în faţa închisorii. Mă simt de parcă aş fi într-un film când o văd cum stă rezemată de maşină. Doar că ea nu-i genul de femeie care se reazemă de maşini - ar fi o postură mult prea neglijentă pentru o doamnă de calibrul ei -, aşa că mă-ntreb de ce. Sunt cu ochii în patru în timp ce mă apropii de ea. Şi imediat îmi dau seama de ce: nu mai are nici un pic de duritate. Maşina este probabil singurul lucru care o ajută să se ţină pe picioare.
- Bună, Franny, spune ea.
- Bună, Penny.
Urmează o tăcere lungă. Se întâmplă ca azi să fie o zi însorită, după multe zile ploioase, iar soarele e atât de puternic că ne orbeşte şi ne împiedică să ne vedem bine una pe alta.

- De ce te-ai oferit să mă ajuţi? o întreb.

Ea ocoleşte maşina şi se duce pe locul şoferului.

- Nu de dragul tău. E pentru fiul meu.

- Mă poţi duce la el?Penny ezită, apoi încuviinţează din cap. Mă sui

în maşină.
Nike (Victoria) din Samothrace este o sculptură grecească antică reprezentând-o pe zeiţa victoriei, care se află în Muzeul Luvru din Paris. Statuia seamănă cu o figură care decorează prora unei nave şi întruchipează un corp de femeie cu aripi.

1

Stema Paradisea, sudul Oceanului Atlantic *Sezonul împerecherii*

Ennis mă găseşte dormind printre scrisori, epuizată de la cât am vomitat în timpul nopţii. El e şi mai obosit decât mine - a condus vasul printre valuri toată noaptea, înfăptuind adevărate miracole. Marea s-a calmat acum, aşa că probabil că a lăsat ancora.
Mă dau mai încolo ca să se prăbuşească pe salteaua tare. E atât de strâmt aici, tavanul e jos şi pereţii apropiaţi, dar mă bucur că se aşază lângă mine.

- Unde suntem? îl întreb.

- Cred că am parcurs ceva distanţă. Du-te şi uită-te. încuviinţez din cap, dar ezit.

- Te-ai purtat ca nimeni altul noaptea trecută. Sunt foarte norocoasă că te-am întâlnit, Ennis Malone.
El zâmbeşte fără să deschidă ochii.
- Nu vreau decât să găsesc Captura de Milioane, drăguţă. Tu de ce-ai venit aici?
Nu-i răspund.
Ennis întredeschide un ochi şi se uită la scrisorile peste care zac.

- Mă întreb dacă bărbatu-tău ştie cât de dor îţi e de el. Inima mi se opreşte o clipă. Dacă nu ştie, e numai şi numai din vina mea. Ăsta e dorul greu dedespărţire, spune Ennis.

- Vorbeşti din experienţă? El surâde.

-Da.

„Nu te-am urât niciodată mai mult."

- Cu soţia ta... spun eu, neştiind prea bine ce îl întreb, dar simţind totuşi nevoia să o fac.

- A fost bine multă vreme, răspunde el. Simplu.

- Atunci, de ce?

Ennis se întoarce pe spate şi priveşte tavanul.

- O cheamă Saoirse, spune el. Avea treizeci şi şase de ani când a fost diagnosticată cu boala Huntington. Ennis mă priveşte şi în priviri i se citeşte dorinţa de a-mi oferi consolare pentru şocul pe care-l simt, pentru tristeţe, iar eu sunt conştientă de generozitatea acestei intenţii. S-a topit din picioare. S-a deteriorat aşa de repede că am decis că trebuie s-o părăsesc.
- De ce?
- Pentru că în capul ei noi doi existam într-un spaţiu sacru şi nu putea să accepte ca acest lucru să fie distrus. Nu voia să o văd... împuţinată. Era o problemă de demnitate, cred. Pentru a-i permite relaţiei noastre să rămână neatinse. A vrut să plec pe mare, ca măcar unul dintre noi să continue să trăiască.
- Şi ai plecat?
- Nu pentru multă vreme. îl văd cum se chinuie, văd că nu vrea să vorbească. Clatină din cap. N-am vrut să plec. M-am opus. Dar a trebuit, cred. Era singurul lucru pe care mi l-a cerut. Nu aveam cum s-o fac bine şi n-aveam nimic altceva de dăruit... Nu avea încredere că voi putea avea grijă de copii,

că voi fi stabil, s-a gândit că e mai bine să fiu liber şi i-a trimis la

părinţii ei. -A murit...?

- Nu, e încă în viaţă.

Răsuflu încet, cu respiraţia întretăiată.

- Nu înţeleg.

Ennis se ridică în picioare. E un gest atât de brusc, încât pare

agresiv.

- M-a implorat. M-a implorat să plec.

Dintr-odată, nu mai suport. Simt că mi se rupe inima în două.
- Şi-atunci ce faci aici, Ennis? îl întreb eu. Ţi-ai lăsat nevasta muribundă şi copiii ca să vii aici după potcoave de cai morţi!
El îşi fereşte privirea.
- Le e mai bine fără mine. Decât cu un tată nebun ca mine...
- Prostii. Trebuie să te întorci, îi spun. Trebuie să te întorci la familia ta. Nu înţelegi ce important e să fii cu ea când moare, să o ţii în braţe. Iar când ea se va stinge, copiii vor avea nevoie de tine.

- Franny...

Ies din cabină. încerc să ţin afară ce încearcă să intre înăuntru.

„Molii care dansează în lumina farurilor."
La cârmă şi apoi la pupa. în jurul meu plutesc aisberguri şi marea e de cristal albastru, iar cerul de zăpadă e infinit. Cum se poate să existe atâta frumuseţe încă? Cum se poate să fi supravieţuit distrugerii noastre?
N-am respirat aer mai curat decât acesta.

Şi totuşi:

„O geantă cu echipamente de fotbal pe care o strâng în mâini."

„Picioare desculţe în zăpadă." „Mirosul sângelui în nări."

Galway, Irlanda Cu patru ani în urmă

E de înţeles că în seara asta ajung la o decizie, după ce petrec după-amiaza sărbătorind ziua de naştere a unui băieţel care împlineşte doi ani. L-am privit toată după-amiaza pe soţul meu cum se joacă cu copiii, cum le şterge gurile mânjite de tort, cum îi sărută de noapte bună când sunt luaţi la culcare de părinţii lor şi începe petrecerea adulţilor. Shannon, vechea colegă de serviciu a lui Niall, de la Universitate, a organizat petrecerea pentru micuţul ei, dar îmi imaginez că aşa arată petrecerile de după Oscaruri, cu fântâni de şampanie şi luminiţe plutitoare, cu costume şi rochii de seară. N-am idee de unde are atâţia bani, pentru că salariul unui universitar nu-i nici pe departe aşa de mare. Poate că are o familie înstărită, ca Niall. în orice caz, mi se pare o risipă cumplită. Acum, că micuţii s-au dus la culcare, mă simt obosită şi cred că şi Niall se simte obosit, pentru că ne trezim că stăm amândoi în spatele casei, în ciuda vremii geroase, trecând de la unul la altul o sticlă de Dom pe care-am şterpelit-o din bucătărie. Shannon cred c-ar fi îngrozită să ne vadă bând-o fără pahare de şampanie.

- Ţi-aduci aminte de primul nostru Crăciun? mă întreabă el.

Zâmbesc.
- La căsuţă.

- Ai zis că vrei s-o cumperi şi să locuieşti acolo.

- Nu mi s-a schimbat dorinţa.

- Nu crezi că am lua-o complet razna dacă am sta acolo singuri

cuc?

- Nu, spun eu, iar el zâmbeşte de parcă la răspunsul acesta se

aştepta.
- Vrei să plecăm? mă întreabă Niall. Singurele fiinţe umane interesante de la petrecerea asta au fost trimise la culcare.

„Ce-aş vrea eu ar fi un alt copil”, îmi vine să zic, dar mă opresc la timp.
- Da. Probabil. înainte să scoată Shan cocaina şi să degenereze totul.
- Nu cred că mai face de-astea, spune Niall după ce trage o duşcă. Nu de când l-a făcut pe ăla micu'.
- Da, bineînţeles. Bineînţeles că nu. Oricum, e într-o formă de zile mari. A reuşit să jignească pe toată lumea.
- Ben mi-a spus că are coşmaruri în care ea îl înghite întreg.
Râdem pentru că e uşor să ne imaginăm scena: bărbatul lui Shannon, Ben, pare complet îngrozit de ea. Apoi văd ce face Niall şi rămân cu gura căscată.

- Nu-mi spune că ai de gând să aprinzi o ţigară! Niall rânjeşte şi

încuviinţează din cap.

- De ce?

- Pentru că-i frig.

- Dar ce-are a face temperatura cu asta?

- Nimic. Doar că ăsta-i motivul.

Mă uit la el prin lumina aurie a sobei de afară.
- M-am săturat să mă mai împotrivesc, zice el şi trage cu sete din ţigară. Oricum nu ajută la nimic.
Respir adânc.
- Te rog, dragul meu, nu face una ca asta. Nu renunţa.
Are foarte multe motive pentru care să fie trist în momentul acesta. S-a decis să părăsească RDM pentru că are inima frântă şi nu mai poate suporta - ştiu că n-a reuşit să facă nici jumătate din cât îşi propusese să facă. Economiile ni s-au terminat, ceea ce înseamnă că amândoi trebuie să ne găsim slujbe. Şi mai devreme ne-am întâlnit cu mama lui, care s-a purtat cu mine atât de rece, încât frigul de-aici, din curtea din spate, e mic copil pe lângă ea. După atâţia ani, m-am obişnuit cu ea, dar pe Niall îl scoate din minţi condescendenţa ei neţărmurită şi refuzul de a recunoaşte că a

greşit când a spus că mariajul nostru n-o să reziste nici un an. Nu ştiu de ce contează atât de mult pentru el să aibă dreptate, dar asta este. Şi în plus, mai e şi Iris. Tristeţea după ea nu trece niciodată.
- Dacă nu mai poţi şi trebuie să fumezi, fumează, zic eu. Dar, te rog, nu renunţa şi nu te-aştepta să te sărut.

El rânjeşte obraznic.

- Nu rezişti mai mult de o oră. Ridic din sprâncene.

Se iscă un vânt rece care mă pătrunde până în oase şi care stinge şi flacăra sobei. Se face dintr-odată mai întuneric şi mai frig. îl iau de mână pe Niall şi îi păstrez mâna într-a mea, scuturată de un fior de nelinişte, de premoniţie.
- Ai păţit ceva, scumpo? mă întreabă el şi îşi stinge ţigara, apoi se ridică să înteţească focul. însă eu mă agăţ de el şi nu-l las să se ridice, aşa că el se prăbuşeşte la loc pe scaun şi mă strânge de mână. Franny?
- Nu-i nimic, clatin eu din cap. Doar... stai puţin cu mine aici.
Aşa că el rămâne cu mine şi stăm amândoi nemişcaţi, tăcuţi, până când senzaţia îmi trece, necunoscută, greu de oprit.
Niall a băut vreo cinci whisky-uri pe lângă şampanie, aşa că şofatul îmi revine mie, deşi am băut şi eu. îmi aruncă cheile, iar eu le scap, râzând când îi văd mutra exasperată.
- Nu ţi-am promis că le prind.
- Nu, aşa e, scumpo.
Ce mă frapează în tăcerea care se lasă este gândul împărtăşit de amândoi că de fapt nu ne-am promis niciodată nimic. Nu în cuvinte. Presupun că au existat promisiuni făcute cu buzele, cu degetele, cu privirile. Da, din acestea au fost cu miile.
Dau drumul la căldură şi stăm aşa o vreme, încălzindu-ne mâinile la radiator, rugându-ne să ne fie cald.
- Doamne sfinte, mormăie el. Mi-a ajuns iarna asta lungă.
- Şi stai că nu s-a terminat încă.
Pornesc pe şosea, iar ştergătoarele abia prididesc să îndepărteze zăpada de pe parbriz. Conduc încet, căci nu văd bine pe întuneric, dar pe-aici nu prea trec maşini la ora asta târzie.

- Ţi-a plăcut seara, dragul meu? îl întreb.

El mă ia de mâna abandonată în poală şi o strânge cu putere.

- M-am plictisit de moarte.
- Mincinosule. Doar te-am văzut cum râdeai aşa de tare că ţi-a dat şampania pe nas.
- Cum spui tu, zice el, încercând să-şi ascundă zâmbetul. N-a fost chiar aşa rău. Dar ţie?
Confirm din cap.
Nu ştiu de ce, mă hotărăsc să îi spun acum. „Aş vrea să facem un copil. Ce spui?”
însă el spune:
- Trebuie să mă întorc la RDM. Şi de data asta nu cred că trebuie să mă însoţeşti.
Sunt uimită.
- Parcă spuneai că ai terminat cu RDM.
- Eram frustrat, mă purtam copilăreşte, dar ai dreptate. Mai sunt multe de făcut.

- Bine. Ba, sigur că am să vin. Lasă că o să facem noi cumva cu

banii. El clatină din cap.

- Cred că mai bine călătoreşti.

- Ştiu că nu-i decât Scoţia, dragul meu, dar şi în Scoţia se poate

călători. Nu spune nimic multă vreme. Apoi îmi zice răspicat:

- Nu vreau să vii cu mine.

- De ce?
- Nu putem veni şi pleca dintr-un loc ca acesta. Dacă vii, înseamnă că trebuie să rămâi.

Se lasă tăcere în maşină. îmi ling buzele uscate. Apoi întreb, pe o

voce calmă:

- Am plecat undeva în tot timpul în care am stat acolo?

- Nu. Face o pauză, apoi adaugă: Dar aşteptam să se întâmple

dintr-o clipă în
alta. Mă uit la el. Ochii la drum, îmi aduce el aminte şi n-am încotro, trebuie să mă uit la drum.

- Vrei să spui că n-ar trebui să rămân?

- Nu-ţi spun eu ce să faci, Franny.

O mânie uluită începe să nu-mi dea pace.
- Văd că n-am cum s-o scot la capăt cu tine, zic eu. Parcă mă pui la încercare. Dacă stau, te aştepţi să dau bir cu fugiţii, aşa că mai bine plec dracului. Niall dă încet din cap. Este ultimul lucru pe care-l aştept de la el. Mă trece un val de căldură, mi se face rău. Respir adânc până dispare senzaţia, apoi încerc să explic. S-a schimbat ceva în noaptea în care ai căzut în lac. Eu m-am schimbat.

El mă ia de mână şi o strânge cu putere.

- Nu, scumpo, nu te-ai schimbat.

- Ştiu că o să dureze ceva până o să ai din nou încredere în mine,

dar...

- Am toată încrederea în tine.

- Atunci de ce nu mă asculţi?

- Te ascult.
Simt că îmi creşte pulsul pentru că nu înţeleg conversaţia asta. Calmul lui începe să mă tulbure - eu nu mai sunt calmă deloc, iar mâna mi-e încleştată pe volan. Vârtejurile de zăpadă transformă şoseaua într-un tunel prin care pătrund luminile farurilor.

- Ai spus că plec pentru că sunt îngrozită şi că nu mai rezişti şi ai avut dreptate. Nu mă purtam cum trebuie, aşa că am decis să stau. De ani de zile.
îi arunc o privire rapidă - el mă priveşte surprins.
- Am vrut să spun că eşti îngrozită să recunoşti motivul pentru care de fapt vrei să pleci.
Mă uit în faţă, cu mintea golită complet.
- Motivul?
- E în firea ta, spune simplu Niall. Măcar dacă ai renunţa să te mai simţi ruşinată, Franny. Niciodată să nu-ţi fie ruşine de cine eşti.
Lacrimi fierbinţi. Ochii mei sunt plini de ele. Vrei să spui că ai stat locului şi n-ai mai plecat ca să dovedeşti că eşti vitează? Nu spun nimic, dar lacrimile îmi alunecă pe obraji, pe bărbie, pe gât. Sunt aşa de istovită, dintr-odată, să mă împotrivesc chemării. O, scumpo, spune el şi mi se pare că plânge şi el. îmi pare rău. Te iubesc oriunde ai fi pe pământul acesta. Vreau să fii liberă să fii tu însăţi, să te duci unde vrei. Nu vreau să te leg de mine.
Nu e John Torpey, speriat să aibă o nevastă mai liberă decât el, pedepsind-o pentru asta, trăind o viaţă de regret apoi. Nu, Niall este alt soi de om. îmi ia mâna s-o sărute, să o ducă la obraz de parcă ar lua în mână viaţa însăşi, poate ceva şi mai arzător, apoi soţul meu drag spune, schimbându-mi viaţa:
- E o diferenţă între colindat şi plecat. Realitatea este că nu ai plecat de la mine niciodată.
O pală de vânt sub aripile care mi se întind şi mă înalţ, imponderabilă, din ce în ce mai sus. Dragostea mea este totală. Şi în acelaşi moment, mă cunosc complet. A deschis uşa coliviei în care m-am închis singură şi acum sunt gata să zbor, am să zbor. Văd totul clar în faţa ochilor noştri, cum voi colinda din nou şi cum n-am să vreau să mai am copii din cauza asta, şi, orice ar spune el, oricât de generos ar fi, o să distrug câte o parte din noi de fiecare dată.
- Franny, cred că ar fi cazul să tragi maşina pe margine.
O bufniţă albă ca neaua zboară jos pe drum, trecând prin faţa parbrizului şi pierzându-se în noapte, cu pene sărutate de lună, prevestitoare. O privesc uluită, îngheţând. Au dispărut de mult bufniţele. Dar uite că mai există una. Poate că asta înseamnă că există şi altele ascunse, poate că sunt şi alte animale de alt fel,

poate că lumea continuă să respire. Inima mea frântă se umple de bucurie, se înalţă şi ea, caută adăpost în acea noapte neagră şi infinită în care dispare, apoi totul se termină într-o străfulgerare, un zgomot şi mă văd pe mine în loc, dezgolită, dezgustătoare şi pentru o fracţiune de secundă nu vreau decât să mă distrug şi asta şi fac...
- Fran...
Ciocnire.
Puţine lucruri sunt mai violente pe lumea asta decât două maşini care se ciocnesc cu viteză. Scrâşnet de metal şi ploaie de cioburi, miros de cauciuc ars. Care sunt şansele unui trup omenesc? Suntem făcuţi din lichid şi ţesut. Cel mai fragil lucru cu putinţă. E cum spun cei care au trăit asta, şi în acelaşi timp nu e. Este lent şi nu e. Momentul se întinde la nesfârşit şi nu se întinde. Am un singur gând, atât simplu, cât şi complex. în forma lui cea mai simplă. Ne-am omorât. în forma lui cea mai complexă pentru că devine zilele pe care nu le voi mai avea, copiii pe care nu-i voi săruta niciodată. Se cuibăreşte adânc gândul acesta. Este al meu, dar undeva, în interiorul lui, în interiorul acestei infinite intimităţi, se află Niall Lynch.
Mă trezesc încet. Sau poate repede. Suntem în capul oaselor, dar prăvăliţi într-o parte. Nu simt nici o durere, apoi începe să mă doară. Umărul şi gura. Apoi pieptul.
- ...ny, trezeşte-te. Franny, Franny. Trezeşte-te!
Deschid ochii şi pentru o secundă sunt orbită de strălucire şi apoi, în secunda următoare, sunt orbită de întuneric. îmi iese un sunet din gură, un icnet de şoc.
- Bravo, eşti întreagă.
Clipesc până când îl văd pe Niall lângă mine, e încă pe scaun, încă mă ţine de mână.
- Pizda mă-sii, zic.
- Exact.
Suntem într-un padoc. Iar din maşina noastră se înalţă un copac. Trunchiul şi ramurile sunt descărnate în iarnă, argintii în noapte. Luminile farurilor croiesc două găuri în întuneric; văd cum moliile îşi flutură aripile spre sursa de lumină, pe o suprafaţă de zăpadă albă şi neîntinată.

Mă chinui să-mi desfac centura - îmi dau seama că din cauza asta mă doare pieptul -, apoi îmi aduc aminte că trebuie să facă clic şi reuşesc să scap din ea.
- Eşti rănită? mă întreabă Niall. Verifică, te rog.
Mă pipăi şi nu simt nimic rău. Mi-am muşcat limba. Am un ciob din fereastră înfipt în umăr. Şi vânătăi pe sâni. Dar altfel...
- Cred că e totul în regulă. Dar tu?
- Mi-am nenorocit piciorul, dar în rest n-am nimic, spune Niall. Trebuie să mergem la maşina cealaltă.

O, Doamne. întind gâtul şi o văd pe drum, răsturnată.

- La naiba! Pastele şi Dumnezeii...

Portiera se deschide cu un scârţâit, dar Niall nu vine în urma mea.
- N-am nimic, spune el, doar că nu pot să ies din cauza piciorului. Du-te şi vezi dacă au păţit ceva, între timp încerc să mă extrag de aici. Ai telefonul la tine?

Caut până dau de geantă şi o scot din maşină.

- E mort.

- Iar eu n-am semnal. Du-te la maşina cealaltă, îl privesc în ochi.
- Ia-o încet, spune el. Respiră adânc, indiferent ce găseşti acolo.
Ies cu greu din maşină. Afară e îngrozitor de ger. Picioarele mi se scufundă în zăpadă şi imediat îmi amorţesc, dar eu mă târăsc vitejeşte până ajung la şosea.
O roată a maşinii încă se învârte în aer. Câtă vreme să fi trecut? Poate că persoana dinăuntru e încă... Dintr-odată simt că nu mă mai pot mişca. Pentru că sunt peste măsură de îngrozită de ce-aş putea descoperi. Moarte, poate şi mai rău, absenţa vieţii în interiorul trupului de carne. Nu pot să mă mişc.
- Franny! mă strigă soţul meu.
Nu mă întorc spre el. Mă uit la roata care se învârte încet.
- Nu e decât un corp, spune el. Dar nu ştie oare? Tocmai asta e problema. Poate mai sunt în viaţă! zice el.
Desigur. Mă mişc; cuvintele nu îmi pătrund mai întâi în creier, ci în trup, propulsându-mă spre maşină. Mă întind pe burtă pe şoseaua

îngheţată ca să văd şoferul. E singură în maşină. O femeie, poate de vârsta mea. Cu păr negru, tuns scurt.

- Nu e conştientă, strig eu. Nu-mi dau seama... O, Doamne sfinte!

- încearcă s-o trezeşti! O zgâlţâi încetişor.

- Hei, trezeşte-te. Trebuie să te trezeşti.

Nu se trezeşte. Fir-ar să fie. Fir-ar să fie... îmi tremură degetele în timp ce întind mâna - de fapt nu vreau deloc să îi ating corpul, Doamne, haide odată, atinge-o - şi îi caut pulsul. Durează o clipă, o clipă prea lungă, şi sunt convinsă că e moartă, că o să ating un corp care putrezeşte, un cadavru, apoi în cele din urmă simt o pulsaţie stinsă, ca fluturarea aripilor moliilor pe care le-am văzut în lumina farurilor. îmi imaginez că aceeaşi fluturare este şi în interiorul ei, acea forţă a vieţii abruptă, sfidătoare, accidentală, mai slabă decât a fost vreodată şi totuşi încă acolo, persistând. Mă face să mă adun şi
mă strecor în maşină şi duc mâna la centura ei. Nu pot s-o desfac, aşa că trag de ea şi...
Femeia se trezeşte.
Un geamăt înăbuşit. Apoi o tânguială sonoră, cataclismică.
- Tăcere, zic eu automat, ca o fiinţă stranie şi nefirească, iar ea tace. Eşti în viaţă.
Un geamăt lent, slab îi scapă dintre buze, apoi ea începe să plângă, să intre în panică.
- Eşti în viaţă, îi zic eu din nou şi eşti cu susul în jos în maşină, aşa că o să încerc să te scot de aici.
Ceaţa groazei care m-a învăluit se evaporă. Mă agăţ de lucrurile care ne vor ajuta să supravieţuim pe toţi trei, iar acestea sunt faptele pe care le ştiu: că e în viaţă şi că o voi scoate de acolo.
- Ajutor, şopteşte ea. Trebuie să ies. Trebuie să ies.
- Te scot de aici, îi spun eu şi niciodată n-am fost mai sigură de un lucru.
Ies târâş şi apoi alerg pe partea cealaltă a maşinii, intru cu picioarele înainte ca să pot să lovesc cu piciorul catarama centurii de siguranţă. Pantofii nu-mi sunt deloc de folos, pentru prima dată în viaţă. Mă târăsc afară şi îi arunc cât acolo, îi arunc cu toată furia pe care mi-o pot permite, iar apoi totul e calm, totul e sigur, în timp

ce mă târăsc înapoi şi lovesc plasticul cu piciorul gol şi mă doare, mă doare cumplit, simt cum îmi curge sângele, cald, pe picior, pe gleznă, dar lovesc din nou, până simt că plasticul cedează şi o eliberează. Cade în cap şi mă întorc repede, ca să îi pun o mână sub craniu. Nu ştiu dacă ajută la ceva.
Ea plânge, hohoteşte, sângerează. E o catastrofă. N-am decât un singur gând, simplu şi clar: e o nebunie.
Feţele noastre stau culcate una lângă alta. întoarse una spre alta, ca la îndrăgostiţi.
- Echipamentele sunt în portbagaj, spune ea.
- Ce zici acolo, scumpo?
- Pentru echipa de fotbal a băiatului meu. Le-am luat azi. Trebuia să le iau de acum o săptămână, dar am tot uitat şi din cauza asta a trebuit să se antreneze în trening. S-a supărat aşa de rău din cauza asta. E prea răsfăţat.

Râdem amândouă.

îi mângâi faţa.

- Cred că ar trebui să încercăm să ieşim de-aici.

- Da. Să nu uiţi să iei echipamentele, da?

- Sigur că da. Cum te cheamă?

- Greta.
- Greta. Pe mine Franny. Tremură, iar vocea îi e stinsă. Poţi să te mişti, Greta? Ţi-am lăsat uşa deschisă, ca să ieşi afară dacă eşti în stare.
- Am părul tuns aşa de scurt din cauza cancerului.
- Poftim?
- L-am ras. Ca să strâng fonduri. Nu pentru că am cancer. O, Doamne, îmi pare rău, n-am vrut să spun că am cancer...
- Şşşş, nu-i nimic, înţeleg. Văd că e gata să intre iar în panică, aşa că îi spun: Arată super, de parcă eşti gata să înfrunţi întreaga omenire, iar ea zâmbeşte, îmbărbătată.
- Da, mormăie ea. Nu se pune oricine cu mine, nu? Apoi: Trebuie să ies de- aici.

îmi dă prin cap că n-am văzut-o mişcându-se deloc, dar poate că nu-i din cauză că nu e în stare, ci poate pentru că o doare.

- Poate că ar fi mai bine să chemăm o ambulanţă...

- Nu, trebuie să ies. Trebuie să ies de-aici. începe să se agite şi mi-

e frică să nu îşi facă rău.

- Bine, stai puţin, îi zic. Vin pe partea ta şi te ajut. Aşteaptă-mă. Mă

târăsc afară şi înconjor repede maşina.

- Niall, e trează!

- Bine, strigă el.

- O s-o scot din maşină.

- E bine oare să o mişti?

- Se mişcă singură, trebuie să o ajut.

- Bine, bine atunci.

Biata Greta e chircită în scaun, stă năucită, sprijinindu-se pe cap şi gât, iar eu mă rog să nu aibă ceva la coloană, mă rog să nu înrăutăţim situaţia, dar dacă reuşesc să o bag la noi în maşină, poate, dacă încă funcţionează, reuşesc să o duc la spital.

- Ia întâi echipamentele, da? mă roagă ea.

- Nu, scumpo, întâi te scot pe tine şi apoi iau şi echipamentele, promit. Hai, încearcă să-ţi mişti braţele un pic ca să putem să... Da, foarte bine...

Nu ştiu cum s-o scot din maşină, nu reuşesc să o apuc cum trebuie, are corpul prea lunecos din cauza sângelui...

Trag aer în piept şi mă chinui să intru înapoi în maşină, cu trupul lipit de al ei, ca să pot să o înconjor cu braţele.

- Stai, zice ea, speriată, stai puţin, dar am luat-o în braţe deja, o ţin bine şi pot să mă împing din genunchi şi să o trag afară şi la început nu se clinteşte, e înţepenită, dar strâng din dinţi, mă

sforţez, simt cum îmi pârâie încheieturile şi trupul îi alunecă afară peste metalul îndoit şi asfaltul abraziv al şoselei şi...
Văd cum închide ochii.
Se albeşte dintr-odată. E palidă, dusă. Nu ştiu cum îmi dau aşa de repede seama, dar văd că s-a dus.

- Greta! strig eu. E moartă.

Mă ridic, dându-mă repede înapoi de lângă ea. E atât de mult sânge. îl văd şi eu acum. Se întinde în jurul picioarelor mele goale. Aproape am rupt-o în două.
- Niall, spun eu. Niall, e...
Mă întorc şi mă împleticesc înapoi spre maşina noastră. Deschid portiera lui Niall şi mă aplec să îi scot centura, pe care el nu şi-a dat-o jos, ce ciudat, o desfac cu un clic, ca să poată să iasă şi îi spun:

- Haide, nu putem rămâne aici... Şi apoi văd.
Ochii îi sunt încă deschişi.
Sunt aşa de frumoşi, aşa de schimbători. Văd atâtea culori ascunse în ei, ruginiul toamnei, pădurile roşcate, până şi firişoare de auriu în lumina potrivită. Au fost căprui amestecat cu verde şi negru întunecat ca noaptea.
Sunt întunecaţi şi acum.
Monstruoşi.
Nu mai sunt o singură persoană, ci două.
Una este o femeie bătrână care se caţără pe el. Fiecare încheietură îi scârţâie, geme, de-abia dacă reuşeşte să se mişte, dar uite că se întinde peste el, îi ia în braţe capul cu părul lui negru, pieptănat cuminte, îşi lipeşte gura de gura lui rece, cu gust de fum:
- Of, dragul meu, drag, nu... şopteşte ea. Te rog!
El nu îi dă nici un strop de căldură, dar ea încearcă să îi împrumute din căldura ei, încearcă cu toată puterea sufletului şi minţii ei să îi dea ultimul strop, ultima fărâmă din căldura ei. Să îi dea sufletul ei. Sau dacă nu, să îl lase aici cu el.
Iar a doua persoană din mine rămâne pe şosea, înspăimântată de fiinţele moarte, de toate.
Trec ore.
De mult am decis să mor aici cu el şi Greta, când îmi dă prin cap un gând. Cum stau în picioare acolo, agăţându-mă de căldura care a

dispărut de mult, îngheţ încet-încet, cu picioarele desculţe, cu braţele nemişcate, cu nasul care mă doare, cu urechile care mă ustură, cu genele în care lacrimile mi-au îngheţat.
Gândul care mă munceşte este acesta: echipamentele de fotbal. Trebuie să le scot din portbagajul Gretei.
- Niall, zic încetişor de pe şosea. Niall.
Vreau să îi dau ceva, ceva care să ajute la despărţire, ceva care să îi comunice spiritului său că îl voi urma, dar nu mă pot gândi la nimic, sunt dezgolită, pustiită, dezbărată de ultimul fir de graţie. Sunt prea îngrozită de lucrul care odată a fost el.
Cum oare să moară aici, în frig, pe neaşteptate? Cum să moară fără mine, fără să-l privesc în timp ce se stinge? Să nu fi meritat ultimele cuvinte, ultimele
momente, ultimele priviri? Cum poate fi lumea asta atât de crudă, atât de crudă încât să-l lase să se stingă singur, nevegheat, în timp ce eu îmi cheltuiesc dragostea pe o femeie pe care n-o cunosc? Este de nesuportat.
Mă ridic pe şoseaua rece. Mă duc la portbagajul maşinii Gretei şi scot geanta plină cu echipamentele de fotbal ale fiului ei. O iau pe drum cu un picior distrus şi sângerând, spre o lume căreia nu i-am aparţinut niciodată.
Mă opresc exact acolo unde ajunge raza farurilor noastre. în faţa mea se întinde un abis. Nu e nici o stea pe cer. întorc capul spre el. Nu pot să plec. Nu pot să plec. Nu pot să-l las acolo. Nu pot să-l las singur.
îmi cedează genunchii. Mă prăbuşesc la pământ, cu mâinile încleştate pe geantă. îmi culc faţa pe ea şi mă gândesc că nu plec, nu plec, nu plec de- acolo, dar în final altceva, mult mai simplu şi mai vechi, mă obligă să fac alegerea. Mă îndeamnă să mă ridic cu greu în picioare şi să mă îndepărtez de raza de lumină, să mă afund în noaptea de smoală pe un drum care ştiu că va duce doar la nenorocire.
Nu este dragostea, nici teama.

Este sălbăticia din sufletul meu care îmi cere să

supravieţuiesc.Galway, Irlanda Cu douăsprezece luni în urmă

- A vrut să fie îngropat? întreb eu, în timp ce nu-mi pot lua ochii de la piatra de mormânt.

- Da, spune Penny. N-aţi discutat niciodată despre asta?

- Nu. întotdeauna mi-am închipuit că o să vrea să fie incinerat...

- Pentru că era om de ştiinţă, nereligios? Dau din umeri.

- Probabil.

Urmează o tăcere lungă, apoi Penny face un gest de renunţare. Se apropie şi rămâne lângă mine, în cimitirul însorit.

- Voia să-şi dăruiască trupul pământului, vietăţilor pământului. Voia ca energia vieţii lui să fie întrebuinţată la ceva bun. Scrisese asta în testament.

Răsuflu cu putere.

- Sigur că da.

„Niall Lynch, fiu şi soţ preaiubit.”

Mulţumesc, spun în şoaptă. Pentru că ai scris asta pe piatră. Puteai să nu o scrii

- .Dar este adevărat, nu-i aşa? îmi reţin cu greu lacrimile.

- Da, foarte adevărat.

Mai apoi, în conacul care se presupune că va fi căminul meu pe toată durata eliberării condiţionate, mă sechestrez în dormitorul copilăriei lui Niall şi dorm nouăsprezece ore. Mă trezesc în mijlocul nopţii, dezorientată şi incapabilă să adorm la loc. îi cercetez colecţia de trilobiţi, atingând cu tandreţe fiecare exemplar. Apoi paginile unei cărţi care ascunde o comoară de flori uscate, delicate. Un jurnal care conţine observaţii minuţioase despre comportamentul animalelor, un album foto cu pene, roci de toate formele şi mărimile, gândaci şi molii îngheţate pe vecie în fixativ, fragmente de coji de ouă pestriţe... Fiecare lucruşor este mai preţios decât mi-aş putea eu imagina şi îmi dau seama că, deşi Niall a crezut că mama lui n-a fost niciodată în stare să îl iubească, aceasta este dovada: faptul că a păstrat toate aceste comori, că le-a ocrotit atâţia ani.
în colţul camerei sunt cutii pe care scrie „Recente". înăuntru descopăr teancuri de pagini, publicaţiile lui, şi notele de curs, şi jurnalele lui. Ştiu toate aceste lucruri. L-am urmărit cum muncea la ele ani de zile. Unul dintre jurnale este diferit de celelalte şi nu-l recunosc. Pe coperta lui scrie „Franny".
Sunt foarte emoţionată când îl deschid. Paragrafe scurte, meticuloase, constituie studiul unei femei care are numele meu, dar care la început pare străină.
9.15 a.m.- tocmai a aruncat un prezervativ folosit pe hol în faţa băii bărbaţilor, ţipând furioasă că bărbaţii sunt nişte porci.
4.30 - citeşte Atwood în curtea campusului, eseurile pe care le-am pomenit eu.
în jur de 1.00 a.m-o strigă pe nume pe maică-sa şi trebuie s-o zgâlţâi ca s-o scol din somn.
Este o consemnare fidelă a vieţii mele. Tot ce-am făcut eu. în timp ce citesc, paragrafele devin mai puţin ştiinţifice, mai pline de înţelegere, mai poetice. Şi, pe măsură ce panica mea iniţială dispare, încep să îmi dau seama ce citesc de fapt. Mai degrabă un

studiu al soţului meu, decât al meu. Aşa se educă el singur să înţeleagă ceva, să iubească ceva.
Ultimele rânduri pe care le citesc sunt acestea.
înainte ca soţia mea să fie soţia mea, era o vietate pe care o studiam.
Acum, chiar în dimineaţa asta, degetele îi erau răşchirate deasupra umflăturii din spatele buricului, pe un cot sau un pumn sau un picioruş care încearcă să ne atingă, care se mişcă la sunetul vocii mele, încercând să se apropie de noi. Tocmai s-a mişcat, persoana asta mititică, iar ochii lui Franny s-au umplut de lumină în timp ce mă privea, mă privea uimită, temătoare, bucuroasă.
Iubeşte copilul acesta, iar el îi este colivie. Cred că a acceptat să îl păstreze doar pentru că dorea să-mi rămână mie ceva atunci când urma să se elibereze. Lucrul acela care o cheamă o va chema din nou. Dar ea mi-a uitat făgăduinţa. O voi aştepta mereu. Fiica mea va aştepta împreună cu mine. Şi poate că într-o zi va pleca şi ea într-o aventură. Şi atunci o voi aştepta şi pe ea.
După ce-am scotocit fiecare colţişor din camera lui, mă duc desculţă în curtea din spate, ocolesc iazul şi intru în seră. Voliera din spatele serei este în continuare goală - Penny nu a mai umplut-o cu alte păsări după ce primele au zburat, eliberate de mine -, dar eu rămân în picioare înăuntru şi îmi amintesc de parcă a fost ieri vârful aripilor care mi-au atins faţa şi gustul buzelor lui.
- Franny?
Mă întorc şi dau cu ochii de Penny şi îmi dau seama că stau şi îngheţ aici în volieră de ore în şir, ca o nebună. Mă străbate acelaşi sentiment stânjenitor de

déjà-vu. Am mai fost aici noi două, exact ca acum.

- Scuze, zic eu.

- Vrei să iei micul-dejun?

încuviinţez din cap şi mă duc după ea înăuntru. Locul lui Arthur din capul mesei este gol, e aşa de ani de zile. A plecat după moartea lui Niall, nemaiputând să rămână în casa în care crescuse fiul lui. Aşa că Penny e singură aici, într-un muzeu pustiu şi toate

gândurile rele pe care le-am nutrit faţă de ea mi se topesc. Nu aş vrea decât să o ocrotesc de această imposibilă pierdere.
Mâncăm în tăcere. într-un târziu, ea mă întreabă:
- De ce ai spus că ai intenţionat să îi omori?
Pun lingura jos. Nu am mai vorbit de când s-a întâmplat, n-am vrut să o văd cât am fost în închisoare, aşa că mi se pare normal să întrebe aşa ceva, să pună întrebarea care contează cel mai mult.
- N-am vrut decât... să fiu pedepsită. Cât de aspru se poate.
Nu a fost greu să conving judecătorul de vinovăţia mea, nu după ce au aflat ce alcoolemie aveam, nu după ce au inspectat maşina, anvelopele care arătau că nu frânasem, ci că mă repezisem drept în vehiculul care venea spre mine de parcă aş fi căutat anihilarea, nu după ce-au văzut cum o vătămasem pe Greta.
- Dar ce-a fost cu urmele cauciucurilor de pe şosea? Ai virat pe marginea drumului şi n-ai pus frână. De ce n-ai pus frână, Franny?

- A fost o bufniţă, îi spun şi vocea mi se sparge.

Capul îmi cade pe braţe în timp ce sunt scuturată de un val de

tristeţe. Trece o veşnicie până simt o mână care îmi mângâie cu

blândeţe părul.
- Vreau să-ţi arăt ceva.
Penny mă duce la ea în birou şi scoate un dosar din sertar. Mi-l dă şi îi citesc denumirea: „Testamentul meu". Nu sunt pregătită, însă mă las să alunec pe covor şi întorc paginile până ce ajung la rândurile acestea.
Dacă nu a mai rămas nici o rândunică arctică, aş vrea să fiu îngropat în pământ, astfel ca trupul meu să înapoieze energia pământului de unde şi-a dobândit-o, să hrănească ceva, să dăruiască ceva, în loc să ia ceva.
Dacă au mai rămas rândunici arctice...
închid ochii minute lungi. Mă pregătesc.
Dacă au mai rămas rândunici arctice şi acest lucru este posibil şi nu este prea dificil, aş vrea să-mi fie împrăştiată cenuşa acolo unde zboară ele.

Oceanul clocotitor se calmează. Mă ridic în picioare, sigură în cele

din urmă.

- Pot să îi dezgrop trupul? întreb. Penny e şocată.

- Poftim? Dar nu e posibil... Au murit toate.

- Nu, spun eu. Nu încă. Ştiu unde vor zbura.

- Cum?

- Mi-a spus Niall.

Sterna Paradisea, sudul Oceanului Atlantic *Sezonul împerecherii*
întinderea de gheaţă din faţa noastră este măreaţă, magnifică, copleşitoare. Pare a domni peste întreaga iarnă, pare a fi adevărata inimă a universului ei. Este imperioasă, necizelată, nepăsătoare. Şi este pustie.
Chiar dacă am renunţat să mai cred că sunt în viaţă, chiar dacă mi-am spus că s-a sfârşit, probabil că tot am sperat că voi vedea un cer plin de păsări, sau o întindere de gheaţă acoperită de foci, de ceva viu. Pentru că, pe măsură ce Sterna Paradisea îşi croieşte anevoie drum spre ţărm, printre uriaşe bucăţi de gheaţă plutitoare, iar eu nu reuşesc să văd nici urmă de mişcare pe acea întindere nesfârşită, inima mi se mai frânge o dată.
- Ştii unde suntem? îl întreb pe Ennis.
Aerul este sfâşiat de zgomote cumplite în timp ce gheaţa se crapă, se desprinde de pe ţărm şi cade cu un sunet tunător în ocean. Nu m-am aşteptat să aud asemenea sunete.
- Ne apropiem de Peninsula Antarctică acum. Ne vom îndrepta spre est, spre Marea Weddell.
Mă uit fix la ţărmul care se apropie.
Dintr-odată, ceva pare să nu fie în regulă. Marea Weddel este locul spre care au zburat dintotdeauna. A fost dintotdeauna locul din Antarctica cel mai plin de animale sălbatice, urmat de Ţinutul Wilkes pe partea nord-estică, unde rândunicile aterizau dacă au

luat-o direct spre Australia înainte să o ia spre sud, cum făceau uneori.

- Aşteaptă, zic eu. Poţi încetini un pic?

Ennis trage încetişor de manetă, privindu-mă întrebător.

Nu sunt sigură cum aş putea să-mi exprim această nesiguranţă

bruscă.

- Aici au venit întotdeauna. Weddell sau Wilkes.
- N-avem cum să ajungem la Wilkes cu combustibilul şi proviziile pe care le avem. Durează cel puţin două luni.

Eu clatin din cap. Nu asta am vrut să spun, cred. Mintea mea începe să funcţioneze cu iuţeală, încercând să recupereze tot ce îmi amintesc din întâlnirile lui Niall, din cercetarea lui, din miile alea de studii pe care le-a scris despre asta. Weddell şi Wilkes au fost amândouă monitorizate îndeaproape pentru că aici migrează animalele. Ştim că păsările n-au mai fost în stare să ajungă la nici unul dintre aceste locuri - toate speciile care erau capabile să ajungă aici au dispărut, cu excepţia rândunicilor.

Harriet a susţinut încontinuu că va veni un moment când şi ele se vor opri undeva mai aproape şi vor mânca alt tip de hrană. Dar Niall a continuat să creadă că vor zbura mereu spre gheaţă, pentru că atâta ştiu ele, că vor continua să zboare până vor găsi peşte sau până vor muri.

- Ia-o la dreapta, spun eu repede. La tribord.

- Ce? Nu-i nimic în vest...

- Ia-o spre vest, acum!

Ennis înjură birjăreşte, însă schimbă cursul şi se repede să ajusteze vela principală. Ne croim drum prin ocean, lăsând în stânga noastră Insulele Shetland de Sud, şi poate că mi-am pierdut eu minţile, poate că am luat o hotărâre complet nebunească, poate că ne-am semnat condamnarea la moarte amândurora.

S-au pierdut multe vieţi pe Marea Ross. Oferă prea puţin adăpost, eşti la discreţia forţelor naturii, iar începând din februarie totul îngheaţă, aşa că n-ai cum să mai pleci de acolo.
Azi e 3 ianuarie. Există riscul să nu mai ieşim întregi de aici. Ennis se întoarce spre mine. Fără un motiv anume, rânjeşte şi mă salută scurt, îi răspund şi eu cu un salut. Pizda mă-sii! De ce nu? Pentru că, brusc, mi se pare că dacă ăsta e sfârşitul, pe bune, dacă asta e ultima ta migraţie, nu doar din viaţa ta, ci din viaţa întregii tale specii, nu te opreşti până n-ajungi la capăt. Chiar şi atunci când eşti epuizat, şi mort de foame, şi lipsit de orice speranţă. Mergi mai departe.
Iahtul nostru de oţel, bătucit şi învineţit de călătorie, îşi croieşte cu încăpăţânare drum de-a lungul coastei Antarcticii, iar noi ne trecem vremea privind zăpada orbitoare şi cerul înalt, neîndrăznind nici măcar să clipim, ca nu cumva să pierdem ceva. Vremea se schimbă repede. Temperatura coboară la minus două grade Celsius. Valurile încep să se înalţe. Ennis se chinuie acum să evite bucăţile periculoase de gheaţă care au fost mai înainte ataşate de uscat, dar acum se sparg şi plutesc libere. Sunetul pe care-l fac în momentul în care se prăvălesc în mare este un vuuum copleşitor. Le spune gheţari, căci fiecare din ele e în stare să ne răstoarne sau să ne scufunde.
în ziua a patra din călătoria noastră spre vest, vântul se înteţeşte la şaptezeci şi cinci de noduri, ceea ce, dacă e să-l cred pe Ennis, poate fi catastrofal la temperaturi aşa de joase. Nu înţeleg de ce, nici nu-l întreb, dar aflu curând, în ziua a şasea.
Odgoanele încep să se acopere cu o crustă de gheaţă. Ennis şi cu mine fugim încolo şi încoace, încercând să spargem gheaţa înainte să se poată reface, dar e în zadar, aşa că Ennis îndreaptă vasul spre ţărm. Am ajuns la Marea Amundsen, care are o coastă mai lină decât Marea Ross, aşa că poate e mâna destinului că n-am ajuns atât de departe pe cât voiam. Cobor şi încep să adun în rucsac ce provizii au mai rămas. Iahtul are un adevărat stoc de rufărie groasă, haine şi ghete de iarnă, ceea ce ar putea să constituie diferenţa dintre viaţă şi moarte pentru noi. Sunt înspăimântată, dar mai contează oare? De fapt mă simt mai vie ca oricând.
- Ce faci? mă întreabă Ennis.

El stă la cârmă şi încearcă să pornească radioul, să trimită semnalul nostru ca să poată fi recunoscut în caz de urgenţă. Vasul e pe ultima sută de metri. Nu ne poate duce mai departe.
- Am de gând să continui pe jos, spun eu. Aşteaptă-mă aici că mă întorc.

El mă ignoră şi îşi face propriul bagaj. Aşa că o pornim amândoi,

pe gheaţă.
*
Drumul este tare anevoios. De ceva vreme nu-mi mai simt vârfurile picioarelor. Totuşi, este mai cald decât era înainte. Peste tot este mai cald, totul se topeşte, se schimbă, moare. Acesta este poate singurul motiv pentru care nu am îngheţat încă de tot.
Ne odihnim în timpul zilei, îngropaţi sub suprafaţa zăpezii, iar noaptea ne continuăm drumul, mergând ca să ne încălzim. Păstrăm marea în dreapta, ca să ne putem găsi drumul la întoarcere. Uneori ne ţinem de mână, ca să ne alungăm singurătatea. Eu mă gândesc la toate fiinţele pierdute, la mama şi la fiica mea, la Greta, la Lea, sperând în zadar să nu se afle şi ea printre ei, la Niall, bineînţeles, cu fiecare pas pe care îl fac.
în ziua a treia de mers sunt sigură că Ennis a ajuns la capătul puterilor. A încetinit pasul foarte tare şi abia mai poate deschide gura. Ne oprim şi ne prăbuşim pe pământul îngheţat. îi dau o conservă de fasole din rucsac şi o împărţim în tăcere, privind lumea nemişcată din jur. Nu cred că voi fi în stare să continui fără el. Nu dacă n-am să găsesc decât gheaţă înainte.
- De ce eşti aici, Ennis? îl întreb.
Nu-mi răspunde, îşi mănâncă fasolea, concentrându-se la efortul necesar să înghită.
Dar, după vreme îndelungată, spune:
- Nu vreau să fac asta singur.
Mă loveşte în piept. Generozitatea lui, dragostea. Am împărtăşit multă dragoste, noi doi, e de netăgăduit. Sunt aşa de recunoscătoare pentru asta,
pentru că nu trebuie să fiu singură. Şi aşa îmi dau în cele din urmă seama că nu mai pot să mă mai prefac. N-are rost, acum că am ajuns la final.

- A murit, îi spun încetişor. Soţul meu. Iar Ennis spune:

- Ştiu, drăguţă.

0 întoarcere lentă a lumii pe axa ei.

- Suntem singuri aici, murmur eu. Nu-i aşa? El confirmă din cap.
- Au pierit toate. Bag cutia goală înapoi în sac, împreună cu cele două furculiţe. Nu pot încă să mă ridic în picioare. Nu mai am putere. Am fost atât de aproape de el, spun eu. Atât de aproape. Dar tot n-am reuşit să fiu alături de el la sfârşit.

- Ba da, ai fost.

- Nu. L-am părăsit de atâtea ori. Asta o să ia cu el spiritul lui mai

departe.

- Prostii.

- Ar fi trebuit să fiu alături de el.

- Ai fost. Şi el tot a trebuit să se ducă singur. Toţi ne ducem

singuri. Mereu.

- E prea departe să se ducă singur. îmi duc la ochi degetele

tremurătoare. Nu-
1 simt.
- Ba da. Altfel de ce ai mai fi continuat să mergi?
Cu aceste vorbe, se ridică, iar eu mă ridic la rândul meu şi continuăm să mergem.
Durează numai două ore. Mă târăsc de-a lungul unei pante nemaipomenit de anevoioase, făcându-mi griji în legătură cu Ennis, care a rămas cu mult în urmă, întorcându-mă din când în când să mă asigur că se mişcă, apoi privesc în faţă.

Şi mă opresc.

Pentru că ceva tocmai a săgetat cerul. O iau la fugă.

Apar altele, avântându-se şi plonjând, iar eu ajung pe culme şi...

Uau!

Sute de rândunici-de-mare arctice acoperă gheaţa în faţa ochilor mei. Chirăind şi strigându-şi ţipetele, dansând în aer cu perechile lor, gureşe, vesele. Li se spune rândunici-de-mare pentru graţia cu care se scaldă în mare, pe care o privesc şi eu acum, în timp ce ele plonjează flămânde după peşte, într-o mare care colcăie de ceea ce trebuie să fie milioane de solzi.

Mă prăbuşesc greoaie la pământ şi plâng.

Pentru călătoria pe care au făcut-o. Pentru minunea lăsată în urmă. Pentru tine, pentru promisiuni, pentru o viaţă care a fost sortită, dar care a inclus moartea ta, pe care nu am cum s-o înţeleg.

Ennis ajunge şi el lângă mine şi scoate un hohot gros de râs.

Tocmai în acest moment o aripioară uriaşă de balenă se iţeşte din apă şi ne face semn din depărtare, iar noi mai să leşinăm de uimire, apoi strigăm de bucurie, sărim în sus şi este atât de frumos, atât de cumplit de profund că aproape că nu mai pot suporta. Oare ce alte vietăţi se ascund în aceste ape curate, neatinse, în acest sanctuar?

- îmi pare rău că nu e şi Saghani aici, spun eu, ştergându-mi nasul care-mi curge. Atâta peşte şi n-avem cu ce să-l prindem.

îmi aruncă o privire ciudată.

- E ceva vreme de când nu mai vreau să prind peşte. Voiam doar să ştiu că există acolo, undeva, că încă mai e viaţă în ocean.

îl îmbrăţişez, stăm aşa multă vreme, iar zgomotul păsărilor răsună în jurul nostru.

- Ce mi-aş fi dorit să vadă şi Niall! spun mai târziu. Doamne, ce minunat ar fi fost!

El răsuflă adânc.

- Câtă vreme vrei să rămâi aici?

- Pentru totdeauna? zic eu, cu un zâmbet. Mergem imediat. Doar că am un lucru de făcut înainte. Şi-a dorit să îi împrăştii cenuşa lângă ele.

Ennis mă strânge de mână.

- Atunci o iau înainte, da? Să te las singură cu el. încuviinţez din

cap, dar nu-i dau drumul.

- Mulţumesc, căpitane. Eşti un om de ispravă şi ai avut o viaţă de

ispravă. El îmi zâmbeşte larg.

- Nu s-a terminat încă, doamnă Lynch.

- Nu, cu siguranţă nu.

îl privesc cum coboară panta înapoi, pe unde am venit. Apoi mă întorc în direcţia opusă, spre marginea apei. Scot din rucsac scrisorile lui Niall şi cutiuţa în care i se odihneşte cenuşa. Am vrut să dau drumul scrisorilor să zboare, dar realizez că nu sunt în stare, Niall n-ar suporta să vadă cum vorbele sale întinează locul acesta neatins. Aşa că le pun la loc în rucsac, trecându-mi o dată degetele peste rândurile lui.
Cu gingăşie, duc cutia la buze şi îl sărut de adio cum n-am reuşit când încă era în viaţă.
Vântul nu mai suflă cu atâta putere acum, dar suflă îndeajuns cât să poarte cenuşa printre penele albe şi fluturânde, lăsând-o să se piardă într-un noian zburător.
Mă dezbrac de haine şi mă avânt în ocean.Irlanda
Cu zece ani în urmă
- Ce-ai găsit?
- Un ou.
Vine lângă mine şi ne uităm amândoi la ouşorul acela cuibărit în iarbă. Cea mai extraordinară nuanţă de albastru electric, pestriţ.

- E adevărat? întreb eu, cu sufletul la gură. Niall încuviinţează din

cap.

- E ou de cioară.

Mă aplec să îl ridic, dar...

- Nu pune mâna pe el, mă previne Niall.

- Păi nu trebuie să-l ducem înapoi în cuib?

- Dacă îl atingi, pasărea mamă o să miroasă şi n-o să-l mai primească.

- Şi ce facem?... îl lăsăm aşa, aici? N-o să moară? El îmi face semn că da.

Ba da, dar asta e. Nu ne atingem de nimic, e mai bine aşa. Atingerea noastră nu face decât să distrugă

.îl iau de mână.

- Am putea să avem noi grijă de el. Să îl clocim şi apoi să-i dăm

drumul.

- Ne-ar învăţa chipurile. Zâmbesc.

- Ce minunat!

Mă priveşte. La început, cu o umbră de milă. Pentru că înţelege lucrurile mai bine decât le înţeleg eu. Pentru că e pesimist. Dar eu îi întorc privirea şi îl las să-mi vadă certitudinea, să vadă că poate nu trebuie să fim întotdeauna o otravă pe pământ, o plagă în univers, că putem să îl şi ocrotim şi ceva i se schimbă încet în ochi. Niall îmi întoarce zâmbetul.

Marea Amundsen, Antarctica de Vest Sezonul împerecherii

Frigul e cumplit, dar eu sunt calmă. Nu m-am băgat cu capul la fund încă. Nu e nevoie, nu până în ultima clipă. Apa o să îşi facă efectul repede asupra corpului meu. Şi vreau să privesc rândunicile cât de mult pot, să iau imaginea cu mine.

O să iau cu mine şi o bucată din tine, mamă. Ţi-ai curmat singură suflarea, aşa cum fac şi eu acum. Mi-ai dăruit cărţi, şi poezie, şi dorinţa de a vedea lumea şi pentru asta îţi datorez totul. O să iau cu mine sunetul vântului şuierând în coliba noastră micuţă, de lemn, mirosul părului tău sărat, căldura pe care mi-ai dat-o. O să iau cu mine şi o bucată din tine, bunico, pentru că mi-ai dăruit tăcere, mi-ai dăruit putere şi îmi pare atât de rău că nu mi-am dat seama de asta mai devreme. O să iau şi o parte din tine, John, o să iau fotografia pe care ai păstrat-o pe cămin, toată dragostea pe care ai lăsat-o

înlăuntrul ei, aşteptând acolo mult după ce ele plecaseră. O să iau fiecare dar pe care mi l-au adus ciorile, fiecare comoară. O să iau cu mine marea, adânc săpată în oase, mareea care mi-a însemnat sufletul. O să iau cu mine senzaţia fiicei mele în pântec, o să o iau cu mine toată, o să o păstrez mereu cu mine.

Dar de la tine, Niall, dragostea mea, n-am să iau nimic. O să-ţi dau mai degrabă ceva.

Natura mea. Firea mea sălbatică. Sunt ale tale.
Mă scufund.
Degetele de la mâini şi de la picioare mi s-au albit în timp ce trupul meu îşi retrage furios sângele, încercând să păstreze căldura în centrul meu, chinuindu-se să îmi menţină bătăile inimii.
Soarele desenează linii prin apa de deasupra. Cred că am visat asta cândva.
Păsările nu-s acum decât siluete, dând roată sus, pe cer. Le privesc îndelung, apoi închid ochii.

„Putem şi noi să-l ocrotim."

Deschid brusc ochii. Peştii trec pe lângă mine, lucind în soare. Mi-e

tare frig. Ce-ai spus?

„Tu mi-ai arătat asta. Că putem să îl ocrotim, dacă suntem îndeajuns de curajoşi."

Dar nu mai am nimic de dat. „Mai există locuri sălbatice pe lume."

Tăcere. Şi apoi:

O să poţi să mă aştepţi? încă puţin? „întotdeauna."

Ţâşnesc la suprafaţă, despic apa, răbufnesc afară, iar aerul îmi pătrunde cu violenţă în plămâni. Nu ştiu cum, dar totul se mişcă, părticele din mine care se agaţă de viaţă, pe fundul mării, trăgându-se de acolo, dezbărându-se de nesfârşita ruşine a înecării.
Nu mă pot mişca să-mi trag hainele pe mine, dar, nu ştiu cum, reuşesc s-o fac totuşi, nu pot sta în picioare, dar cumva reuşesc, nu pot păşi înainte, dar uite că păşesc. Câte un pas şi încă unul, şi încă unul.
Nu suntem singuri încă. Mai sunt lucruri de făcut.
Nu ştiu cât durează. Ore, poate zile, poate săptămâni. Dar, în cele din urmă, zăresc un vehicul apropiindu-se pe gheaţă, aud huruitul unui elicopter îndepărtat şi îmi dau voie să mă prăbuşesc la pământ.
Nu-ţi promit nimic. Am renunţat să fac promisiuni. Dar am să-ţi dovedesc prin fapte.EPILOG

închisoarea Limerick, Irlanda După şase ani

Plouă a doua oară când mi se dă drumul dintre aceste ziduri, iar de această dată, spre deosebire de data trecută, am sufletul plin şi duc cu mine lucruri, lucruri precum o diplomă pentru care am muncit din greu şi amintirea unui habitat vast şi neatins de cealaltă parte a lumii.
Nu îmi imaginez că o să mă aştepte cineva în faţa porţii.
O pată întunecată lăţindu-se prin perdeaua de ploaie. Rezemându-se de camionetă.
Fără umbrelă.
Mă apropii, crezând că este Ennis, sau poate Anik - ştiu cu toţii că ies azi, dar nu mă aştept să vină aşa de departe...
Nu e nimeni din echipajul de pe Saghani. Nu l-am mai văzut pe omul acesta. Poate că nu pe mine m-aşteaptă.
Dar mă duc la el totuşi.
E înalt, masiv, cărunt, cu o pelerină de ploaie asemănătoare cu cea pe care o purta Edith când ieşea în ploaie în padoc; are ghete murdare de noroi şi riduri în jurul gurii mari şi al ochilor - şi îl recunosc.
- Bună, zice tata.
Camioneta lui Dominic Stewart miroase a cafea veche şi înţeleg de ce atunci când nimeresc cu picioarele peste vreo treizeci de pahare de hârtie.

- Scuze, mormăie el.

Ridic din umeri şi închid portiera.

Stăm în tăcere, ascultând cum cade ploaia pe maşină.

- încotro? mă întreabă Dom.

Are un accent australian pronunţat, care, în mod straniu, îmi aminteşte de acasă.
încerc să mă gândesc unde ar putea să mă ducă cu maşina, dar nu îmi dă nimic prin cap. în loc de asta, mă gândesc la toţi anii petrecuţi în ură faţă de omul acesta pentru ce-a făcut şi unde a fost trimis, la anii pe care i-am petrecut în ruşine că am ajuns exact ca

el, la anii pe care i-am petrecut nedorindu-mi decât să am şi eu o familie, măcar un membru, măcar unul.

- în Scoţia ai fost vreodată? îl întreb. -Nu.

- Vrei să mergi?

Mă priveşte, apoi se uită la ploaie. Fără o vorbă, porneşte maşina.

Şi văd perfect tatuajul vechi, şters, al unei păsări pe mâna lui. Dom

mă vede că mă uit lung la el şi zâmbeşte timid.

- Lui Iris îi plăcea cel mai mult. îi întorc zâmbetul.

Mama îmi spunea să caut indiciile.

Ce indicii? am întrebat eu prima dată

.- Indiciile vieţii. Sunt peste tot ascunse.

MULŢUMIRI

Mai întâi aş dori să îi mulţumesc minunatei mele agente, Sharon Pelletier, pentru că a acordat o şansă unei autoare australiene necunoscute şi m-a încurajat să scriu această carte. Ai fost răbdătoare, m-ai sprijinit şi, fără încrederea ta, Migraţii probabil că nici n-ar exista. Cu siguranţă n-ar fi găsit un cămin perfect, aşa cum a găsit la Flatiron, fără efortul depus de tine, aşa că mulţumesc din suflet.

Adresez mulţumiri fierbinţi şi redactorului meu, Caroline Bleeke, care a crezut în această carte de la început şi a muncit neobosită să îmbunătăţească acest roman şi să îl vadă apoi în mâinile cititorilor. Ai fost un redactor de vis, Caroline, nu îţi pot mulţumi îndeajuns pentru bunătate, generozitate, devotament. întreaga echipă de la Flatiron primeşte toată recunoştinţa mea pentru că a văzut potenţialul acestui roman şi a muncit cu atâta sârg pentru a-i realiza potenţialul, începând cu ilustraţiile minunate din interiorul cărţii şi de pe copertă, continuând cu ideile grozave de a promova şi vinde cartea pe plan internaţional. Nimeni n-ar fi putut face mai mult.

Mulţumesc şi redactorului meu din Regatul Unit, Charlotte Humphery, precum şi Clarei Farmer şi echipei de la Chatto & Windus, care au publicat această carte. Mulţumesc lui Nikki Christer şi echipei de la Penguin Random House care au publicat romanul în Australia. A fost o încântare să lucrez cu voi şi aştept cu nerăbdare o viitoare colaborare.
Mulţumiri nenumărate şi prietenilor mei nemaipomeniţi. Sarah Houlahan, pentru că mi-a trimis la început acele studii despre rândunicile arctice şi pentru că mi-a dat atât de multe informaţii ştiinţifice cu atâta entuziasm, pentru că mereu a fost alături de mine şi m-a ascultat. Kate Selway, pentru că a citit manuscrisul şi şi-a dat un „aviz ştiinţific” - detaliile indicate de tine au fost nepreţuite. Rhia Parker, pentru că ai citit prima ciornă a manuscrisului, cum faci de obicei, pentru că mi-ai dat atâtea idei minunate. Caitlin Collins, Anita Jankovic şi Charlie Cox, pentru că m-aţi ascultat când vorbeam de toate problemele cu care te confrunţi când scrii o carte şi pentru că aţi făcut-o mereu cu un zâmbet pe buze!
Mulţumesc familiei mele, Hughen, Zoe, Nina şi Hamish pentru dragoste şi sprijin. Mulţumesc, tată - mulţumesc pentru că mi-ai povestit despre măgari! Bunicii mele, Charmian, şi bunicului meu care nu mai este, John, pentru explicaţiile despre ce se întâmplă cu un vas în timpul furtunii. Mulţumesc verişoarei mele, Alice, pentru că m-a dus să vizitez Galway şi m-a luat la petreceri irlandeze. Fratelui meu, Liam, bunicii mele, Alex, şi, mult de tot, mamei mele, Cathryn. Toţi trei aţi fost extraordinari, n-aş fi putut scrie cartea fără voi, sunt extrem de norocoasă că sunteţi familia mea. Şi partenerului meu de viaţă, Morgan, ai fost ca o stâncă pe timp de furtună, ai crezut în mine, m- ai ajutat când mi-a fost greu. Mulţumesc.
în final, vreau să amintesc vietăţile sălbatice ale acestui pământ şi să spun că această carte a fost scrisă pentru voi, din tristeţe şi regret pentru speciile care au fost şterse de pe faţa pământului şi din dragoste pentru cele care încă mai există. Sper din tot sufletul că nu se va întâmpla niciodată să trăim într-o lume fără animale, precum cea descrisă în Migraţii.